Gérard de Villiers

Marea iubire a colonelului Chang

ISBN:
973-8070-20-1

Malko Productions – Paris,
L'Amour fou du colonel Chang
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

Marea iubire a colonelului Chang

În românește de
Anca Pisică și Maria Măciucă

2000

Capitolul I

Colonelul Lee Chang se grăbea cu gesturi precise, economice și rapide, ce nu reflectau nici tumultul gândurilor sale și nici bătăile dezordonate ale inimii sale. Se afla la o cumpănă a vieții. Fiecare foaie de hârtie pe care o introducea în fotocopiator îi micșora greutatea ce îi atârna în stomac. O liniște absolută domnea în imensa sală cu pereții acoperiți cu dulapuri metalice, în care erau închiși treizeci de ani de secrete păzite cu ferocitate, la etajul opt al Institutului de științe și tehnologie Ching-Shan. Era un organism militar anexat Institutului de cercetări asupra energiei nucleare, al cărui director adjunct era colonelul Chang. Cu ajutorul insignei cu pistă magnetică, ofițerul superior taiwanez avea acces la toate secretele păstrate în cele două institute.

În vreme ce fasciculul de lumină al fotocopiatorului mătura ultimele documente, Chang își întoarse privirea către acele luminoase ale ceasului său, marca Navitimer, primit cadou de la logodnica sa, Jou-Yi. Iar avea să ajungă cu întârziere, dar nu avea de ales. Jou-Yi era deja resemnată în privința lipsei lui de punctualitate și, ori de câte ori trebuiau să se întâlnească, își lua ceva de citit. Colonelul Chang, deschise capacul fotocopiatorului ca să schimbe documentul. Ar fi câștigat ceva mai mult timp dacă ar fi lăsat capacul deschis tot timpul, dar fulgerele luminoase ar fi putut fi observate din exterior. El lăsă capacul în jos și apăsă pe butonul „print". În același moment avu o senzație ciudată. Planșeul începuse să vibreze ușor sub picioare, ca și cum ar fi fost aproape de o linie subterană de metrou. Acest lucru însă era exclus cu desăvârșire. Pe sub clădirile institutului nu trecea nici o linie de metrou.

Vibrația se simți și mai puternic. Colonelul Chang ridică privirea și pulsul i se acceleră brusc. Văzu globul luminos din

tavan dublându-se ca volum, ca şi cum ar fi suferit de tulburări de vedere. Apoi întreaga încăpere fu scuturată puternic. Un tablou se desprinse de pe perete, tavanul începu să se onduleze, iar curentul electric se opri. Era cutremur de pământ!

În Taiwan, seismele erau ceva obişnuit, având o intensitate variabilă, dar aproape întotdeauna erau primejdioase, în ciuda măsurilor de protecţie antiseismică, care trebuiau respectate cu stricteţe. Colonelul simţi cum îl cuprinde panica. Clădirea putea să se prăbuşească dintr-o clipă în alta, sau să se deformeze, blocând toate ieşirile. Deja ascensoarele nu mai funcţionau, fiind decuplate automat la prima zgâlţâială. O sirenă începu să sune, anunţând că edificiul trebuie evacuat de urgenţă.

Lumina clipea încontinuu, ca un semnal mut de dezastru. Colonelul Chang înşfăcă documentele copiate şi le puse teanc lângă aparat, apoi le vârî în servietă. Imobilul se clătină din nou. În câteva momente, echipele de securitate aveau să cutreiere clădirea în lung şi în lat ca să se asigure că nu se mai găsea nimeni în ea. Dacă l-ar fi găsit acolo copiind documentele ultrasecrete, ar fi fost dus direct în faţa plutonului de execuţie. De la 1 ianuarie 1947, data refondării Republicii Populare Chineze, creată prima dată la 1 ianuarie 1912 de către dr. SunYat Sen, nu mai era de glumit cu securitatea în Taiwan. Goniţi din China de armata lui Mao tse Dong, partizanii mareşalului Thang Kai Şi creaseră un stat puternic militarizat ce avea ca scop recâştigarea şi recucerirea patriei mame.

Acest obiectiv devenea însă din ce în ce mai utopic, pe măsură ce raportul de forţe se schimba, regimul lui Thang Kai Şi axându-se pe lupta împotriva comunismului.

National Security Bureau avea ca obiectiv contraspionajul în străinătate, cu agenţi ce acţionau sub acoperire diplomatică sau clandestin. În interiorul insulei, Ministry of Justice Investigation Bureau, un fel de FBI politic, cerceta fără încetare cele douăzeci şi două de milioane de taiwanezi, căutându-i pe trădători, adică pe toţi cei care lucrau pentru regimul comunist. Graţie contactelor cu anumite triade implantate în Taiwan şi în China continentală, puteau reuşi anumite manipulări deosebit de vicioase...

Şi pentru ca şefii de la Beijing să nu creadă că cei din Taiwan au renunţat la gândul recuceririi teritoriilor pierdute, Intelligence Bureau of the Ministry of Defense îşi timitea adesea înotătorii de luptă ca să-i sâcâie şi să-i enerveze pe comunişti.

Aceste trei organisme exercitau o presiune puternică asupra întregii insule și nimeni nu era ferit de investigațiile lor. Aparatul represiv nu ezita să-i elimine cu discreție pe cei pe care-i considerau dușmani. Uniți contra unui inamic exterior, aproape ca israeliții, locuitorii insulei acceptau această dictatură discretă. Așa că Lee Chang nu ignora defel riscurile pe care și le asumase.

El adună repede documentele pe care le copiase și le puse înapoi în clasoare și în seifurile pe care le închise cu un cod secret. Ușurarea îi fu de scurtă durată. În clipa în care se precipită la servieta rămasă pe fotocopiator, lumina se stinse. În întuneric, urletul sirenei de alertă părea încă și mai sinistru. Din nou, planșeul se clătină sub picioare, iar el înțepeni cuprins de o frică viscerală, ca în orice catastrofă naturală. Se și vedea strivit sub dărâmături.

Fotocopiatorul era deja închis. Luându-și servieta, colonelul Chang se repezi afară pe culoar și auzi glasuri strigând. Echipele de securitate controlau clădirea. El se precipită pe scări, ghidat de luminile de securitate. Clădirea se cutremura și structura metalică scotea niște sunete înfricoșătoare. Plăci întregi se desprindeau din pereți, ușile se deschideau singure, iar treptele se zgâlțâiau sub picioare.

Când se văzu la parter cu sufletul la gură, cutremurul se mai domolise, dar o eventuală alunecare de teren ar fi putut surveni în orice clipă, transformând institutul într-un morman de fiare vechi. Când ieși în curte începu să alerge către mașina sa Hunday. În asemenea împrejurări, nu ar fi mirat pe nimeni. Văzu luminile unor lanterne și o voce îl întrebă:

— Mai este cineva în clădire?

— Nu, nu cred, bâlbâi colonelul în timp ce se urca la volan.

Ceva se desprinse din acoperiș și se zdrobi cu un zgomot surd lângă vehiculul său. Mâinile îi tremurau când răsuci cheia în contact. Pe lângă el trecu în viteză o mașină a pompierilor ce venea cu toate sirenele în funcțiune. Institutul Ching-Shan făcea parte din imobilele prioritare. Colonelul Lee Chang nu-și reveni decât peste câteva minute. Străzile din Taipei nu reflectau panica sa interioară. Adevărul era că lumea era obișnuită cu asemenea cutremure. Mașina urcă Chengde Road, care era aproape pustie, Cutremurul părea că luase sfârșit. Câțiva trecători se grăbeau spre casele lor, în ploaie. La Taipei ploua

mai mereu, făcând și mai sinistru acest oraș, prea chinuit ca să reziste, ca să-i mai ardă de aere festive.

Când opri mașina pe Kuluen Street, în fața micului restaurant în care îl aștepta Jou-Yi, colonelul Chang își regăsise calmul. Partea cea mai grea trecuse. Nu mai avea decât câteva ore de angoasă. Cu servieta în mână, el intră în restaurant. Chelnerul îl salută și îi spuse încet:

— Domnișoara Jou-Yi vă așteaptă în separeul din spate, domnule colonel.

Deși nu era îmbrăcat în uniformă, nimeni nu-i ignora calitatea și gradul. Tai-Pei, deși capitală, era totuși un oraș micuț. Colonelul Chang se opri lângă separeul din fundul sălii, complet liniștit.

Cufundată în lectura poemelor lui Li-Pai, un poet popular din secolul XIV, Jou-Yi nu-l văzu imediat, fapt care-i permise să savureze momentul. Colonelul era cuprins de o inefabilă fericire. Numai simplul fapt de a o vedea îl făcea că se simtă în al nouălea cer. Privirea sa trecu de la părul negru și lung până la brâu, la obrajii cu pometi proeminenți și ochi migdalați, cu un năsuc fin și o gură cărnoasă și roșie.

Jou-Yi îi simți prezența și chipul i se lumină de bucurie. Ea surâse, dezvelind șiragurile de dinți ca niște juvaeruri.

— Eram îngrijorată din cauza cutremurului, zise tânăra cu o voce blândă.

Colonelul Chang simți cum se cufundă în acel surâs plin de dulceață. Jou-Yi nu se enerva niciodată și nici nu era posomorâtă. Supărările păreau că nu se lipesc de ea. Fata puse alături culegerea de poeme, iar el îi văzu formele ascuțite ale sânilor pe care se mula mătasea înflorată a rochiei. Lee Chang se așeză la masă.

Se îndrăgostise fulgerătur de Jou-Yi, care venise să participe la o conferință pe care o ținuse el în legătură cu energia nucleară. Era așezată în primul rând și îl privea sorbindu-i vorbele. După ce conferința se terminase, ea se apropiase de el împreună cu ceilalți jurnaliști. Cu inima bâtându-i în piept cu putere, colonelul Chang nu o mai lăsase, invitând-o să viziteze împreună muzeul lui Thang Kai Și, un loc faimos de promenadă. Când ajunse în fața marelui edificiu alb și cu acoperiș albastru, cei doi făcură cu adevărat cunoștință. Juo-Yi își pregătea un doctorat în matematică aplicată și era cu douăzeci și opt de ani mai tânără decât el. Era nepoata lui Thang Kai Și și crescuse

într-o familie impregnată de o ură nețărmurită împotriva comuniștilor. Era originară din nordul Chinei, unde mai avea încă rude și nu voise niciodată să pășească pe pământul țării-mamă, „contaminat" de comuniști.

Privirea ei luminoasă, trupul minunat și vitalitatea intelectuală îl fulgerase pe Chang, care fusese căsătorit pentru puțin timp, apoi divorțase. Era un om destul de rezervat, fiind ușor complexat de înfățișarea sa banală. Cu părul scurt și chipul energic, nu-și imaginase vreodată că ar avea farmec. Cu toate astea, Jou-Yi părea că-i apreciază curtea discretă și presantă totodată, râzând de el când îl surprindea cum o mănâncă din ochi. Bustul ei, uimitor pentru o asiatică, îl fascina. Mai târziu îi mărturisise că voise să-l atingă chiar de la prima lor întâlnire.

Cu toate acestea, fusese nevoit să aștepte opt luni ca să facă acest lucru... Opt luni de plimbări prin parcuri, excursii, cine între patru ochi. Intimidat, colonelul Chang se mulțumea să o țină de mână. Apoi, într-o seară, după cină, îndrăzni să o invite în micul lui apartament din Hedung Road, ca să asculte muzică, iar ea acceptă. Fusese începutul unei nebune povești de dragoste. Era un amestec de pasiune sentimentală și de foc mistuitor al simțurilor, care schimbase viața colonelului Chang de mai bine de doi ani.

Chelnerul, care cunoștea gusturile colonelului, îi puse în față un pahar cu whisky Defender, vechi de cinci ani, cu gheață. Chang sorbi din el și remarcă:

— Eram încă la birou și zdruncinătura s-a simțit destul de tare.

— Au anunțat la radio că a fost de 5,8 grade...

Chelnerul se întoarse cu mâncarea. Jou-Yi îl anunță zâmbind:

— Am comandat Wu Hsi *spare-ribs*, anghilă prăjită, *hot and sour soup* și Tan-tse Mien[1]

Erau mâncărurile lui preferate. Jou-Yi era perfectă... Colonelul mai sorbi o gură de whisky și începu să mănânce. Busc înălță privirea și văzu în ochii lui Jou-Yi o lumină tristă, ceva neobișnuit la ea. Destul de alarmat, el o întrebă:

— Te-a speriat cumva cutremurul?

Jou-Yi clătină din cap.

— Nu. Am aflat o veste proastă un pic mai devreme. Mama trebuie să se opereze.

---

1. Tăieței picanți (n.a.)

— Mama ta? Dar când am văzut-o duminică...

Mama tinerei era o văduvă cu o alură lascivă, dotată cu un bust la fel de magnific ca al fiicei sale, cu care împărțea același apartament în Sanchung City, pe celălalt mal al râului. Lee Chang îi era enorm de recunoscător pentru că nu se opusese idilei lor, în ciuda marii diferențe de vârstă. Jou-Yi răspunse;

— A făcut o vizită o vizită de rutină ginecologului ei. Acesta a descoperit celule cancerigene la colul uterin. Trebuie să se opereze de urgență.

— Când anume?

— Poimâine.

El puse bețișoarele pe masă. Pofta de mâncare îi pierise subit.

— Poimâine! Asta înseamnă că...

— Nu voi putea pleca împreună cu tine, mărturisi fata. Îmi este imposibil să o las pe mama. Nu mă are decât pe mine!

— Înțeleg, înțeleg, spuse colonelul Chang cu o voce ștearsă.

Parcă îi căzuse cerul în cap... Abia de mai putu să înghită trei boabe de mazăre. După emoția dinainte, asta punea capac.

Jou-Yi și el trebuiau să plece a doua zi în insula Langkawi, în Malaysia. Biletele de avion erau deja cumpărate și rezervarea la hotel, făcută. Iar lui îi era imposibil să amâne călătoria. În primul rând, pentru că această escapadă amoroasă trebuia să acopere o misiune discretă, cerută de statul-major al armatei taiwaneze, o evaluare a armamentului dintr-un salon de prezentre organizat pe insulă.

În afară de toate astea, mai exista și un alt motiv, pe cât de imperativ, pe atât de secret, ce-i interzicea să-și amâne plecarea: colonelul voia să nu se mai întoarcă niciodată în Taiwan. Iar Jou-Yi nu știa nimic în legătură cu acest lucru.

În mod mecanic, el lăsă ochii în jos către servieta plină cu secrete de stat. Avu viziunea bruscă a unui angrenaj care avea să-l distrugă. Ca să-și mai ascundă tulburarea, el bău paharul până la fund.

Simțindu-i disperarea, fata îl atinse cu gingășie.

— Vin după tine peste câteva zile, îi promise ea. Și eu aștept cu nerăbdare această călătorie.

Colonelul dădu din cap cu un zâmbet forțat. La fel ca în tragedia greacă, firele destinului se înnodau în mod inexorabil. Cancerul mamei nu putea să dispară ca prin minune, iar el nu avea cum să mai dea înapoi. Această plecare forțată era

sfârşitul ineluctabil al unui proces iniţiat cu mulţi ani în urmă. Din nefericire, în viaţa lui existase o perioadă despre care nu-i vorbise lui Jou-Yi, în ciuda iubirii pe care i-o purta. Nu atâta vreme cât se aflau încă pe pământ taiwanez. El se forţă să zâmbească.

— Sunt sigur că nu este vorba de ceva grav. Mama ta se bucură de o sănătate perfectă... dar sunt trist că trebuie să plec fără tine mâine dimineaţă.

— La fel sunt şi eu, dar îmi este cu neputinţă să o las singură pe mama. Este îngrozitor de speriată.

Lee Chang apucă beţişoarele şi încercă să mai ciuguleqscă ceva din farfuriile cu delicatese înşirate înaintea lui. Jou-Yi îl imită. Nici unul nu mai avea chef de vorbă. După ce termină supa, tânăra dădu semnalul de plecare. În drum spre maşină, ea se lipi de amantul ei şi-i şopti la ureche:

— Mai avem timp doar până mâine ca să ne luăm rămas bun.

* * *

Cu picioarele larg desfăcute, cu bazinul ridicat pe o pernă imensă de mătase galbenă, pe care era brodat un dragon, şi cu braţele înnodate în jurul mijlocului lui Chang, Jou-Yi avea senzaţia că acesta o străpunge până la inimă. Legănată în sus şi în jos de mişcările sacadate ale amantului ei şi de ritmul Simfoniei a IX-a de Beethoven, ea încerca să prelungească cât mai mult acest moment minunat, invadat totuşi de o undă de tristeţe provocată de iminenta lor despărţire.

— Eşti dur ca un tigru de jad! îi şopti ea.

Inspirată de poezia clasică chineză, ea utiliza adesea expresii destul de desuete ca să-şi exprime plăcerea, spre marea încântare a colonelului Chang. Când sosiseră în micul apartament, ea se lipise strâns de el, şoptindu-i la ureche:

— Repede, vino în grădina mea...

Era un mod învechit de a-i cere să facă dragoste; în Taiwan, se vorbea dialectul mandarin, adică limba chineză clasică. Coloneul Chang îi desfăcuse cu mişcări febrile nasturii rochiei de mătase, luând în palme sânii a căror duritate îl înnebunea şi începu să-i frământe. Excitată de mângâieri, Jou-Yi îl atrase spre pat, nerăbdătoare să-l simtă.

Ea îl imploră gâfâind:

— Inima mea, grăbește-te, căci simt că nu mai rezist!

Colonelul se supuse, urmărind semnele provocate de plăcere pe chipul iubitei sale. Unghiile lungi ale acesteia se înfipseră adânc în șalele lui.

— Rămâi nemișcat, gemu femeia.

Bazinul ei tresări și tot corpul i se acoperi de o sudoare parfumată. Cu toate puterile încerca să rețină membrul amantului ei, forțându-l să rămână imobil în fundul vaginului ei pe toată perioada orgasmului. Îi explicase adesea că acest lucru dubla senzația de plăcere. Lee Chan se forță să nu se miște, controlându-și respirația. El încă nu ajunsese la climax. Jou-Yi savura orgasmul gemând încontinuu. Când valul plăcerii se diminuă, ea îi dădu drumul și, cunoscând gusturile amantului ei, se rostogoli cu fața în jos și își ridică bazinul, îngenunchind. Așezat în genunchi la spatele ei, Chang o penetră din nou. Femeia gemu.

— O, iubitule, ce puternic ești! Te simt în toată făptura mea!

În culmea fericirii, Lee Chang se retrase, ca mai apoi să o penetreze din nou, lent, până la rădăcină. În momente ca acesta, colonelul ar fi dorit ca sexul său să i se lungească precum nasul lui Pinocchio. Apoi,el se aplecă și, cu mâna dreaptă strânse părul răsfirat pe spatele lui Jou-Yi. Făcu o coadă pe care o înfășură în jurul mâinii, trăgând în sus capul amantei sale. Cu cealaltă mână crispată pe șoldul ei, începu să o călărească din ce în ce mai repede, provocându-i țipete de plăcere. Acest simulacru de viol îl excita extraordinar de mult. Când explodă, el scoase un răcnet sălbatic ce acoperi acordurile simfoniei beethoveniene, iar femeia simți al doilea orgasm.

Timp îndelungat, cei doi rămaseră strâns uniți, ascultând finalul CD-ului. În cele din urmă, Lee Chang își lipi buzele de urechea iubitei sale și o întrebă cu neliniște în glas:

— Vei veni repede după mine, nu-i așa, iubirea mea?

Fără să răspundă, Jou-Yi strânse musculatura vaginului ei în jurul sexului, încă dur. Acest lucru valora mai mult decât toate cuvintele din lume.

* * *

Cele două Suhoi 30 trecură prin fața bungalourilor din *Pelangi Resort* ,într-un huruit ca de tunet, zburând la o altitudine

de doar câţiva metri deasupra Mării Andaman, atât de aproape, încât se puteau distinge chipurile piloţilor. Apoi se îndreptară către zenit într-un viraj magistral. Vopsite în culori de camuflaj, cele două aparate ruseşti de vânătoare evoluau ca două maşini acrobatice, descriind pe cerul insulei Langkawi figuri fantastice. Ele erau invitate de onoare la Salonul de armament.

De obicei, insula era un punct de atracţie turistică, fiind situată la nord de Malaysia şi foarte aproape de frontiera tailandeză. Prin bunăvoinţa prim-ministrului Mohamed Mahathir, pentru opt zile, ea era gazda celor mai mari producători de armament din lume.

Instalat pe veranda bungaloului cu numărul 47 din *Pelangi Resort*, cel mai bun hotel din insulă, colonelul Lee Chang urmărea distrat cele două avioane de vânătoare care se îndepărtau. De douăzeci şi patru de ore de când sosise în acest colţ de paradis, imaginea iubitei sale nu-i mai dădea pace. Nu avea chef de absolut nimic, nici de mâncare, nici de făcut baie în mare, şi nici să meargă la Salon, deşi era obligaţia sa. După el, ar fi sunat-o pe Jou-Yi din sfert în sfert de oră, numai ca să-i asculte vocea. Mama ei fusese operată chiar în dimineaţa aceea, iar ea se afla la căpătâiul ei. Acum era măcinat de altă grijă, ce se suprapunea cu lipsa iubitei sale. Ceva care îi venise în minte în avion. Gândindu-se la ultimele momente de după cutremur, realizase cu oroare că uitase în fotocopiator ultima foaie de document, când aparatul se oprise din pricina penei de curent!

Se consola la gândul că în orice caz, el n-ar fi reuşit să recupereze foaia înţepenită în interiorul maşinii fără să trebuiască să o demonteze, iar asta ar fi fost imposibil.

Uneori îşi zicea că trăise un coşmar ale cărui momente nu se mai puteau reconstitui cu precizie. Toate acestea aparţineau de acum trecutului, unei vieţi care luase sfârşit din clipa în care urcase în avionul pentru Kuala Lumpur. Dar Jou-Yi rămăsese în Taipei. Ştia că va tremura cât va fi despărţit de ea. Preţioasele documente fotocopiate erau la adăpost în seiful electronic din camera sa, protejat de o combinaţie ştiută numai de el.

Ca să-şi mai schimbe gândurile, el privi la cele două avioane Suhoi care se întorceau aproape de nivelul mării, de parcă ar fi vrut să intre în bungalourile de lux ale hotelului. Un grup de japonezi ce făceau plajă priveau stupefiaţi la formaţia de avioane, întrebându-se dacă nu cumva începe cel de Al Treilea Război Mondial...

Asurzit de huruitul motoarelor, colonelul Chang intră în camera mobilată cu lemnărie închisă la culoare.

Pelangi Resort era compus dintr-o sută de bungalouri cu acoperişuri din ţiglă roşie, ridicate pe nişte piloni. Fiecare avea patru camere, două la parter şi două la etaj. Erau confortabile, cu aer condiţionat, izolate unele de altele, răspândite pe o suprafaţă de câteva hectare de vegetaţie tropicală, la marginea unei plaje bordate cu cocotieri. Langkawi era exact cum îşi imaginase: un adevărat paradis tropical...

După ceaţa şi frigul din Taiwan, era un adevărat vis: 27 de grade zi şi noapte, marea caldă şi feţele zâmbitoare ale băştinaşilor. Turiştii singaporezi, australieni sau japonezi se buluceau aici. Din păcate, colonelul Lee Chang, chinuit de absenţa iubitei sale şi de celelalte necazuri, nu reuşea să profite de această minune. El îşi scoase din bar o sticlă de Defender vechi de 12 ani şi îşi turnă o porţie zdravănă, pe care o bău fără gheaţă sau apă minerală...

El lăsă ca alcoolul să-i alunge greutatea din stomac. Reuşise să plece cu bine din Taiwan, cu sufletul la gură când trecea prin vama aeroportului internaţional din Taipei cu servieta sa doldora de documente ultrasecrete, ce revelau esenţialul programului nuclear militar taiwanez. Era suficient ca să fie împuşcat. Cu toate astea, putuse să treacă fără probleme, protejat de actul de identitate militară. Citise în ziar despre cutremurul de pământ, considerat modest pentru Taiwan. Dar el avea să-l ţină bine minte...

La ieşirea din imensul aeroport din Kuala Lumpur, conceput pentru un număr de pasageri de zece ori mai mare, un reprezentant al misiunii taiwaneze în Malaysia îl aştepta cu discreţie. Era în realitate un funcţionar al Ministerului Apărării care îşi organizase un mic sejur în insuliţă. El îi dădu lui Chang *„vouchers"* pentru hotel, un bilet Kuala Lumpur-Langkawi şi retur, precum şi scrisoarea de acreditare pentru LIMA [1].

Colonelul Chang avea sarcină să-i contacteze pe constructorii ruşi ai rachetelor sol-air, care erau cu 30 % mai ieftine decât ale americanilor. De asemenea trebuia să se întâlnească şi cu negustorii de arme sudafricani, în legătură cu elicopterele grele şi tunurile de 155.

Telefonul sună, iar el se repezi să răspundă. Un val de bucurie îi inundă sufletul când recunoscu vocea iubitei sale.

---

1. Langkawi International Military Air Show.

— Operația s-a desfășurat cu bine, îl anunță aceasta. În seara asta voi rămâne la spital, lângă mama.

— Când vei veni? nu se putu abține colonelul Chang.

— Peste trei sau patru zile. Aștept rezultatul biopsiei. Îmi este tare dor de tine...

— Și mie îmi este dor de tine, zise Chang.

Mai discutară vreo douăzeci de minute, apoi se despărțiră cu părere de rău. Fără Jou-Yi, colonelul se simțea ca un drogat fără drog... Ea se afla în fiecare celulă a trupului său, în fiecare neuron. Era un drog delicios care se transforma într-o otravă teribilă.

Își mai turnă o porție de whisky ca să-și alunge neliniștea ce-l cuprindea iar și încercă să se concentreze asupra altui lucru. Pe această insulă tropicală, se simțea între două lumi. Ca să pășească în noua sa viață nu-i trebuia decât să meargă la Salon și să se prezinte la un anumit stand. Restul avea să meargă de la sine, potrivit schemei stabilite. Se înțeleseseră ca el să dea semnalul, dar lipsa lui Jou-Yi îl tulburase de tot.

O dată ce procesul ar fi declanșat, nu mai putea da înapoi. Așadar trebuia să o aștepte pe Jou-Yi. Era de dorit ca ceilalți să nu-l descopere primii. Gândul i se întoarse la Jou-Yi și începu să se mângâie singur ca un puști de liceu, rugându-se ca ea să vină cât mai repede.

* * *

În biroul de la ultimul etaj al Ministerului Apărării din Taiwan, domnea o atmosferă tensionată. Cei cinci bărbați aflați acolo erau cu capetele vârâte în dosare, conștienți de gravitatea momentului. Generalul Cheng Chuan, directorul de la Intelligence Bureau din Ministerul Apărării, luă cuvântul cu un glas șuierător. Era un bărbat uscățiv, cu părul alb tuns scurt și cu gura încadrată de două cute adânci. Era un credincios servitor al statului, fiul unuia dintre fondatorii Taiwanului.

— Nu se află nimic în acest dosar! zise el cu vocea ascuțită. Nimic! Colonelul Chang nu a fost niciodată bănuit de nimic, altfel nu ar fi ocupat postul pe care îl are... Și cu toate astea, iată ce am găsit!

El flutură o foaie de hârtie mototolită, plină cu cifre și diagrame. Fusese găsită în fotocopiatorul defectat în timpul cutremurului. Funcționarul care o găsise fusese intrigat de

inscripția ULTRASECRET care o bara și alertase serviciul de securitate. Originalul se afla într-unul din dulapurile blindate ce conțineau cele mai bine păzite secrete din institut. Restul istoriei fusese reconstituit destul de repede. Către ora cinci, colonelul Chang semnase în registrul de la parterul clădirii. Or, el făcea parte dintre puținele persoane care aveau codul de acces la ultimul etaj. Alt lucru ciudat era că el semnase doar la intrare, nu și la ieșire... Apoi părăsise insula a doua zi de dimineață, pentru a pleca într-o misiune specială.

Generalul Fa Wu Diao, directorul MJIB [1], luă cuvântul. Era specializat în lupta contra spionilor din China comunistă. Era teribil de tulburat.

— Nu înțeleg de ce colonelul Chang, dacă este într-adevăr vinovat, se mai află încă la Langkawi, remarcă el. Ar fi putut placa ușor la Kuala Lumpur, de unde ar fi putut lua un avion pentru Hong Kong...

Se lăsă o liniște grea. Cel mai mare dușman al Taiwanului era China. Serviciile secrete chineze — Goangbu — ar fi dat o adevărată avere unui trădător ca Lee Chang. Generalul Fa Wu Diao nu mai era om de când aflase despre trădarea acestuia. Ca responsabil cu contraspionajul putea fi tras la răspundere pentru furarea secretelor militare ale Taiwanului. Știa ce îl așteaptă. În Taiwan nu se ierta nimic.

— Nimic, absolut nimic compromițător nu există în trecutul colonelului Chang, care ar putea fi legat de Beijing, adăugă un consultant al Ministerului Apărării.

— Poate că situația nu este chiar atât de gravă precum ne-o imaginăm, zise generalul Fa Wu Diao. Până acum, nu avem nici o dovadă că Chang ne-a trădat. Noi doar presupunem că a făcut copii clandestine. Poate că există o explicație pentru acest lucru. În momentul acela s-a produs cutremurul de pământ. Poate că asta i-a schimbat planurile. Cum trebuia să plece a doua zi, nu a mai avut timp să dea vreo explicație. Acum se află la Langkawi conform previziunilor.

— Poate foarte bine să predea informațiile și să se întoarcă aici, remarcă un alt general. Poate că nu și-a dat seama că a rămas o hârtie în aparat. Singurul mod ca să putem afla ce s-a întâmplat este să-l chemăm imediat înapoi. Dacă are conștiința curată, va accepta fără dificultăți.

---

1. Ministry of Justice Investigation Bureau (n.a.)

Generalul Cheng Chuan aprobă.

— Excelentă idee. Mă voi ocupa de asta, dar vreau să trimit pe cineva care să poată face față ambelor situații posibile.

— Ce vreți să spuneți?

— Trebuie să prevedem și situația în care colonelul ar fi vinovat și refuză să se întoarcă. Atunci trebuie eliminat *imediat* și recuperate documentele, dacă acestea se mai află la el.

Ca un bun profesionist, el cunoștea valoarea inestimabilă a unui trădător, cu mult mai mare decât a celor mai grozave documente. Un martor viu era de neprețuit.

El se întoarse către un bărbat cu părul cărunt, adjunctul său operațional.

— Colonele Fu Wang, aveți pe cineva? Cineva care să nu trezească suspiciunile serviciilor malaieziene.

Colonelul Fu Wang era șeful înotătorilor militari și a unităților de luptă pentru acțiuni „speciale".

— Da, am un om potrivit, răspunse acesta. Va pleca mâine dimineață. Misiunea noastră din Kuala Lumpur îl va ajuta.

— Foarte bine, zose generalul Cheng Chuan. Interesul nostru este ca să rezolvăm această problemă în mod pozitiv. Totuși, având în vedere gravitatea consecințelor posibile, am cerut o audiență președintelui Lee Teng Wui ca să-l pun la curent cu sitația.

Lee Teng Wui era primul președinte al Taiwanului, ales în mod democratic, în 1966. Acest lucru nu-l împiedica să fie un „rebut".

* * *

Începuse să se întunece, dar caruselul infernal al avioanelor continua deasupra insulei Langkawi. Un Mig 29 trecu la mică altitudine, într-un huruit îngrozitor. Asurzit, colonelul Chang, instalat pe terasa sa, avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că cineva bate la ușa sa. Cu siguranță, era valetul care voia să-i facă patul. El se duse să deschidă, dar rămase împietrit.

O chinezoaică tânără, cu părul scurt, prins cu o fundă, cu trăsături destul de plăcute, îmbrăcată cu o bluză de un alb opac și cu pantaloni bine mulați pe trup, se afla în pragul ușii, cu o geantă mare atârnată pe umăr.

— Sunteţi colonelul Chang? întrebă fata cu o voce metalică.
— Da.
Ea îi întinse mâna.
— Mă numesc Susie Wang. Lucrez pentru Ministerul Apărării. Şeful meu este Fu Kang de la Al Patrulea Birou.
Colonelul Chang simţi că îngheaţă. Fu Kang era şeful „Afacerilor rezervate" de la Cabinetul militar al ministrului Apărării. Euforia provocată de convorbirea avută cu Juo-Yi se risipi imediat. Ce însemna această vizită? Ascunzându-şi neliniştea, el deschise uşa şi spuse:
— Intraţi, vă rog.
După ce fata pătrunse în încăpere, el o întrebă:
— Care este scopul vizitei dumneavoastră?
— Am venit să vă aduc un mesaj confidenţial din partea generalului Cheng Chan, răspunse fata. Sunteţi chemat de urgenţă la Taipei. Am ordin să vă iau cu mine. Există un avion pentru Kuala Lumpur astă-seară, la ora 21, cu escală la Singapore şi apoi la Taipei.
Colonelul încercă să-şi păstreze sângele rece.
— Mă aflu aici în misiune oficială, remarcă el hotărât. Nu pot abandona fără un ordin expres din partea superiorilor mei.
— Întoarcerea dumneavoastră este obligatorie, răspunse sec Susie Wang. Eu nu ştiu nimic mai mult.
Taiwanezul rămase împietrit, cuprins de un frig glacial. Era clar ca lumina zilei: fusese descoperit şi îl prindeau ca pe un imbecil. În China comunistă şi în Uniunea Sovietică, se proceda în acest mod. Vinovaţii erau căutaţi în străinătate şi erau aduşi în ţară ca să fie împuşcaţi. Trebuia să gândească repede. Femeia părea a fi o ucigaşă profesionistă din acelea folosite în operaţiunile clandestine. Simţea că este gata să reacţioneze fără nici cea mai mică îndoială. Era cu siguranţă înarmată, în vreme ce el nu avea nici un fel de armă... Trebuia să câştige un pic de timp, să o liniştească.
— Foarte bine. La urma urmelor, sunt militar şi trebuie să mă supun ordinelor. Doriţi să mă aşteptaţi în lobby până îmi pregătesc bagajele?
— Prefer să rămân aici, răspunse Susie cu o voce neutră.
— Cum doriţi. Vreţi ceva de băut?
— Un pahar cu apă.
— Perfect.
El scoase din bar o sticlă cu apă minerală şi umplu un pahar.

— Nu va dura mult, spuse el.

Se retrase apoi în sala de baie. Acolo se sprijini de perete, căutând cu disperare o soluție. Dacă încerca să fugă, femeia l-ar fi împușcat. *Trebuia* să facă ceva. Lua valiza goală și o puse pe un pat, în cameră. Așezată pe celălalt pat, Susie Wang privea către mare.

Întorcându-se în baie, ofițerul zări halatul de baie al hotelului.

* * *

Colonelul Chang se întoarse cu brațele pline de haine pe care le puse în valiză. Apoi, pătrunse în spațiul dintre cele două paturi, cu halatul de baie în mână. Susie Wang era cu spatele la el. El îi aruncă halatul peste cap. Aproape în același moment, prinse cu ambele mâini cordonul și îi răsuci în jurul gâtului chinezoainei care se lupta din răsputeri să scape. Susie Wang țipa din răsputeri. Cu amândouă mâinile, colonelul o trase către el și o răsturnă pe pat. Geanta îi căzu pe dușumea. Dintr-un salt o înhăță și vârî mâna înăuntru. După zece secunde avea în mână un imens revolver automatic.

Huruitul unui avion Suhoi se amplifică din ce în ce mai mult. Colonelul întinse brațul ațintit către capul înfășurat în halatul alb și apăsă pe trăgaci de trei ori. Detonațiile se pierdură în zgomotul reactoarelor avionului. Halatul se făcu roșu, iar corpul femeii se prăbuși între cele două paturi. Ofițerul puse arma pe noptieră și se așeză. Simțea că-i vine să vomite. Jou-Yi era încă în Taiwan, iar el tăiase deja toate căile de întoarcere.

Luă sticla cu whisky și, cu mâna tremurândă, își umplu paharul, pe care îl goli pe nerăsuflate, apoi își căută agenda electronică unde afișă un număr pe care îl formă cu mare atenție. Duse receptorul la ureche. Când o voce repetă numărul în engleză, colonelul Chang pronunță scurta frază ce reprezenta semnalul de recunoaștere. După ce puse receptorul în furcă, se duse pe terasă și contemplă marea cenușie și cerul pustiu, gândindu-se intens la Jou-Yi ca să nu își piardă mințile.

Capitolul II

— *Oh, My God!*

Steve Kosar, „case-officer" al CIA la Kuala Lumpur, privi tremurând la receptorul pus în furcă. Simţea un nod în gât. Ori de câte ori suna cineva pe această linie, nu era nimic bun. Timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, era cineva acolo ca să poată răspunde. Steve Kosar se uită la ceas. Era ora şapte şi zece. Şeful său, Timothy Applegate, trebuia să mai fie în biroul lui. Se repezi către etajul superior şi bătu la uşă. Fu invitat înăuntru.

Timothy Applegate citea Straits Time fumând o ţigară. Obişnuia să stea până târziu în biroul din Ambasada americană situată pe Jalan Tun-Razak, un bulevard periferic care înconjura oraşul de la est la sud. El îl privi întrebător.

— Ce s-a întâmplat, Steve?

„Case-officer" se imobiliză în faţa lui în poziţie de drepţi. Timothy Applegate nu admitea atitudinea familiară din partea subordonaţilor. Cu craniul ras, cu maxilarul colţuros şi ochii de un albastru închis, el îţi evoca mai degrabă o „Beretă verde" decât un diplomat.

— Tocmai am primit un apel pe linia E [1].

Şeful centralei puse ziarul pe birou şi încruntă sprâncenele. „Phoenix" era o operaţiune în care el juca doar un rol secundar şi care nu trebuia să-i pună nici un fel de probleme.

— Ce v-a spus „Phoenix", cu exactitudine?

— „Sunt la Langkawi, iar vremea este foarte urâtă" zise Steve Kosar.

Applegate părea contrariat. Acesta era norocul său, tocmai când se pregătea să plece în concediu. Şi era ultimul său post

---

1. Emergency (Urgenţă) (n.a.)

înainte de a ieşi la pensie... El se sculă şi deschise dulapul blindat care ocupa un perete întreg. Scoase din el dosarul „Phoenix". Nu conţinea mare lucru. El ridică privirea.

— „Phoenix" se află la *Pelangi Resort*. Trebuia să ne contacteze de la sosirea sa. Va trebui să trimitem acolo pe cineva. Sunteţi liber?

Steve Kosar, răspunse cu o voce nesigură:

— *Yes, sir*. Dar cred că ar trebui să trimitem pe cineva necunoscut. Pe mine mă cunosc cei din serviciile malaieziene.

— *That's true! That's true*, recunoscu Applegate.

În vizita făcută în Malaysia cu câteva săptămâni mai devreme, vicepreşedintele Statelor Unite avusese minunata idee de a-l ofensa pe prim-ministrul Mahathir dându-i lecţii în legătură cu Drepturile Omului. După aceea, malaiezieniii abia puteau să-i mai înghită pe americani. Staţia de la Kuala Lumpur primise ordin să fie cu băgare de seamă ca să nu dea motiv pentru atacuri. Afacerea „Phoenix" venea într-un moment extrem de prost. Applegate reflectă un moment.

— OK, spuneţi-i lui George Li să se ducă acolo. Vreau un raport mâine seară. Trimiteţi apoi un mesaj urgent la Langley. La urma urmelor, „Phoenix" este copilaşul lor. Mai sunt ceva probleme?

— Nu, *sir*, făcu Kosar, retrăgându-se către uşă.

George Li, de origine chineză, nu fusese încă reperat de agenţii din Police Special Branch, serviciul de contraspionaj al Malaysiei. Ar fi fost şi mai bine dacă ar fi fost un malaiezian, dar CIA nu avea nici unul... Agenţii clandestini lucrau sub acoperirea câtorva societăţi americane, petroliere, de gaz sau semiconductori, la alegere.

George Li era în mod oficial angajatul unui fabricant de semiconductori. Chipul îi era ascuns după o pereche de ochelari cu ramă de baga, ce-i dădeau o înfăţişare mai mult decât inofensivă. Era mic, rotofei şi vorbea mandarina, cantoneza şi malaieza.

După ce rămase singur, Timothy Applegate îşi zise că era bine să se amestece cât mai puţin în afacerea „Phoenix".

* * *

Colonelul Chang tresări când auzi telefonul sunând. Nu dormise mai deloc şi se străduia să se odihnească privind marea de pe terasa sa. Se grăbi să ridice receptorul.

— Domnul Lee Chang?

— Da.

— Sunt un prieten al prietenului pe care l-ați sunat aseară. Cum sunt în trecere prin Langkawi, doream să vă salut.

— Unde sunteți?

— La recepție.

— Mă aflu la bungaloul numărul 47, camera 4706, spuse Chang simplu.

Îndată după ce închise telefonul, făcu puțină ordine. Îndreptă așternutul și ascunse sticla de Defender. Apoi își puse pantalonul. Peste cinci minute auzi o bătaie la ușă. George Li era lac de apă: străbătuse aproape un kilometru de la lobby prin căldura umedă de afară. El strânse îi mâna ofițerului taiwanez și spuse:

— Mă numesc George Li și sunt trimis de prietenul dumneavoastră din Kuala Lumpur. Putem vorbi în engleză sau în mandarină. Ce s-a întâmplat?

— Veniți, zise colonelul, conducându-l pe terasă.

Ei se instalară în fotolii. Li se șterse de transpirație, apoi întrebă:

— Ce probleme aveți, colonele Chang?

Ofițerul taiwanez se pregătise pentru acest „debriefing" . El o luă de la început, vorbind despre incidentul cu documentul uitat în fotocopiator și termină cu apariția lui Susie Wang și cu lichidarea ei. Când colonelul termină de vorbit, George Li avu impresia că slăbise cinci kilograme.

— Ce ați făcut cu cadavrul?

Colonelul făcu un semn către marea cenușie acoperită de norii negri ai musonului.

— Este acolo, jos, lângă un banc de nisip.

Îngrozit, Li privi în direcția indicată.

— Dar va ieși la suprafață!

— Nu, îl asigură colonelul. Am avut grijă să cumpăr niște centuri de plumb folosite pentru lestarea scafandrilor. Le-am fixat în jurul cadavrului și apoi l-am dus până la apă.

— Nu v-a văzut nimeni?

George Li nu putea să-și creadă urechilor.

— Nu, nu, m-am uitat bine în jur. Am dus cadavrul în spatele bancului de nisip, unde apa are doi metri adâncime. A fost luat imediat de apă.

Agentul CIA bău o gură de bere. Nu avea decât un singur gând în creier: să fugă de aici cât mai repede. Trebuia însă să afle totul.

— Dar ce ați făcut cu halatul plin de sânge?

— L-am lăsat pe cadavru, făcu simplu ofițerul taiwanez. Era prea greu de ars..

Cu alte cuvinte, crima era semnată...

Ca să șteargă impresia cauzată de această mărturisire, Chang adăugă repede:

— Am spălat sângele de pe jos și i-am îngropat geanta departe pe plajă. Am păstrat însă revolverul. Un Walther PPK.

George Li își șterse fruntea.

— De unde venea femeia aceea? A fost întâi la hotel?

— Nu cred. A sosit în Kuala Lumpur în aceeași dimineață. I-am văzut biletul.

— Dar nu avea bagaje?

— Nu cred, probabil că le-a lăsat în aeroport.

George Li își aprinse o țigară ca să-și ascundă nervozitatea. Nu putea să-l judece pe colonelul Chang, care se apărase, dar cadavrele sfârșesc prin a ieși la suprafață... Mai ales atunci când erau aruncate aproape de țărm. El căută ceva pozitiv de care să se agațe.

— Toate astea s-au petrecut aseară, remarcă el. De atunci s-a mai petrecut ceva nou?

— Nimic, spuse colonelul, dar lucrul acesta nu mă miră. Abia azi vor începe să se alarmeze. Taiwanul este departe. Serviciile lui nu dispun de echipe operaționale în această țară. Desigur că vor face tot ce vor putea ca să mă neutralizeze, dar au nevoie de timp pentru asta.

În sfârșit, o veste bună! își zise George Li. Până la urmă, situația nu era chiar atât de catastrofală precum o evaluase după ce ascultase relatarea de coșmar a colonelului.

— Potrivit dosarului dumneavoastră, ar trebui să fiți exfiltrat pe crucișătorul US *Vincennes*, care va sta aici patruzeci și opt de ore datorită Salonului internațional. Nu știți dacă a apărut?

— Era de presupus că-mi veți spune dumneavoastră dacă a sosit sau nu, îl corectă cu un ton egal colonelul Chang.

— Bine, făcu Li. Nu este greu de aflat acest lucru. Salonul s-a deschis alaltăieri și durează opt zile. În acest interval de timp va trebui să se încadreze și crucișătorul *Vincennes*. Până atunci, fiți cu ochii-n patru. Nu părăsiți hotelul și nu ieșiți

noaptea. Și rugați-vă ca să nu iasă cadavrul la suprafață. Ar fi o complicație extrem de neplăcută.

— Nu cred, răspunse colonelul Chang.

George Li se sili să afișeze un zâmbet optimist.

— Em trebuie să mă întorc imediat la Kuala Lumpur ca să fac raport. Mă voi întoarce probabil mâine. Nu fiți neliniștit, vom avea grijă de dumneavoastră...

— Mulțumesc, spuse simplu Chang.

George Li se scărpină pe gât. Sosise momentul cel mai delicat.

— Se pare că ați adus din Taiwan niște documente extrem de prețioase. Având în vedere împrejurările, poate că ar fi mai prudent să le punem la adăpost în Kuala Lumpur.

— Prefer să le păstrez aici, sunt în deplină siguranță.

George Li nu insistă. Avea sarcina să vadă care este situația, nu să rezolve el problema. De fapt nici nu dorea să ia avionul cu acele documente asupra sa.

— Bine, făcu el în încheiere. Înțeleg poziția dumneavoastră. Voiam doar să vă scap de o grijă în plus. Centrala are mijloacele de comunicare protejate ca să ia legătura cu „*Vincennes*" pentru a vă aranja exfiltrarea. Vă voi ține la curent.

Colonelul Chang dădu din cap, arătând că este de acord. George Li se sculă și se îndreptă către ușă, urmat de colonel. Deși era în plină zi, camera era destul de întunecoasă, din cauza lemnăriei de mahon. Când se întoarse cu fața către colonel, Li observă crosa unui revolver pe sub cămașă. El zâmbi forțat.

— Să nu ieșiți așa. Nu trebuie să fiți remarcat.

— De ieri încoace, sunt nervos, recunoscu colonelul. Am trecut prin momente extrem de grele.

George Li avea chef să-i spună că atunci când îți trădezi țara nu trebuie să te aștepți la un pat de trandafiri, dar se abținu. Dacă Chang se transformase într-un criminal, fusese în favoarea Statelor Unite... El se mulțumi să-i strângă mâna.

— Curaj, spuse el. *Vincennes* nu va întârzia să-și facă apariția, iar atunci problemele dumneavoastră vor lua sfârșit.

Colonelul Chang îl privi într-un mod bizar.

— Nu, zise el. Problemele mele nu se vor termina.

— De ce?

— Pentru că nu am de gând să mă îmbarc pe *Vincennes* fără logodnica mea, Jou-Yi. Așa m-am înțeles cu persoana pe care am văzut-o la Taipei.

— În acest caz, nu există nici o problemă, îl asigură George Li. Unde este logodnica dumneavoastră?

— Ea se află încă în Taiwan, făcu Lee Chang. Mama ei a suferit o operație și nu a putut veni cu mine. Dar ne vom întâlni cât mai repede posibil.

— Sper din toată inima, zise Li cu un surâs crispat.

Bruma de optimism pe care reușise să o adune fusese pe loc spulberată. Avea de a face cu o criză extrem de gravă.

El strânse mâna colonelului Chang, care îi spuse cu o voce emoționată:

— Eu iubesc Statele Unite aproape la fel ca pe propria mea patrie. De douăzeci de ani, am tremurat de zeci de ori, mi-a fost rușine, am regretat, dar am făcut tot ce mi s-a cerut. Azi, mi-am sacrificat cariera, sunt obligat să fug din țara mea, știind că numele îmi va fi blestemat de către compatrioți. Știu că sunt un trădător. Un singur lucru nu vreau însă să abandonez: femeia pe care o iubesc.

— Înțeleg, se bâlbâi George Li, depășit. *Everything is going to be all right!* [1]

---

1. Totul se va petrece cu bine (n.t.)

Capitolul III

Avionul Boeing 777 al companiei Lauda Airlines părea că planează deasupra unei mări de cocotieri de un verde întunecat, ce se întindea până departe, la orizont. Malko se destinse și își potrivi ceasul marca Breitling Crosswind la ora din Kuala Lumpur. Erau cu șapte ore în plus față de ora Vienei, de unde plecase în ajun, la începutul după-amiezii. Sătul de caviar, votcă, Taittinger, Comtes de Champagne, el se întindea cu voluptate în fotoliul său de la clasa întâi, răsfățat de o malaieziană grațioasă, cu o gură plină de promisiuni, fără să simtă că trecuseră douăsprezece ore de zbor. Plecarea se anunțase într-un moment de dragoste cu logodnica sa, Alexandra, pe care o legase de patul cu coloane al creatorului Romeo. Șeful Centralei CIA din Viena îl anunțase fără preaviz că avea un loc rezervat pe numele său la zborul 2173, cu destinația Kuala Lumpur. Și că afla mai mult când va ajunge acolo.

Elko Krisantem fusese nevoit să conducă Rolls-ul ca pe un Ferrari de Formula 1.

Un „field-officer" de la centrala din Viena îl aștepta pe Malko la Schwechat ca să-i dea biletul de avion și dolarii. De multă vreme, Malko nu mai putea să ia cu el pistolul său extraplat, din cauza controalelor din aeroporturi. Reușea însă să-și facă rost de o armă la fața locului, în caz de necesitate. Tipul care-i dăduse actele necesare și banii nu fusese în stare să-l lămurească în legătură cu scopul plecării sale la capătul lumii.

— În scurt timp vom ateriza la Kuala Lumpur International Airport, anunță vocea catifelată a însoțitoarei de bord. Temperatura aerului este de 27 grade, iar umiditatea este de 100%.

Malko își amintea de Kuala Lumpur, unde fusese cu ani în urmă, ca de un oraș provincial, înecat în vegetația tropicală, cu

cerul răvăşit de nori grei. O treime din populaţia malaieză era de origine chineză, budistă, în vreme ce malaiezienii erau aproape în majoritate musulmani.

Avionul ateriză ca o libelulă. Aerogara era gigantică, kilometri pătraţi de marmură, cu culoare interminabile, cu lustre grandioase şi chiar cu un tren interior. Un stol de femei de serviciu se ocupa cu menţinerea curăţeniei, care era exemplară. Surprinzător era faptul că locul era complet pustiu! După ce traversă un ultim salon, mare cât o catedrală, Malko ajunse la ieşire. Imediat văzu un chinez mic de statură, rotofei şi cu ochelari imenşi pe nas, care flutura o pancardă cu numele lui.

— Eu sunt Malko Linge.

Chinezul îi întinse mâna.

— George Li. Am sarcina să vă conduc la domnul Timothy Applegate.

Malko îl urmă. Umiditatea îl sufoca. Se simţi ceva mai bine când se văzu în maşina cu aer condiţionat. Li îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Relaxaţi-vă. Avem de mers aproape douăzeci şi cinci de kilometri. Din fericire, vom merge pe autostradă.

— La ce hotel voi sta?

— Cred că azi veţi pleca direct în Langkawi, spuse cu o voce dulce chinezul.

— Langkawi? Ce mai este şi asta?

— O insulă, *sir*, la o oră de aici, cu avionul. Domnul Applegate vă va da toate lămuririle.

Autostrada era la fel de supradimensionată ca şi aeroportul, dar maşina CIA-ei înainta cu viteză de melc.

— Nu putem merge mai repede? Aş vrea să apuc să fac măcar un duş.

— Nu, *sir*. Este un Proton, un Mitsubishi asamblat în Malaysia. Nu are putere prea mare...

Malko îşi stăpâni enervarea. Aproape că aţipise când vocea lui Li anunţă:

— Am ajuns, *sir*.

Malko deschise un ochi şi văzu un indicator: KUALA LUMPUR 3 KM. În Malaysia se conducea pe partea stângă, dar se măsura în kilometri! Apărură primii zgârie-nori. Stupefiat, Malko descoperi că micul oraş tropical, plin de şarm cu casele lui coloniale şi marile lui parcuri, cu străduţe înguste pline de lume, aparţineau trecutului! Kuala Lumpur nu mai exista!

Fusese înlocuită cu o magmă de zgârie-nori, cea mai mare parte, de o hidoșenie înspăimântătoare. Ici și colo se mai vedea câte o fâșie verde din jungla de odinioară, iar terenurile virane erau transformate în parchinguri. Ai fi zis că era opera unui arhitect beat mort, ce amplasase la întâmplare monștrii de beton și sticlă și șoselele pe care circulau mii și mii de vehicule.

— Iată Clădirile Petronas! Sunt cele mai înalte din lume!

Dar și cele mai urâte. Chinezul îi arătase două clădiri turn, gemene, cu care se mândrea Kuala Lumpur. Ai fi zis că sunt ieșite din niște benzi desenate, cu vârful lor ascuțit și cu hidoasa pasarelă metalică aruncată între ele.

Semăna cu Gotham City, oraș desenat pentru filmul *Batman*. Un fel de neogotic, amestecat cu SF...

— Este oribil! oftă Malko, îngrozit.

Aici totul era la scară mare. Până și trotuarele păreau prea largi pentru puținii trecători, striviți parcă de aceste catedrele din beton. George Li dădu trist din cap.

— Au ras totul! Voiau să distrugă chiar și Chinatown. Malaiezienii nu se mândresc deloc cu trecutul lor colonial. Au putut fi salvate doar câteva străzi din vechiul centru și câteva case frumoase din Kelly Hill.

El se degajă din ambuteiaj și pătrunse într-o autostradă urbană flancată de mari proprietăți. Malko văzu o mulțime de vile enorme, cu acoperișuri din țiglă roșie și apărate cu uriașe grilaje negre. Întregul ansamblu ocupa mai multe hectare.

— Iată și ambasada, zise George Li, apropiindu-se de o poartă păzită de pușcași marini. Vă voi lăsa aici, pentru că trebuie să plec imediat la Langkawi, cu mașina.

— Cu mașina? De ce?

George Li zâmbi evaziv.

— Am niște material cu mine. Dacă totul iese bine, astă-seară voi fi la *Pelangi Resort*.

El opri mașina în fața clădirii principale și îl conduse pe Malko până la ascensor, anunțând la etajul patru cu ajutorul unui walkie-talkie, apoi se retrase. Un bărbat cu statură de atlet, cu craniul ras și cu ochi albaștri, îl primi pe Malko. Părea un actor de la Hollywood, cu chipul lui energic și bronzat și cu trupul atletic. Un pumn de-al lui putea să aibă destui cai-putere... Cu siguranță, nu era un intelectual.

— Timothy Applegate, zise acesta. Ați călătorit bine?

— Excelent! zise Malko, care visa un pat moale, așa cum un câine visează la un os.

— Veniți, nu avem prea mult timp la dispoziție, spuse șeful centralei.

Cei doi traversară un birou, unde o secretară stătea lipită de un PC recalcitrant, apoi pătrunseră în biroul lui Applegate. Era o încăpere magnifică, cu un perete din sticlă de unde se vedea o panoramă a celor mai urâte construcții din oraș. Malko se prăbuși pe o canapea din piele, aruncând o privire discretă la o hartă a Malaysiei, agățată pe perete. Șeful Centralei CIA îi întinse un pahar plin cu un lichid maroniu, cu miros grețos.

— Beți asta. O să vă treziți imediat!

Malko își înmuie buzele și puțin îi lipsi să nu verse cafeaua pe biroul americanului. NASA reușise să cucerească Luna, dar încă nu descoperise existența cafelei espresso.

— Persoana care m-a condus aici mi-a spus că voi pleca în insula Langkawi, zise el. Ce se întâmplă acolo?

— E o poveste mai lungă, oftă americanul. Mai vreți un pic de cafea?

— Nu, refuză Malko, reprimându-și un sughiț. Mai întâi, vreau să-mi povestiți.

Timothy Applegate se scărpină pe gât și se așeză în fața lui.

— Nici eu nu am știut mare lucru până ieri. Cum cei de la Langley nu au avut timp să vă trimită pe cineva, mi-au transmis mie pe un circuit protejat elementele esențiale ale acestei afaceri care este catalogată ca „supercosmică". Adică, supersecretă.

Applegate se uită în dosarul său.

— Este vorba de operațiunea „Phoenix", începu el. Acum douăzeci de ani, agenția a recrutat la Taipei un ofițer taiwanez, Lee Chang, care azi are gradul de colonel. În toți acești ani, a fost plătit fără să facă nimic pentru noi. Tipul este extrem de atașat americanilor, nu numai din motive pur bănești. Acum doi ani, colonelul Lee Chang a ajuns director adjunct la Institutul de Științe și Tehnologie Ching Shan. Acesta are o structură militarizată și lucrează pentru dezvoltarea programului nuclear militar al Taiwanului.

— Taiwanezii au putere nucleară?

Timothy Applegate făcu semn că da, cu o mimică profund desgustată.

— În aparență, se pare că sunt pe aproape...

Malko, brusc interesat, ridică privirea.

— Este ca și cum mi-ați spune că o femeie este *aproape* însărcinată... Au sau nu au putere nucleară?

— Nu o au încă. Dar sunt pe punctul de a o dobândi.

— Explicați-mi mai bine.

— Lucrează la asta de multă vreme. La început, canadienii le-au livrat un reactor experimental, la fel cu cel din Pachistan.

— Canada nu putea fi împiedicată să o facă, obiectă Malko.

— Teoretic, era de interes civil... Un reactor de cercetări de 40 megawați. Evident, asta a creat motive de îngrijorare. Cu același tip de reactor, India a produs plutoniu și a efectuat primul test de reacție. O explozie de toată frumusețea...

Savanții erau niște naivi.

— Și de ce vrea Taiwanul să aibă o bombă atomică tocmai acum, când se află sub protecție americană? întrebă Malko.

— Taiwanezii au o teamă viscerală de chinezi, îi explică americanul. Când China a făcut prima experiență cu bomba atomică, în 1960, Taiwanul a implorat SUA să înghețe instalațiile nucleare chinezești. Bineînțeles că nu au fost luați în seamă.

— Treaba asta nu v-a pus pe gânduri? întrebă Malko.

— Ba da, cum să nu? Dar pe vremea aceea, Taiwanul avea o poziție internațională și trebuia să accepte inspecțiile Agenției nucleare a ONU. Când Taiwanul și-a pierdut în 1972 statutul de națiune independentă și Națiunile Unite au recunoscut China lui Mao ca singură reprezentantă a poporului chinez, lucrurile s-au schimbat radical. Consecința acestui fapt : Taiwanul nu mai era membru în International Atomic Energy Agency, care supraveghează programele nucleare... Nu mai rămânea decât să se țină de cuvântul dat. Singura cale de supraveghere a fost cu ajutorul spionajului, a sateliților și a ascultărilor ilegale. Nici măcar Canada nu mai avea acces la reactorul nuclear „experimental". Iar noi am rămas în întuneric.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— A urmat o perioadă cu adevărat schizofrenică! mărturisi șeful centralei. Pe de o parte, autoritățile taiwaneze se jurau pe ce aveau mai sfânt că nu pregătesc arma nucleară, iar pe de altă parte, mereu cu întârziere, aflam că se fac achiziții „neliniștitoare": sute de tone de uraniu din Africa de Sud, echipament și materiale din Franța, Germania, Norvegia și chiar de la noi. SUA le-a vândut plutoniu.

— Plutoniu! tresări Malko. Au nevoie de el pentru bomba atomică...

— Exact, recunoscu americanul. Dar, de câte ori îi luam la întrebări, taiwanezii se jurau cu mâna pe inimă că fac doar cercetări în scop civil. Deci permise.

— Dar NSA [1]?

— Sateliţii puteau să tot treacă deasupra Taiwanului, că tot nu vedeau nimic! Abia în 1985, International Atomic Energy Agency, după o anchetă strânsă, a ajuns la concluzia că Taiwanul experimentează obţinerea plutoniului în scopuri militare...

— Nu le-aţi spus nimic?

— Ba da, cum să nu? Dar au negat totul. Or, noi nu avem nici o dovadă, nici cu ajutorul sateliţilor, nici cu ajutorul ascultării convorbirilor. Inspectorii IAEA, admişi cu greu să facă o inspecţie, au descoperit o o deschidere secretă care le permitea taiwanezilor să sustragă din reactorul experimental barele de plutoniu metal, ca să le injecteze în institutul de cercetări din apropiere, condus de armată. Era clar că pregăteau o armă nucleară... De data asta, administraţia noastră s-a supărat. Preşedintele a cerut autorităţilor taiwaneze să stopeze orice program de cercetări militare şi să trimită înapoi plutoniul trimis de noi.

— Şi s-au supus?

Americanul lăsă capul în jos.

— Au jurat că vor stopa activitatea, dar nu au returnat plutoniul. Administraţia noastră a fost schimbată şi nu s-a mai vorbit despre asta. Au mai trecut astfel câţiva ani. Totul părea în ordine. Chiar şi chinezii din Beijing păreau asiguraţi. Ei ne ameninţaseră că la prima explozie aveau de gând să distrugă Taiwanul.

— Şi ce le-aţi răspuns?

— Nimic! Doar că noi aven grijă să-i supraveghem în continuare.

— Este un adevărat roman, zise Malko. Ce a urmat?

— În cele din urmă s-a produs o minune; a intrat în scenă colonelul Lee Chang, „cârtiţa" noastră în Taiwan de douăzeci de ani.

— Serviciile taiwaneze nu l-au reperat niciodată?

— Niciodată! spuse cu mândrie în glas Applegate. Trebuie să mărturisesc că sunt mai speriaţi de comunişti decât de noi. Când colonelul Chang a devenit directorul adjunct al Institutului de cercetări, a văzut imediat ce se petrece. A fost ca un cutremur de pământ. Ne-a avertizat că, dacă cercetările continuă tot aşa, în maximum doi ani, Taiwanul va avea bomba atomică!

---

1. National Security Agency (n.a.)

Cerul se întunecă şi deodată se dezlănţui furtuna. Rafale violente de ploaie izbeau în peretele de sticlă, ca pentru a întări revelaţiile americanului.

— Dar prin sateliţi nu s-a putut observa nimic? făcu Malko nedumerit.

— Nimic!

Sateliţii erau controlaţi de NSA, agenţia federală ce făcea concurenţă CIA-ei. Aceasta se uita cu dispreţ la cei din HUMIT[1], aşa că Malko înţelese bucuria ascunsă a interlocutorului său.

— Cum aţi procedat?

— A avut loc o întâlnire la cel mai înalt nivel. Unii voiau să adreseze un ultimatum Taiwanului şi să-i taie orice ajutor militar dacă ar fi continuat să se joace cu focul. Dar experianţa acumulată din trecut le-a arătat că taiwanezii vor continua să mintă cu nerusinare.

— Şi atunci v-aţi hotărât să terminaţi cu ei, nu-i aşa? făcu Malko mai în glumă mai în serios.

— *Don't be stupid!* Nu, am hotărât să-l exfiltrăm pe colonelul Chang cu toate documentele pe care putea să le recupereze. Astfel încât să le punem taiwanezilor probele sub nas. Cu alte cuvinte, să-i băgăm cu capul în propriul rahat!

— Iată o idee bună, consimţi Malko. Dar presupun că nu totul a mers ca pe roate...

— Este un *understatement*, mărturisi americanul. Planul era însă simplu. „Cârtiţa" noastră, colonelul Chang, trebuia să vină pentru câteva zile în Malaysia, cu ocazia Salonului de Armament de la Langkawi, ca trimis al guwernului taiwanez, având ca obiectiv informarea asupra materialului rusesc. Am plănuit o exfiltrare descretă. Crucişătorul *Vincennes* din Flota a VII-a, avea în plan o escală de două zile în insulă, tot cu ocazia acestui salon. Am convenit ca un „case-officer" de-al nostru să-l îmbarce pe colonelul Chang pe *Vincennes,* unde s-ar fi aflat în deplină siguranţă.

— Bun plan! făcu Malko.

— Din nefericire, a intervenit ceva total neaşteptat, se grăbi să spună Timothy Applegate. Chang trebuia să ne contacteze imediat după sosirea sa în Langkawi. A făcut-o, trimiţându-ne un S.O.S... L-am trimis acolo pe George Li, căruia i-a povestit ce probleme are. Cu o seară înainte de plecare, el a fotocopiat documentele. Dumnezeu nu a fost însă de partea noastră, căci în Taiwan s-a

---

1. Human Intelligence (n.a.)

produs un cutremur de pământ, urmat de o pană de curent, iar aparatul a înghițit unul din documente. Colonelul a fost obligat să-l abandoneze în interiorul aparatului și să fugă din clădire.

— Dar a putut să iasă din țară, nu?

— Da. Cu documente cu tot. Dar la Langkawi, a primit alaltăieri o vizită: o trimisă a guvernului taiwanez, cu ordinul de a se întoarce imediat în țară.

— Ca să se lase împușcat...

— Evident! Prins în capcană, colonelul a ucis-o pe delegata Ministerului Apărării.

— Drace! A fost arestat?

— Nu, căci a reușit să arunce cadavrul în mare, cu lest, ca să fie tras la fund. Până azi, nu a fost nici o altă reacție din partea guvernului taiwanez.

— Când sosește *Vincennes?*

— Peste două sau trei zile.

— Deci situația nu este chiar așa de gravă, făcu Malko. Trebuie doar să-l protejăm.

Nu înțelegea de ce fusese nevoit să străbată o distanță atât de mare numai pentru asta. Nu era un „baby-sitter".

— Ba este foarte gravă, făcu americanul cu un aer sumbru. Căci colonelul Chang nu vrea să se îmbarce pe *Vincennes.*

Malko nu mai înțelegea nimic.

— De ce? Dacă rămâne în insulă, riscă să termine într-o închisoare malaieziană...

— Mai bine zis, în fața unui pluton de execuție, îl corectă Timothy Applegate. Acum, cei din Taiwan *știu* totul. Pentru ei este vital ca Chang să fie lichidat și documentele, recuperate. Vor face orice pentru asta. Iar uciderea colonelului este chiar mai importantă decât documentele în sine, pentru că el poate depune mărturie vie în fața unei comisii a Congresului, sau în fața unui organism internațional.

— Păi, dumneavoastră nu faceți nimic pentru a-l proteja? întrebă mirat Malko.

— De ce credeți că v-am chemat aici? Dar nu v-am spus încă totul. O echipă a Diviziei Operațiuni a plecat de la Washington ieri. Ar trebui să sosească mâine.

— Dar nu puteți să tratați singuri problema asta?

Americanul făcu un gest de neputință.

— Malaiezienii nu ne înghit și putem fi reperați cu ușurință. Dacă se află ceva, ar fi foarte neplăcut din punct de vedere politic...

Mereu era aceeași poveste...

— De ce colonelul Chang nu vrea să se îmbarce pe vasul *Vincennes?* Vrea mai mulți bani?

Timothy Applegate clătină încet din cap.

— Dacă nu ar fi decât asta, am rezolva totul. Informațiile pe care ni le oferă el sunt neprețuite. Ziua în care Taiwanul va experimenta bomba atomică, tot echilibrul regiunii se va modifica și nimeni nu știe ce se poate întâmpla. Chinezii ar putea ataca din plin Taiwanul și nu ne-ar crede că nu am știut nimic...

Putea să vină Apocalipsa...

Malko înțelese angoasa șefului centralei. Chang însuși era o bombă atomică.

— Încă nu mi-ați răspuns la întrebare. De ce adoptă colonelul acestă atitudine de sinucigaș?

Applegate își aprinse o țigară cu o veche brichetă Zippo, cu sigla CIA-ei.

— Nu este vorba de o conduită de sinucigaș, îl corectă el. Colonelul Chang este îndrăgostit. De o chinezoaică încântătoare care este cu optsprezece ani mai tânără decât el. Trebuia să plece împreună cu el și să se îmbarce și ea pe *Vincennes*. În ultimul moment însă, mama ei a trebuit să fie operată de un cancer. Nu a mai putut pleca.

Malko se încruntă.

— Este vorba de un cancer *adevărat?*

— După câte știm, da, spuse americanul.

— Atunci, chiar că Dumnezeu nu este de partea noastră, a conchis Malko. Un cutremur de pământ plus un cancer, este prea de tot! Așadar, colonelul Chang așteaptă ca această creatură de vis să vină după el. Iar ea se află încă în Taiwan.

— Exact.

— Presupun că taiwanezii sunt la curent cu această legătură. Nu o vor lăsa să iasă din țară.

Americanul spuse cu tristețe:

— Vă împărtășesc opinia...

— Deci avem o situație fără ieșire! Ei o vor reține atâta timp, până vor reuși să-l lichideze. Numai un miracol ar putea rezolva situația.

Applegate îi adresă lui Malko un zâmbet aproape vesel.

— De aceea v-am chemat pe dumneavoastră! Trebuie să plecați la Langkawi peste două ore.

Capitolul IV

Epuizat după cele optsprezece ore de călătorie, Malko privea obosit peisajul ce defila pe sub aripile avionului. Nenumărate insulițe acoperite de vegetație luxuriantă, ce îi aminteau de celebrul golf din Along, cu plaje interminabile, cu șiruri lungi de cocotieri, și o mare albastră și liniștită, ca în cărțile poștale. Avea impresia că va coborî direct în paradis, nu într-un loc cu un salon de armament...

Când ajunse pe tarmac, revini la realitate. Opt aparate roșii zburau deasupra aerogării cu un zgomot asurzitor, urcând imediat pe verticală, ca apoi să se separe într-un buchet grațios. Erau avioane „Red Arrows" din Royar Air Force. Aeroportul gemea de bărbați la costum și cravată, cu serviete diplomatice, prea crispați ca să fie simpli turiști... Adevărații turiști, majoritatea japonezi, se întrebau dacă nu au greșit adresa. Malko își recuperă valiza și sări într-un taxi, cu care plecă spre *Pelangi Resort*. Pretutindeni, erau indicatoare cu inscripția LIMA. Demonstrațiile aeriene din cadrul Salonului se desfășurau deasupra aeroportului. De-a lungul șoselei, sute de gură-cască, cu privirile îndreptate către cer, urmăreau evoluția avioanelor. Malko se uită la ceas. Era patru și zece. Ardea de nerăbdare să facă un duș și, perturbat de decalajul fusului orar, nici foame nu simțea. Pentru moment, misiunea sa era simplă: să-l contacteze pe colonelul Chang și să-l aducă cu picioarele pe pământ. Nu avea la dispoziție decât patruzeci și opt de ore, căci după aceea sosea crucișătorul *Vincennes*. În mod normal, a doua zi, trebuia să sosească și niște „baby-sitters" care aveau ca sarcină să asigure securitatea personală a taiwanezului. De asemenea, Malko trebuia să dejoace și planurile ofensive așteptate din partea guvernului taiwanez.

Când fu lăsat de taxi în fața enormului lobby de la *Pelangi Resort*, care semăna cu un templu descoperit, avu impresia că este în vacanță.

— Aveți camera 4707, îl anunță funcționarul de la recepție. Cineva vă va conduce acolo.

Malko se sui în cartul electric, care, cu o viteză de melc, o porni pe aleile din piatră roșie, ce străbăteau parcul în care erau risipite bungalourile. Toate semănau între ele. Al său era ceva mai departe, undeva aproape de plajă, iar camera era la primul etaj. Chiar atunci când însoțitorul său deschise ușa ce dădea către terasă, camera rămase în obscuritate. Pe plajă se vedea puțină lume. Malko se vârî imediat sub duș. Colonelul Chang putea să mai aștepte o jumătate de oră. Când ieși de sub duș, remarcă pe tavan o săgeată verde însoțită de cuvântul KIBLAT. Ea indica direcția către Meca...

* * *

— Colonele Chang!

Malko traversase palierul exterior și bătuse la ușa camerei cu numărul 4706, alăturată camerei sale. Nu auzi nici un răspuns. Totuși, ceva foșni de partea cealaltă a ușii, indicând prezența cuiva... O voce înăbușită întrebă în cele din urmă:

— Cine este?

— Un prieten al lui George Li, zise Malko prin ușă. Tocmai am sosit. Aș putea să vă văd?

Ușa se deschise puțin și Malko se strecură înăuntru, cuprins de un frig glacial. Aerul condiționat era dat la maximum de frig, iar încăperea era întunecată, cu toate obloanele trase. Abia se deslușea silueta colonelului. Acesta se hotărî să aprindă lumina. Malko putu să vadă un chinez mic de statură, cu părul pieptănat spre spate, îmbrăcat în cămașă și șort. Era un tip comun. Numai privirea sa era strălucitoare, parcă ar fi fost drogat.

Pe masă era o sticlă cu Defender „Success" plină, alături de un pahar ce mai conținea încă niște cuburi de gheață. Malko îi întinse mâna taiwanezului.

— Mă numesc Malko Linge și am venit să vă ajut să vă rezolvați problema, zise el. Mâine dimineață vor sosi ajutoare ca să întărească protecția dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, răspunse încet colonelul Chang.

Malko avea senzația că se află într-un congelator prost curățat. Un miros greu domnea în încăpere.

— Nu este prea vesel aici, zise el abordând un aer vesel. Am putea însă să ne instalăm pe tarasă.

— Credeți că ar fi prudent?

— Nu cred că riscăm ceva, afirmă Malko.

El ridică obloanele și în cameră pătrunse lumina. Colonelul îl urmă clipind din ochi ca o cârtiță speriată, gonită din adăpostul ei. Atunci Malko văzu prin deschiderea cămășii patul unui revolver.

— Văd că sunteți înarmat, remarcă el. Puteți să vă apărați. Dar nu văd pe nimeni în jur.

El făcu un semn către plaja ce rămăsese pustie, la fel ca peluza ce înconjura bungaloul. Colonelul se așeză într-un fotoliu.

— Au încercat deja să mă omoare, zise el încet.

— Am aflat, zise Malko. Știu toată povestea dumneavoastă. În acest caz, de ce nu acceptați să vă îmbarcați pe *Vincennes?*

Privirea colonelului îl fixă ciudat. Ofițerul taiwanez nu părea într-o stare normală. Nu era cazul să-l bruscheze. Îi amintea lui Malko de personajul din filmul *Ucigașii*, în care un bărbat se lăsase asasinat fără să opună rezistență pentru că era deja ca mort...

Ofițerul îl examină îndelung înainte de a-i răspunde:

— Aveți aerul unui tip inteligent, cred că mă veți înțelege... Iubesc o femeie și nu pot să trăiesc fără ea. Aștept să vină la mine. Vorbesc cu ea la telefon în fiecare zi. Știu că va veni, imediat ce mama ei se va simți mai bine.

Malko dădu din cap în semn de aprobare și zâmbi încurajator.

— Vă înțeleg, este ceva normal. Dar ați putea să o așteptați pe *Vincennes*. Într-o securitate absolută.

— Jou-Yi nu știe nimic, explică Chang cu o voce plângăreață. Ea trebuia să vină cu mine și puteam să-i explic în viu grai, ca apoi să urcăm amândoi pe *Vincennes*. Nu sunt nebun, dacă va sosi la timp, nu vor exista probleme. Dar nu pot să-i explic nimic la telefon. În plus, se știe că vasul va rămâne în port doar două zile. Dacă ieșim în larg...

Malko rămase tăcut câteva secunde. Colonelul Chang era patetic și irațional. Trebuia să aibă răbdare cu el.

— Colonele, guvernul din Taiwan este la curent cu ceea ce ați făcut. Cum vă puteți imagina că o va lăsa pe acea tânără să

plece după dumneavoastră? Dimpotrivă, vor face tot posibilul să o rețină ca să aibă timp să vă neutralizeze...

— Vă înțeleg raționamentul, făcu Chang, dar Juo-Yi face parte din familiile cele mai respectate din Taiwan. Nu vor îndrăzni să-i facă nimic.

Malko rămase mut de stupefacție. Naivitatea colonelului Chang întrecea orice limită. Acest om care știuse să-și disimuleze activitatea de spion timp de douăzeci de ani, părea complet inconștient. Încrederea sa în „timiditatea guvernului din Taiwan era de-a dreptul dezarmantă. Era ca și cum ceva în interiorul lui voia să nege gravitatea trădării. Părea total depășit de consecințele actelor sale. Cu toate acestea, în ochii compatrioților lui, era un trădător și un asasin. De acum, era un inamic mortal. Vizibil îngrozit de situația în care intrase conștient, acum o nega, evadând în ireal. Malko își dădu seama că ar fi inutil să mai insiste, ca nu cumva să-i trezească vreo suspiciune. Era nevoie de mult tact și răbdare pentru a-l aduce cu picioarele pe pământ.

— Nu vă este teamă că Jou-Yi vă va condamna fapta? întrebă el cu prudență.

O lumină intensă trecu prin ochii întunecați ai colonelului.

— Nu! spuse el cu hotărâre. Eu îi voi explica rațiunea conduitei mele. Dacă am ales să fac ceea ce am făcut, este tocmai pentru a-mi salva țara, pentru a-i forța pe guvernanți să stopeze acest program militar secret. Toți au pierdut simțul realității. Dacă duc la termen programul lor nuclear, asta va constitui sfârșitul Taiwanului. Statele Unite ne vor lăsa de izbeliște, iar Beijingul ne va strivi înainte de a putea dezvolta o capacitate nucleară suficientă. Și oricum, au și ei armament nuclear. Ei sunt un miliard, iar noi suntem douăzeci și două de milioane... O voi convinge pe Jou-Yi, care este o femeie foarte inteligentă. Priviți.

El scoase din portofel mai multe fotografii. Malko descoperi o chinezoaică cu un trup superb, cu niște sâni neobișnuiți pentru o asiatică, și un chip armonios, plin de senzualitate.

— Este uimitor de frumoasă, nu-i așa? întrebă Chang.

— Într-adevăr, confirmă Malko înapoindu-i fotografiile.

Un avion de vânătoare făcu să se tremure clădirea. Colonelul se ridică să-și mai umple un pahar de whisky, apoi se întoarse pe terasă.

— Este adevărat că este vorba de o cursă contra cronometru. Jou-Yi trebuie să mai rămână câteva zile în Tai

Pei, ca să aibă grijă de mama ei. Nu cred că mi se poate întâmpla nimic rău în acest răstimp.

Malko își dădu seama că era inutil să mai insiste în a-l convinge. Tipul era convins că logodnica sa nu va întâmpina nici o stavilă din partea autorităților și că ea va fi întru totul de acord cu fapta lui.

— De unde poate veni pericolul? Serviciile secrete din țara dumneavoastră au o bază importantă în Malaysia?

— Noi nu avem relații diplomatice cu Malaysia. Există o misiune „comercială" la Kuala Lumpur, unde serviciile au o mică antenă. Agenta care a încercat să mă ducă în țară venea din Taiwan.

— Așadar toate operațiunile sunt pornite de acolo, trase concluzia Malko.

— Așa cred și eu.

— Asta ne dă ceva timp.

Începuse să se lase întunericul, iar sarabanda aviatică se liniștise.

— Nu ați vrea să ieșim puțin? sugeră Malko.

— Nu, mulțumesc, refuză colonelul zâmbind. Am de gând să mă odihnesc. Trebuie să mă sune Juo-Yi.

— În regulă, zise Malko ridicându-se în picioare. Eu ocup camera de alături. Există o ușă de comunicație între camerele noastre. Să nu deschideți la nimeni. Eu am de gând să fac un tur prin *lobby*. Nu vreți să luăm cina împreună mai târziu?

— Mulțumesc, nu mi-e foame.

Taiwanezul închise cu grijă ușa în urma lui, iar Malko auzi cum o încuie.

Misiunea sa nu era deloc ușoară. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să inspecteze împrejurimile.

* * *

Cea mai mare parte din *lobby* era ocupată de un bar înconjurat de mese. Locul forfotea de lume. Participanții la Salonul de armament se buluceau din toate părțile că să-și continue discuțiile, la adierea ventilatoarelor. Malko se uită după un loc liber. Nici o masă nu era însă disponibilă. Se mulțumi să se așeze la bar, unde se instală cu o porție de votcă Stolicinaia bine răcită. Hărmălaia conversațiilor acoperea fondul muzical, iar chelnerițele abia reușeau să facă față cererilor.

Nu ai fi zis că este vorba de un loc de vacanță. Toți bărbații erau la costum și cravată, iar femeile, în rochii de seară. Cei mai mulți erau albi și restul erau asiatici. Nu se vedea nici picior de negru. Uitându-se la mulțimea din jur, Malko se întrebă dacă nu cumva se afla acolo și potențialii asasini ai colonelului Chang. Nimic nu-i deosebea pe chinezii din Taiwan de un individ provenit din Singapore, Malaysia sau Beijing... Privirea îi fu atrasă de o femeie brunetă, extrem de sexy, instalată la masa vecină, în compania unui bărbat cărunt, îmbrăcat cu o cămașă hawaiană. Alți trei bărbați, toți la cravată, nu-și dezlipeau ochii de la unica femeie de la masa lor. Ea părea că nici nu-i bagă în seamă. Semăna cu Liz Taylor în timpul ei de glorie, dar părea cu mult mai sexy. Surâsul ei ar fi scos din minți și o gorilă. Tipa nu pierdea nici o ocazie să-și etaleze sânii mari, ce se ofereau cu generozitate din decolteul unei rochii de un albastru electric.

Era o târfă topicală, o adevărată mândrețe de femeie!

Unul din vecinii ei scoase din frapieră o sticlă cu șampanie Taittinger Comtes de Champagne, dar, tulburat de priveliște, vărsă o parte din conținut pe fața de masă.

Malko întâlni privirea brunetei, care îi dărui un surâs strălucitor, de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea. Malko simți o furnicătură prin pântece și se hotărî să privească în altă parte. Undeva, în spatele lui, cineva vorbea de meritele unui tun de 105 mm, prezentat de francezi. O orchestră de femei acompania o cântăreață ce încerca să acopere gălăgia din jur. Se bea mult, în cinstea viitoarelor conflicte. În apropiere, își făcu apariția un grup de bărbați blonzi cu părul tuns scurt, îmbrăcați cu costume prost croite, care încadrau o Junonă blondă, cu trăsături greoaie. Ei ocupară taburetele de lângă Malko, apoi începură să se plângă de hotelul lor. Vorbeau rusește.

Malko tocmai își comandase a doua porție de Stolicinaia, când apăru silueta rotofee a lui George Li.

Malko îi făcu semn, iar chinezul se așeză lângă el. Era tras la față.

— Nu mai pot! mărturisi el.

— De ce nu vă duceți la culcare? Colonelul Chang este în camera lui, de unde nu are de gând să iasă.

— Am să vă spun ceva, zise încet Li. Trebuie să vi-l prezint mai târziu pe *„stringer-ul"* nostru. Între timp, vreau să comand un coniac...

Era băutura favorită a chinezilor. Malko îi comandă un Otart XO, iar George Li își mai reveni puțin. Malko își întoarse privirea către femeia brunetă. Mai apăruse o femeie la masa ei. Era o asiatică tunsă scurt, cu chipul energic, îmbrăcată cu un taior auster și încălțată cu pantofi cu tapla plată. Pe mâna stângă strălucea un diamant imens. Părea să fie o persoană importantă, căci însoțitorul brunetei se ridică și îi cedă locul, cu plecăciuni adânci.

George Li își bău coniacul și propuse:

— Putem pleca?

— O cunoașteți pe tipa brunetă și sexy? îl întrebă Malko.

George Li se întoarse și aruncă o privire la masa alăturată.

— Da, bineînțeles. Tipul ei se numește Kahlil Mafira și este agentul mai multor firme britanice. Este egiptean, dar locuiește la Kuala Lumpur. Este un om de afaceri excelent și este în relații foarte bune cu malaiezienii. Bruneta se numește Mira și e nevasta lui.

— Se pare că îi cunoașteți foarte bine...

— I-am „studiat" în interes de serviciu. Tipul este un adevărat rechin în materie de afaceri cu elicoptere.

— Dar ea?

— Este o baracudă, spuse oftând George Li, dându-se jos de pe taburetul său.

— Dar despre chinezul de la masa lor, știi ceva?

— Nu-l cunosc.

Malko îl conduse până la mașină, în parcare. George scoase din buzunar un plic din plastic ce conținea o insignă.

— Asta vă trebuie ca să puteți intra la Salon, explică el. În mod oficial, faceți parte din delegația ce prezintă elicopterele Kaman. Nimeni nu vă va pune întrebări. Malko se uită la insigna ce purta inscripția VIP. Devenise brusc un negustor al morții.

Chinezul îi mai întinse un plic gros.

— Acesta este din partea domnului Applegate.

Malko cântări în mână plicul. Era clar că nu conținea portocale. Deschise puțin plicul și observă un pistol automat Beretta 92. Două încărcătoare suplimentare erau lipite cu scoch pe patul armei. Din cauza asta nu venise George Li cu avionul.

— Centrala nu a observat nici o mișcare primejdioasă?

— Nu. Pentru taiwanezi nu va fi deloc ușor să-și infiltreze aici agenții care să „curețe" locul. Malaiezienii nu-i au la inimă,

de aceea nu au putut amplasa în Kuala decât o mică antenă, și aceea destul de bine supravegheată.

— Ei nu au un stand propriu la LIMA?

— Nu. Chiar și Singapore are unul mic de tot. Pot veni însă ca vizitatori. În orice caz, le va fi greu să aducă arme cu ei. Acum eu vreau să mă duc să mă odihnesc puțin. Vin să vă iau pe la ora unsprezece, ca să vă prezint „stringer-ului" nostru.

— De ce așa de târziu?

— Ea nu este liberă mai devreme. Este o malaieziană, care în mod oficial face pe prezentateoarea la standul Boeing. A fost angajată de noi mai înainte de a porni operațiunea „Phoenix", ca să putem avea sub control vizitatorii. Se numește Shalima. Ne vom întâlni cu ea la *Langkawi Sea Resort*, într-o discotecă. Este un loc mai discret decât acesta.

* * *

Discoteca de la *Langawi Sea Resort, Cocojam*, era destul de singulară în această insulă liniștită. O muzică tehno ce-ți spărgea urechile, o luminație de adăpost antiatomic, clienți ce consumau bere stând în picioare și un mic ring de dans. După ce plătiră câte 15 ringits de persoană, Malko și Li se amestecară în mulțime.

George Li îi urlă în ureche lui Malko, pentru a acoperi vacarmul:

— Nu a sosit încă!

Discoteca era ascunsă în fundul unei grădini, ca și cum s-ar fi rușinat cu micuțele chinezoaice îmbrăcate în fustițe mini, ce se legănau în ring, arătându-și chiloțeii...

Li își croi drum până la bar și comandă un Defeder Very Classic *on the rocks*, iar Malko se mulțumi cu o vodcă. El îi spuse chinezului la ureche:

— Care este interesul micuței voastre Shalima?

— Șarmul Unchiului Sam, desigur, făcu chinezul frecându-și arătătorul de degetul mare.

Malko n-ar fi dorit să-l lase prea mult singur pe colonelul Chang, dar taiwanezul nu voia nici în ruptul capului să scoată nasul afară din camera lui. Era mai puțin probabil ca un comando să-l atace în bungaloul său.

— Iat-o! zise deodată George Li, arătând cu mâna către intrare.

Malko văzu o maiaieziană cu un coc superb, cu un bolerou mulat bine pe trup și cu o fustă lungă, despicată într-o parte. Când femeia se mai apropie, fu frapat de gura ei mare și roșie, ce-i amintea de stewardesa de la Lauda Air. George Li făcu prezentările și o întrebă ce ar vrea să bea.

— Nu vreau nimic, mulțumesc, răspunse fata. Am băut deja destul pe ziua de azi. Am impresia că tipii de la Boeing voiau să mă îmbete cu orice preț. Ce muzică bună este aici! În Langkawi nu se dansează prea mult...

George Li profită de ocazie și bău paharul până la fund.

— Eu unul mă duc la culcare. Shalima, sunteți cu mașina dumneavoastră?

— Da.

— Poate ați vrea să-l conduceți pe Malko la hotelul *Pelangi*.

— Cu multă plăcere! Dar numai dacă mă invită la dans...

Nici nu plecă bine Li, că cei doi erau deja în ring. Malaieziana se lipi de Malko, de parcă s-ar fi cunoscut de o veșnicie. Apoi, își înnodă brațele în jurul gâtului lui. Era aproape la fel de înaltă ca el. Când slow-ul fu înlocuit de un rock, ea continuă să danseze în același ritm, încrustată în trupul lui. Malko o întrebă:

— De ce nu purtați văl pe față, la fel cu celelalte femei de aici?

În Langkawi, toate băștinașele aveau capul înfășurat cu un voal înnodat în jurul gâtului, fapt ce le făcea să semene între ele. Shalima pufni supărată:

— Nici vorbă de așa ceva! Eu doar locuiesc la Kuala Lumpur și nu sunt o practicantă...

— Nu lucrați pentru compania Boening?

— Nu, particip la organizarea de saloane doar pentru că vorbesc bine chineza, engleza și nițel thaï. În restul timpului, conduc un magazin de decorațiuni în Bangson. Aduc de la Paris ultimele creații ale arhitectului de interioare Claude Dalle, pentru bogații din Malaysia. Magazinul meu se află în Jalan Telawiz. Va trebui să veniți acolo.

— Sunteți toată ziua la Salon, o întrebă Malko.

— Din păcate, da, oftă ea. Este foarte obositor, dar nu mai am decât șase zile de răbdat... Din fericire, serile pot să mă distrez.

— Înseamnă că îi cunoașteți pe cei ce vin de obicei aici.

— Sigur că da. Am o cutie plină cu cărți de vizită...

Încurajat, Malko spuse:

— În seara asta, am observat la barul de la *Pelangi* o chinezoaică tunsă scurt, foarte elegantă, cu un aer energic, care discuta cu negustorii de arme. Știți cumva cine ar putea fi?

Shalima se opri câteva clipe din dans, cu fruntea încruntată, apoi zise:

— Ar putea fi doamna Eva Shu, dar ar trebui să o văd mai întâi.

— Cine este Eva Shu?

— O intermediară foarte cunoscută. Cred că am văzut-o la mai multe saloane. Nimic nu se vinde în Taiwan care să nu fie mijlocit de ea.

Malko simți că amețește.

— Este cumva taiwaneză?

— Sigur că da. Se spune că ar fi amanta ministrului Apărării. Toate afacerile importante sunt mijlocite de ea. Are o avere extraordinară, dar continuă să facă afaceri. Chinezii nu se gândesc decât la bani.

Malko nu mai auzea muzica ce îi spărgea timpanele. În meseria sa nu mai credea de multă vreme în coincidențe.

Interpretând greșit tăcerea lui, Shalima îl întrebă râzând:

— Aveți de gând să o agățați? Dacă da, va trebui să aveți o mulțime de bani.

— Nu, mulțumesc, răspunse Malko. Vă găsesc de o mie de ori mai seducătoare decât ea.

— O, mulțumesc, făcu Shalima, lipindu-se și mai tare de el.

Privirea ei arzătoare îl sfida parcă. Tipa îl simțea disponibil și nu voia să piardă așa o ocazie. Malko era covins că femeia își imagina deja cum își desface larg picioarele în fața lui. Erotismul acestui gând nu putea să-i trezească însă libidoul din cauza unui gând sâcâitor: atotputernica Eva Shu venise la Langkawi *doar* ca să cumpere armament?

Capitolul V

— Ați putea să-mi spuneți mai multe despre Eva Shu?

Shalima oftă. Se abandonase total în brațele lui.

— Nu puteți să așteptați până mâine ca să lucrați? Aveam chef de o mică destindere... Îmi place să mă distrez. Aici este mai ușor decât la Kuala Lumpur.

— De ce? Sunteți căsătorită?

— Sunt divorțată și am o fetiță mică. Am angajat o filipineză ca să aibă grijă de ea. La Kuala por să ies mai puțin.

Femeia părea ceva mai destinsă. Malko trecu iar la atac, șoptindu-i la ureche:

— Shalima, am doar o singură întrebare. La Salonul de armament din Langkawi există potențiali clienți pentru doamna Shu?

Tânăra malaieziană izbucni în râs.

— Sigur că da! Iar Taiwanul plătește cu bani pești. Numai cei care se tem de China comunistă, cum sunt francezii, ezită să-i vândă. Celorlalți, puțin le pasă.

Ea se opri din dans și socoti pe degete.

— Sudafricanii oferă tunuri de 155 și produse electronice, rușii, avioane de vânătoare ca Suhoi, sau Mig-uri, elicoptere de atac, material blindat și rachete. Ucraineenii au tancuri T48 la prețuri ce desfid orice concurență. Suedezii au rachete uriașe. Veniți mâine la Salon ca să vă arăt toate acestea...

Ei reluară dansul, sau, mai bine zis, începură să se frece cu discreție unul de celălalt, la fel ca ceilalți dansatori. Agenta CIA-ei părea a fi cu mult mai bine dotată pentru a flirta decât pentru activitatea de spionaj. Atmosfera devenise din ce în ce mai înăbușitoare, iar sala devenise neîncăpătoare.

— Mă sufoc aici! Mai bine am face o plimbare pe afară! spuse Shalima desprinzându-se de Malko.

Ei se întoarseră în parching. Shalima mergea cu paşi hotărâţi. Ceva mai încolo, se afla plaja pustie şi întunecată. Shalima se întoarse către Malko.

— Este cu mult mai plăcut aici!

Ea îşi scoase pantofii şi făcu câţiva paşi pe nisip, apoi se lungi lângă o dună, cu faţa îndreptată către mare.

— Vin adesea să fac baie aici, după închiderea salonului, făcu ea.

Malko se întinse lângă ea. Câteva momente rămaseră tăcuţi, apoi Shalima spuse cu o voce nesigură:

— Aş face o baie. Sper că nu veţi fi şocat dacă nu am costum de baie.

Era clar că fata asta avea multe surprize pentru el...

— Nu, deloc, o asigură Malko. De altfel, şi pe mine m-ar încânta o baie.

Ea începu să se dezbrace, rămânând în slip şi sutien. Înainte de a fugi către mare, ea îi spuse veselă:

— Nu vă uitaţi la mine!

Malko se dezbrăcă. Doar cu slipul pe el, alergă pe urmele fetei. Marea era minunat de caldă şi avea doar un metru adâncime. Shalima veni către el şi îi cuprinse cu braţele, imobilizându-l. După câteva minute de hârjoană, gurile lor se întâlniră în modul cel mai firesc, într-un sărut violent şi plin de pasiune. Apoi Shalima se desprinse de el şi alergă spre ţărm, unde se lungi pe fusta întinsă pe nisip. După câteva momente de tăcere, ea se întoarse spre Malko, sprijinită într-un cot, şi-i spuse:

— Sunt înnebunită după gustul sării.

Malko înţelese tâlcul acestei afirmaţii când Shalima se aplecă deasupra lui. El simţi cum limba ei îi atinge pieptul. Era ca şi cum l-ar fi spălat o pisică, numai că atingerea era catifelată. Shalima îngenunche ca să poată acţiona mai uşor şi începu să-l lingă aşa cum o pisică îşi linge pisoii. Limba ei se plimba cu o lentoare perversă, mai ales în jurul mameloanelor, făcându-l pe Malko să gâfâie de plăcere. Shalima se opri brusc.

— O, iertaţi-mă! Poate v-am făcut rău!

Ticăloasa ştia ceva meserie! Limba ei infernală începu să coboare către stomacul său, apoi se jucă împrejurul ombilicului. El încercă să-i mângâie sânii, dar ea îl îndepărtă cu mâna. O erecţie puternică deforma slipul ud. Fără să pară că observă acest lucru, Shalima îşi continuă manejul, urcând iar către piept şi măturând coastele, conştiincioasă ca o femeie de menaj.

Malko își reprimă o brutală dorință de viol. Brusc, cu un gest delicat, ea îndepărtă slipul și eliberă membrul dur, apoi întrebă:

— Îmi dai voie?

Fără să aștepte răspunsul, ea își dădu slipul jos. Malko închise ochii de plăcere, oferindu-se în totalitate. Din păcate, perversa creatură ignoră membrul ridicat la câțiva centimetri distanță de obrajii ei, și începu să-i lingă cu conștiiciozitate pântecele. Coborî până la coapse, apoi se opri la rădăcina sexului. Lui Malko îi venea să o ucidă! Shalima se ridică deodată, cu un lung suspin de satisfacție.

— Cred că v-am scăpat de toată sarea...

Asta era prea de tot. Toată poleiala de gentleman a lui Malko se topi. Își înfipse mâna în cocul ei impecabil și cu un gest brutal îi înfundă capul în pântecele lui. Mai întâi nu simți nimic, dar contactul cu buzele ei îl făcu să realizeze adevărul. Shalima aterizase cu gura larg deschisă, înfulecându-l cu aviditate. Cu mâna bine prinsă în cocul ei, Malko o ghida, iar femeia se supunea, utilizându-și buzele și limba cu o tehnică ce dovedea un anumit antrenament. Jocul era o adevărată nebunie.

Malko explodă din toți rărunchii, cu un urlet de plăcere. Era un orgasm de zile mari! Nu sperase că primul lui contact cu springer-ul CIA-ei să fie atât de vulcanic.

După ce-și îndeplini misiunea, Shalima se sprijini cu tandrețe cu capul de pântecele lui.

— V-a plăcut?

Era greu de exprimat în cuvinte. Ei îi mângâie cocul desfăcut și recunoscu.

— Credeam că-mi pierd mințile. Iartă-mă dacă am fost cam... impulsiv.

— Am avut impresia că vreți să mă violați. Acum nu mă mai simt atât de culpabilă.

În cazul ei, Freud ar fi putut scrie o carte groasă... Intrigat, Malko o întrebă:

— Dumneavoastră nu faceți niciodată dragoste?

— Ba da, dar numai după regulile impuse de mine. Nu pot să iau pilula și nu-mi plac celelalte metode de contracepție. Îmi place însă la nebunie să fac dragoste.

Cu conștiința împăcată, Malko reveni la neliniștile lui.

— În seara asta, când am zărit-o pe această Eva Shu, se afla însoțită de o pereche, familia Mafira.

— Îi cunosc, zise Shamira. Ei sunt reprezentanții mai multor

firme de armament la Kuala Lumpur. Tipa este foarte rea de muscă și își înșeală soțul de câte ori poate.

Intuiția nu-l înșelase. Nurlia femeie era o târfă cu diplomă.

— Sunt în relații de afaceri cu Eva Shu? insistă el.

— Ar vrea ei, dar americanii le-au luat-o înainte. Ei au un armament competitiv și au și sprijinul politic din partea taiwanezilor. Cu toate astea, își încearcă norocul.

Totul părea foarte normal.

— Mira Mafira era un personaj deosebit, adăugă Shamira. Este de origine palestiniană. La douăzeci de ani, trăia într-un lagăr din Liban. Acolo a participat la primele deturnări de avioane. Era o tipă dură. Se zice să a fost amanta lui Arafat. Kahlil Mafira a remarcat-o atunci când ea s-a dus la Cairo după arme și nu a mai lăsat-o să plece. De atunci, o acoperă cu aur..

Shalima se ridică, se întinse un pic, apoi începu să se îmbrace.

— Vreți să vă conduc? îl întrebă ea.

Ea își aranjă cocul cu grijă, își refăcu machiajul și, când Malko se așeză lângă ea în micul Morris de închiriat, arăta ca scoasă din vitrină. Când îl depuse în fața hotelului, ea preciză:

— Mâine sunt la Salon toată ziua, la standul Boeing. Veniți?

— Sigur că da, promise Malko sărutându-i mâna.

El se îndepărtă pe aleile pietruite cu dale roz ale parcului. Toate bungalourile era cufundate în întuneric. Liniștea domnea peste tot, respirând încredere și siguranță... Când ajunse la bungaloul său nu văzu nimic neliniștitor. O căldură sufocantă domnea în camera sa. Aerul condiționat era oprit! El se întinse pe pat, încercând să recapituleze faptele. Pentru moment, colonelul Chang nu avea de ce să se teamă. Cu toate astea, era de preferat să-l convingă să se îmbarce pe *Vincennes*.

* * *

Huruitul asurzitor produs de două aparate Suhoi îl trezi cu brutalitate pe Malko.Pe fereastră îl le văzu ridicându-se către cer, separându-se și coborând apoi într-un picaj vertiginos. Atunci își dădu seama că cineva bătea la ușă. Chris Jones era în prag. Trupul lui umplea cu totul cadrul ușii! Malko zâmbi în sinea lui. Chiar îmbrăcat cu o cămașă hawaiană, se simțea de la o poștă că este o „gorilă". El îi întinse lui Malko o mână cât o lopată.

— Am venit cât am putut de repede, dar am făcut douăzeci și șapte de ore de la Washington și până aici, cu escale la New York, Londra și Kuala Lumpur.

— Douăzeci și opt, îl corectă cu un ton lugubru Milton Brabeck, care arbora o cămașă și un șort, ambele de culoare roz.

Împreună, cei doi reprezentau o forță considerabilă. Mai mult de două chintale de mușchi, o artilerie corespunzătoare și niște brațe ce semănau cu jamboanele din Virginia. De un sfert de secol, Malko beneficia de cei doi „baby-sitters" ai CIA-ei, care nu erau bântuiți de temeri metafizice și nici de scrupule. Cu ei, colonelul Chang avea să fie bine păzit. Înarmați ca niște mici portavioane, nu se temeau nici de Dumnezeu și nici de diavol. Singurul lucru ce îi înspăimânta pe lumea asta era mâncarea exotică, adică tot ce se îndepărta puțin de hamburgeri... Se temeau îngrozitor de microbii și celelalte calamități ce bântuiau Lumea a Treia. Exceptând aceste lucruri, ei erau solizi ca niște stânci și aveau o admirație fără limite pentru sângele princiar al lui Malko. Între ei, un produs tipic al Middle West-ului american, și Alteța Sa Serenisimă era o prăpastie de netrecut.

— Intrați, zise Malko. Vreau să vă explic cum stau lucrurile.

Chris Jones zise încet:

— Trebuie să vă spunem că nu am venit singuri...

— A, bine, făcu Malko surprins. Despre cine este vorba?

— Despre o colegă, adăugă pe un ton și mai lugubru Milton.

— O femeie?

Cele două gorile erau rușinate.

— Yeah ! Un tembel din DRH a hotărât ca în anul 2000 să feminizăm personalul! De acum înainte, va trebui să le cărăm după noi. Mai avem puțin și ne întoarcem în epoca de piatră.

Milton Brabeck îi trase un cot

— Fii atent! Uite-o că vine!

Cei doi îi făcură loc să treacă. Era o blondă atletică, cu părul tuns perie. Avea umeri de docher, un T-shirt kaki și un șort asortat. Malko o examină curios. Dacă ar fi fost îmbrăcată ca lumea, ar fi putut fi drăguță. Avea ochii albaștri, nasul drept și bărbia energică. Era bronzată frumos și avea un bust mic, dar ferm. Ea îi întinse mâna.

— Sunt locotenent Heather Brown! zise ea strivindu-i falangele.

— Oprește-te! Aici nu mai ești la pușcașii tăi marini! o corectă Milton mort de rușine. Acum, ești *miss* Heather Brown.

Malko își frecă degetele. Fata asta plesnea de sănătate. Împreună, cei trei formau un trio imbatabil. Niște „turiști" cam ciudăței.

— Unde v-ați instalat?

— În bungaloul 46, zise fata. Alături de dumneavoastră.

— Sunteți înarmați?

— Curând va sosi un curier de la Kuala Lumpur, cu tot ce ne trebuie.

George Li făcea treabă bună.

— La prânz, putem fi operaționali, sublinie Heather, care părea că arde de nerăbdare să arate ce știe.

— Asta este prima dumneavoastră misiune? o întrebă Malko.

— Cu ei, da. Dar la USMC, am făcut destule. Am fost și rănită, adăugă ea cu mândrie. Un negru scrântit la cap a vrut să-mi taie gâtul.

— Din fericire, fata asta are calități deosebite. Poate să sugrume un piton cu o singură mână. Pe Chris l-a bătut la proba de tir instinctiv. Nu vă sfătuiesc să încercați să o violați...

— Milt! făcu Chris șocat. Prințul este un gentleman. Și, în plus, el preferă adevăratele femei...

Heather suportă lovitura cu stoicism.

— În fine, dacă avem o femeie lângă noi, poate trecem neobservați... Apropo, cum stă mâncarea pe aici?

— Groaznic, îl avertiză Malko.

— Eram sigur. De când am venit, mă tot scarpin, făcu Chris. Există măcar un spital în insula asta?

— Da, dar nu este prudent să mergi acolo!

— *My God* ! Era bine să adun niște sânge. Sunt sigur că totul este infectat cu Sida pe aici. Sper că nu se transmite prin țânțari! Am văzut unul, mare cât o pisică...

— Nu s-au semnalat încă asemenea cazuri, dar nu este exclus să se întâmple... Acum, aș vrea să vi-l prezint pe clientul nostru. Colonelul Lee Chang.

Chris Jones făcu o strâmbătură.

— Este un *gook*?

— Este un chinez, îl corectă Malko.

Milton Brabeck îi trase iar o lovitură de cot lui Jones.

— Chinezii nu sunt *gooks*. Ei au fost cei ce au inventat focurile de artificii când strămoșii tăi stăteau încă în copaci!

Heather Brown izbucni în râs. Malko îi mângâie cu privirea coapsele musculoase și bronzate, întrebându-se dacă cu

înfățișarea asta de războinic, se ascundea o femeie. El le explică ce au de făcut. Când termină de vorbit, Milton Brabeck zise:

— Păi, înseamnă că avem treabă doar două zile, până vine crucișătorul *Vincennes*...

— Să sperăm, nuanță Malko. Tipul poate să refuze să se îmbarce și atunci amenințarea persistă.

Cele două „gorile" schimbară o privire cu subînțeles între ei, iar Chris zise:

— Nu suntem obligați să-i cerem părerea... Am putea însă să-l invităm la un păhărel pe *Vincennes* și să nu-i spunem când pleacă vaporul...

— M-ar mira nespus să meargă chestia asta, remarcă Malko, dar încercarea moarte n-are...

— Unde este tipul acum?

— În camera vecină cu a mea.

El formă numărul pe linia de interior, fără succes, apoi se duse să bată la ușa de comunicație, rostindu-și numele răspicat.

De data asta, ușa se deschise și apăru colonelul, cu fața îngrijorată, îmbrăcat în chimono.

* * *

— Persoanele care vor avea grijă de securitatea dumneavoastră au sosit, spuse Malko. De acum înainte, puteți să mergeți la plajă fără frică. Vi-i voi prezenta.

— Dar... începu taiwanezul.

— Nu puteți rămâne închis în cameră la infinit, îi tăie vorba Malko.

— Bine, voi veni, acceptă Chang.

— Așteptați puțin. Acum când dispuneți de o protecție de corp, nu mai aveți nevoie de revolver. Această armă poate să vă provoace mai degrabă necazuri....

De voie, de nevoie, colonelul îi dădu arma cu care o ucisese pe Susie Wang.

El se întoarse în camera sa, apoi își făcu apariția cu o sacoșă pentru plajă și un prosop. Malko îl prezentă lui Heather Brown, lui Chris și lui Milton. Chinezul păru puternic impresionat. Malko îi strecură lui Chris revolverul Walther PPK, înfășurat într-un prosop.

— Scăpați cât mai repede de asta! Undeva, în mare, cât mai departe posibil!

Ei coborâră scara de lemn a bungaloului. Aerul încins de

afară era sufocant. Pe plajă, nu se vedea nici ţipenie de om.

Colonelul Chang îşi despături cu grijă prosopul, îşi scoase chimonoul şi se îndreptă către mare. Heather, Chris şi Milton erau plasaţi în jurul lui, nescăpându-l din ochi nici o secundă. Chiar şi neînarmaţi, erau capabili să facă faţă.

Era o umiditate aşa de mare, încât, după câteva minute, Malko se trezi lac de sudoare şi se hotărî să se întoarcă pe teràsă. Parcursese jumătate din drum, când observă venind către el o brună cu părul tăiat scurt, foarte bronzată, care se îndrepta spre plajă. Într-o ţară musulmană, ţinuta ei o expunea lapidării. Sutienul părea gata să plesnească sub greutatea sânilor grei, iar minusculul slip se mulţumea să sublinieze forma sexului ei.

Era Chiar Mira Mafira, cea căreia Malko îi spunea în gând „Mira Ticăloasa".

Când ajunse în dreptul lui, ea se opri cu un zâmbet încurajator.

— Bună ziua, am impresia că suntem vecini..

— Stau la 47, preciză Malko.

Zâmbetul femeii era provocator. Ochii ei înotau în spermă, iar pe frunte îi stătea scris cu litere roşii : „ia-mă".

— Eu stau la 45! De altfel, am impresia că v-am mai văzut...

— Şi eu, zise Malko. V-am văzut aseară în barul din *lobby*. Purtaţi o rochie albastră care vă venea de minune. Era aproape la fel de sexy ca şi costumul acesta de baie...

— Mulţumesc. Faceţi cumva parte dintr-o delegaţie?

— Da.

— Şi mergeţi la Salon?

— Încă nu ştiu. Mai am încă de dat nişte telefoane.

Ea îi întinse mâna.

— Mă numesc Mira Mafira.

— Malko Linge.

Ea se îndepărtă de el, întreptându-se spre plajă. Malko întoarse capul după ea, admirând mişcările lascive ale şoldurilor destul de pline. Brusc însă, se trezi la realitate. Colonelul Chang ieşise din apa mării şi venea ca din puşcă spre el. Parcă l-ar fi urmărit un rechin!

— Ce s-a întâmplat?

Ofiţerul taiwanez părea extrem de tulburat. Întinse braţul către suprafaţa mării şi, cu o voce strangulată, spuse:

— Cadavrul! A ieşit la suprafaţă! L-am văzut în timp ce făceam baie!

Capitolul VI

Pulsul lui Malko crescu vertiginos la 150! El privi în direcția indicată, clipind din ochi din cauza luminii puternice, dar nu văzu nimic.

— Vă înșelați. Eu nu văd nimic.

— Pentru că sunteți prea departe. Când am înaintat spre larg, l-am văzut, insistă chinezul. Plutea la suprafață, chiar în spatele bancului de nisip. Când mareea va crește, îl va antrena până la țărm.

— *Himmel!* înjură Malko.

Ar fi fost o catastrofă! Malaiezienii erau capabili să deschidă o anchetă împotriva colonelului Chang. Era suficient ca servitorii să o fi văzut intrând pe chinezoaică în bungalou. Taiwanezul era răvășit.

— Ce se poate face? gemu el.

Malko îi storcea creierii să găsească o soluție. Cum ar fi putut să scape de cadavru în plină zi, în fața unei plaje? Mira Mafira tocmai se instalase acolo și mai urmau să sosească și alții. La celălalt capăt al plajei, era mai puțină animație. Acolo se puteau închiria bărci, biciclete și scutere acvatice. Atunci îi veni o idee.

— Liniștiți-vă! Paznicii dumneavoastră se vor ocupa de cadavru.

— Dar cum?

— Vă explic imediat. Pentru moment, întoarceți-vă în camera dumneavoastră, e mai sigur. Mă voi ocupa eu de tot.

Lăsându-l pe colonel, el se repezi spre Chris Jones.

— Am de lucru pentru voi, zise el.

— Dar nu am primit încă „materialul", protestă Milton.

— Pentru asta nu aveți nevoie de el. Trebuie să ne debarasați de un cadavru...

— Unde se află?

— Acolo, zise Malko, arătând spre mare. Curând va fi aruncat pe plajă. Trebuie acționat imediat. Este vorba de o chinezoaică.

— *Jesus Christ!* exclamă Milton Brabeck. Cum vom proceda?

— V-ați antrenat în manevrarea scuterelor marine? întrebă Malko.

— Eu, da, zise imediat Heather Brown.

— Trebuie să fie o treabă foarte grea, protestă Jones supărat. De ce trebuie să ne amestecăm noi?

— Nu există decât o singură cale ca să vă descotorosiți de cadavru. Vă prefaceți că sunteți turiști și vă duceți să închiriați niște scutere acvatice, precum și echipamentul pentru scufundători, cu centuri de plumb, cu tot. Veniți apoi pe scutere până aici, în spatele bancului de nisip, ca să recuperați cadavrul. Apoi, încercați să-l remorcați cât mai departe posibil. Poate reușiți să-l duceți către insula ce se vede în depărtare.

El le arătă o insulă stâncoasă în formă de submarin, ce se afla la o distanță de circa doi kilometri.

— Trebuie s'ă-l lestați cu centurile de plumb și să-i dați drumul în adânc. Vom fi liniștiți o vreme. Când vă întoarceți, veți spune că ați pierdut centurile. Ar fi bine să le plătiți în avans.

— Să mergem, spuse autoritară Heather Brown.

Malko îi privi cum se îndepătească de-a lungul plajei. Nu avea să fie liniștit decât după terminarea operațiunii. Acest incident îl făcea să se cutremure numai cu gândul la ce se-ar fi putut întâmpla... Adevărata problemă era însă îmbarcarea colonelului Chang pe *Vincennes*... Și asta nu putea fi realizat de „baby-sitters" Ca să-și mai risipească neliniștea, el se uită la aparatul Mig 29 care se apropia de plajă în volute grațioase.

— Ia te uită! V-ați întors! Vreți să faceți baie?

Malko tresări. „Mira Ticăloasa" se afla lângă el în toată splendoarea ei, privindu-l cu ochii ei umezi.

— Nu, poate mai târziu.

— Cu atât mai rău, zise ea. Ar fi fost mai amuzant în doi. *Bye-bye*.

Ea se îndepărtă către mare, unduindu-și șoldurile într-un mers voluptuos, ca pentru a-l face pe Malko să regrete gestul său. Acesta tocmai se pregătea să plece către bungaloul său,

când rămase încremenit de stupoare. Tânăra femeie se îndepărta de țărm, înotând chiar către cadavrul chinezoaicei asasinate de colonelul Chang.

* * *

Malko demară cu o sută pe oră și sări în apă ca să o ajungă din urmă pe Mira Mafira. Aceasta îl văzu, îl așteptă și se opri în picioare.

— Văd că v-ați schimbat părerea, făcu ea cu un aer strengăresc..

— Da, o să merg la Salon ceva mai târziu...

— Bineînțeles, trebuie să profităm de lucrurile bune ale vieții, doar o viață avem. Înotăm?

Mira își scosese sutienul și îl prinsese de slip. Sânii ei grei erau străbătuți de vinișoase albastre și aveau sfârcuri tari și închise la culoare, înconjurate de aureole mari.

— Îmi place la nebunie să mă bronzez pe sâni, zise ea. Altfel nu-mi mai vin bine rochiile cu decolteuri mari și ar fi îngrozitor, nu credeți?

— Aveți dreptate.

— Mie îmi place să înot câte o oră zilnic. Este foarte bine pentru sănătate. Să mergem în direcția aceea, aveți curaj?

Ea făcu semn exact în direcția unde trebuia să plutească acum cadavrul... Un zâmbet strepezit schimonosi chipul lui Malko. Trebuia să o împiedice cu orice preț să treacă la fapte. „Body-guarzii" lui nu puteau ajunge acolo mai devreme de o jumătate de oră. Iar asta le-ar fi periclitat operațiunea.

— Poate am putea face ceva mai plăcut, sugeră el.

Mira Mafira îl privi surprinsă.

— De pildă, ce?

Acum e-acum. Malko o cuprinse de talie și o trase către el. La început uimită, femeia sfârși într-un hohot de râs, fără a încerca să se degajeze.

— Văd bine că sunteți un tip foarte rapid! Atenție, s-ar putea să fim văzuți, iar eu sunt o femeie măritată...

Ea se desprinse de el râzând și îl stropi cu apă. Malko o imită, apoi fugi după ea, o prinse iar, strângând-o în brațe cu putere. De astă dată, îi văzu sfârcurile brune ale sânilor, care se întăriseră înfiorate.

Malko o privi tulburat.

— Ia priviţi, i-aţi trezit şi nu este bine...

Trebuşoara asta nu-i displăcea prea mult... El profită şi începu să-i mângâie sânii grei, cu mişcări lente, atingându-le sfârcurile. Mira protestă moleşită.

— Potoliţi-vă! Fiţi rezonabil, nici măcar nu vă cunosc. O să credeţi că sunt o...

Stăteau în picioare, cu pântecele lipite, iar Mira respira din ce în ce mai repede.

— Haideţi, ne vom juca mai târziu. Eu vreau să înot. Veniţi cu mine?

Malko nu mai ezită. El îşi strecură mâna între ei şi o vârî în slipul Mirei. Degetele îi întâlniră pubisul şi se cufundară în sexul cald. Femeia se clătină ca fulgerată şi se lăsă moale în braţele lui. Fără să scoată un cuvânt, el începu să o maseze îndelung. O simţi cum i se deschide şi îi vine în întâmpinare toată. Undeva, în dreapta, el văzu cu coada ochiului trei scutere care se îndepărtau de ţărm. Operaţiunea de „salvare" începuse, dar mai trebuia să câştige ceva timp.

— Potoliţi-vă! Asta-i culmea nerușinării! făcu Mira cu o voce muribundă, gâfâind din ce în ce mai repede, apoi capitulă şi îl prinse cu amândouă mâinile de după gât. Aproape imediat, el îşi retrase mâna. Mira făcu ochii mari şi îşi muşcă buzele furioasă.

— Neobrăzatule! De ce te joci aşa cu mine?

Cu un surâs, Malko o atrase către mal. Odată ajunsă pe nisip, femeia părea în transă. Uită că nu are sutien. Din fericire, nu întâlniră pe nimeni în drumul către bungalou. Malko o trase după el în camera sa, cufundată în întuneric, şi o trânti pe pat. Fără să-i scoată slipul, el îşi reluă mângâierea de acolo de unde o întrerupsese. Mira începu să geamă şi să se răsucească sub degetele lui, cu coapsele larg desfăcute. Sânii îi erau înfloriţi şi duri, iar pântecele îi palpita. Pe bâjbâite, ea căută sexul lui Malko şi îl prinse cu putere. Peste puţin timp, ea juisă cu un strigăt răguşit... Apoi se întoarse cu faţa în sus, spunând:

— Ia-mă!

Malko o penetră dintr-un singur elan. Imediat, bazinul Mirei începu să se balanseze, iar picioarele i se înnodară în jurul lui Malko, de parcă s-ar fi temut că o părăseşte. Femeia avu un al doilea orgasm şi rămase aproape fără vlagă, dar Malko era încă nesatisfăcut. El o simţi atât de receptivă şi docilă, încât nu mai ezită nici o clipă.

Mira se lăsă întoarsă pe pântece și își oferi singură crupa pe care Malko o străpunse cu un țipăt. Femeia se mișca sub el. Își merita porecla pe care i-o pusese. Când Malko juisă, ea îl acompanie cu o mișcare amplă a bazinului, apoi spuse:

— Ador să fiu sodomizată!

Asta, da, emancipare! Malko se duse în baie zicându-și că a împușcat doi iepuri dintr-o singură lovitură. Apoi se uită pe fereastră și-i văzu pe cei trei agenți americani care se îndepărtau în larg, ca o flotilă derizorie, cu o sarcină macabră.

Mira Mafira își făcu apariția din baie, și mai înfloritoare, impecabil aranjată. Ea îl sărută pe gură șoptind:

— Sper că nu vei pleca prea curând din Langkawi. Eu nu mă duc aproape deloc la Salon. Ai cumva șampanie în minibar? Îmi place nespus de mult să beau șampanie după ce fac sex. Îmi prelungește plăcerea...

Era imposibil să nu satisfaci o dorință atât de simplă! Malko descoperi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé, Millésimé 1994 și-i scoase dopul sub privirea plină de dragoste a palestiniencei.

* * *

Chris Jones era roșu ca un rac opărit. El se scărpina cu furie.

— Cred că am încurcat-o...

— Cred că ne-au înțepat *sandflies*, făcu Milton, la fel de roșu. Am auzit că produc o grămadă de bpli.

Singura care părea total liniștită, era Heather Brown, impecabil bronzată.

— Cred că a ieșit totul bine. Eu însămi am legat centurile cu plumb de cadavru și l-am dus de cealaltă parte a stâncii celei mari. Este bine fixat acolo și nu cred că va ieși prea curând la suprafață.

— Iar eu am avut grijă să arunc revolverul, preciză Chris.

— Bravo, zise Malko. Colonelul Chang este în camera lui. Să nu-l scăpați din ochi. Eu mă duc la Salon. Scărpinați-vă cât vreți, dar fiți atenți.

În clipa când voia să plece, îi veni o idee.

— Rămâneți o clipă, îi spuse el lui Heather.

Ea se supuse, iar colegii ei ieșiră morți de gelozie.

Când rămaseră singuri, Malko îi explică situația în detaliu.

— Colonelul Chang este foarte singur și este în derivă. Chiar dacă reușim să-i apărăm, ne va fi imposibil să rămânem la nesfârșit în Langkawi. Eu nu cred că logodnica lui va mai veni. El este prea îndrăgostit. Dar dumneavoastră ați putea să dați o mână de ajutor ca să-și poată reveni.

Hether Brown îl privi neîncrezătoare.

— Cum adică?

Malko o simți gata să-l zgârie. Trebuia să umble cu mănuși.

— Am remarcat că vă privea cu ceva interes. Cred că prezența unei femei ar putea să-l facă să înțeleagă că viața merită să fie trăită...

Heather Brown era încordată, ca o panteră gata să sară. Ochii albaștri se întunecaseră.

— Cu alte cuvinte, vreți să fac pe târfa!

Malko nu mai avu timp să protesteze. Ea se năpusti asupra lui furioasă.

— Când m-am înrolat la Marină, a fost ca să mă simt egală bărbaților. Am suferit destul ca să mă bucur de dreptul acesta. De ce nu le cereți lui Chris și lui Milton să se ocupe de asta?

Malko spuse ceva în genul că prestația celor doi nu s-ar bucura de aceleași rezultate, dar fata zise:

— Chinezul ăsta nenorocit este un zero pentru mine! Eu aleg singură pe cine vreau să mă reguleze, iar a lui trebuie să fie foarte mică. Și acum, sunt la ordinele dumneavoastră!

Era cu siguranță un mod de a vorbi... Ea făcu stânga-mprejur și trânti ușa în urma ei, cutremurând bungaloul. Malko se luă după ea și o văzu mergând bărbătește sub rafalele unei averse de ploaie ce prevestea un adevărat potop. Tipa fusese bine antrenată de US Marine Corps! Dar ce folos?

Ceva îi spunea că lucrurile nu aveau să se desfășoare cum voia el. Era chinuit de acest presentiment, când cineva bătu la ușă. El crezu că se-întoarce Heather, dar nu era decât George Li, ud până la piele și cu o privire rugătoare în spatele ochelarilor cu lentile groase.

— Am venit într-o fugă.

— Vă credeam la Kuala Lumpur.

Agentul chinez zâmbi resemnat.

— A trebuit să-l aștept pe curierul care aducea echipamentul pentru „baby-sitters". Acum trebuie să plec înapoi.

— Mulțumesc, făcu Malko. Nu vreți să vă odihniți puțin?

— Nu, nu. N-am timp. Am un mesaj pentru dumneavoastră

din partea domnului Applegate. A primit o telegramă de la NSA, care a interceptat comunicațiile între Taiwan și niște persoane încă neidentificate, care indică o acțiune de mare anvergură pentru eliminarea colonelului Chang...

Malko simți un fior pe șira spinării. Paradisul acesta tropical nu părea să mai fie chiar atât de pașnic.

— Vă mulțumesc, dar cred că nu vor fi probleme atât timp cât îi am pe Chris și pe tovarășii lui cu mine. Mai știți ceva?

— Din păcate, nu. OK, acum trebuie să plec.

Ploaia încetase brusc. Colonelul Chang, ferecat din nou în camera sa, nu dădea nici un semn de viață. Malko ieși afară pe terasă și începu să contemple marea cenușie și avioanele de vânătoare britanice care evoluau în formație în ciuda timpului nefavorabil. Oricât își storcea creierii, îi era imposibil să ghicească din ce parte va veni următoarea lovitură.

Or, la fel ca la jocul de șah, era de preferat să poată calcula totul cu o mișcare în avans. Acum, când era pus la curent cu situația, înțelegea de ce CIA trimisese un crucișător de talia lui *Vincennes*, utilat cu cele mai perfecționate mijloace de luptă. Partea proastă era că se găsea într-o țară străină, unde nu se putea deplasa și un corp de elită.

Dacă Chang ar fi fost redus la tăcere, Taiwanul și-ar fi accelerat programul nuclear, iar începutul celui de al treilea mileniu risca să fie extrem de fierbinte. Malko nici nu îndrăznea să se gândească la șirul evenimente declanșate de o asemenea situație. Ar fi putut avea loc chiar și un conflict armat între China și Statele Unite. Iar într-o asemenea ipostază, de partea cui ar fi trecut Rusia?

Mai avea doar două zile la dispoziție ca să-l convingă pe colonelul Chang să se îmbarce pe *Vincennes*. Două zile, în care se putea întâmpla absolut orice.

Singura persoană care ar fi putut acum să-i furnizeze o informație era Shalima.

* * *

Încadrată de două machete de aparate Boeing 767 și 777, Shalima, cu cocul aranjat impecabil, machiată ca regina din Saaba, și îmbrăcată cu o frumoasă rochie malaieziană purpurie și brodată cu fir de aur, răspundea răbdătoare întrebărilor puse de un grup de ofițeri, uniforme albe, din Singapore. Malko

aşteptă să termine cu ei. Ofiţerii păreau cu mult mai interesaţi de sculpturala lor interlocutoare decât de tehnologia aparaturii de zbor Boeing. Shalima îl zări pe Malko şi, după ce le înmână câte un pachetel, se despărţi de membrii grupului din Singapore.

— Ce le-aţi oferit? întrebă curios Malko.

— Brichete Zippo, cu sigla Boeing. În felul acesta, se vor gândi la noi, ori de câte ori îşi vor aprinde o ţigară. Am crezut că m-aţi uitat. Mai e puţin şi se închide.

Malko se uită la ceas. Era ora patru. Timpul trecuse repede, cu toată tevatura iscată în jurul cadavrului... El se întorsese să-i ridice moralul colonelului Chang. Acum, gorilele lui dispuneau de tot armamentul necesar. El se apropie de tânăra femeie şi o întrebă cu glas scăzut:

— Shalima, aţi remarcat cumva pe aici persoane suspecte care ar putea fi agenţi secreţi?

Tânăra malaieziană zâmbi ironic.

— Pe *cine* anume căutaţi? Aici sosesc zilnic sute de persoane, fără să pun la socoteală delegaţiile. Asta înseamnă o groază de lume.

— Am venit aici ca să protejez un fugar taiwanez, care deţine secrete militare foarte importante, îi explică el. Este obligat să rămână un timp aici şi ştim că serviciile secrete taiwaneze vor să îl elimine. Asta vă dă vreo idee?

— La Salon, nu a venit nici o delegaţie taiwaneză, zise ea. Cred că domnul Applegate cunoaşte mai mult decât mine situaţia acestora în Malaysia. Eu nu am văzut pe nimeni care să semene cu un spion taiwanez. Singura taiwaneză pe care o cunosc este doamna Eva Shu. Dar ea a venit la toate ediţiile până acum. În plus, taiwanezii nu sunt văzuţi cu ochi buni la noi. Malaiezienii îi tolerează pentru că investesc foarte mulţi bani la noi. La urma urmelor, cei mai buni prieteni ai lor, tot americanii rămân!

Asta era adevărat, dar cum ar fi fost posibil ca NSA să greşească?

— Aş putea să dau şi eu o raită prin acest salon?

Cei doi se îndreptară către diferitele standuri ce expuneau de toate: de la scaune cu propulsie, şi până la tancuri. Erau foarte multe standuri ruseşti, câteva americane, europene şi sudafricane.

În mijlocul salonului, Shalima îl trase pe Malko de mânecă.

— Iat-o pe doamna Eva Shu, la standul British Aerospace.

Malko îl recunoscu imediat pe soțul doamnei Mira Mafira, care discuta cu chinezoaica tunsă scurt, pe care o văzuse la barul din *Pelangi*. Shalima remarcă:

— Se pare că fac afaceri împreună! Nu ar fi venit ea degeaba.

Continuară plimbarea prin salonul instalat într-un hangar imens, cu aer condiționat, amplasat aproape de tarmacul aeroportului. Undeva, în spate, erau mai mult standuri rusești, care propuneau o gamă completă de materiale de război, de la lansatoare de grenade, elicoptere, blindate, și până la la avioanele de vânătoare Suhoi 30.

— Se vând bine?

Shamila dădu afirmativ din cap.

— Da, pentru că nu sunt scumpe. Pun însă probleme cu piesele de schimb, de care se ocupă mafia rusească, unde se practică prețuri demențiale. Din cauza asta, o mulțime de lume se duce să le cumpere din India, care fabrică așa ceva, chiar dacă lasă de dorit din punct de vedere calitativ.

Când trecură pe lângă standul British Airspace, Kahlil Mafira și Eva Shu discutau în continuare.

Când ajunseră iar la standul Boeing. Shalima îi spuse lui Malko:

— Vă mai pot fi cumva de folos?

— Da. Vă invit să cinăm împreună. Astfel, veți putea să mă țineți la curent dacă vedeți ceva suspect.

— Cu siguranță, așa voi face, spuse ea zâmbind. Sunt invitată la cină de cei de la Boeing. La ce bungalow sunteți cazat?

— La 47. Camera 4707.

— Voi încerca să scap de invitație. Cât mă așteptați, gândiți-vă la mine.

Ea dischise un sertar și scoase un mic pachețel dreptunghiular. Malko îl desfăcu și scoase o brichetă Zippo Boeing...

— Am deja una, spuse el, arătându-i exemplarul său, din argint masiv, cu stema sa.

— Păstrați-o totuși. Multă lume le colecționează.

Era adevărat. În fiecare an se adunau la Bradford, capitala brichetelor Zippo, unde se organiza un târg specializat.

Malko ieși în căldura umedă de afară și chemă un taxi. Frumoasa Shalima nu-l ajutase prea mult. Trecuse încă o zi.

Între ucigașii plătiți de taiwanezi și el, era cursă mortală contracronometru.

Capitolul VII

Mira Mafira și soțul ei stăteau pe loc și admirau intrarea luxoasă a hotelului *Datai*.

Aflat pe coasta de nord a insulei, acesta părea un decor dintr-un film făcut la Hollywood. Diferitele corpuri de clădire ale hotelului, împrăștiate pe nivele diferite în jurul unei superbe piscine, erau înconjurate de jungla deasă, luminată de sute de proiectoare, unde se zbenguiau maimuțe urlătoare. Cele două restaurante, unul specializat în bucătăria tradițională și altul, în thaï, erau deschise către junglă și erau răcorite de mari ventilatoare coloniale. Ai fi zis că te afli cu un secol în urmă... Un nor de chelneri malaiezieni circulau silențioși printre mese, zâmbitori și îndatoritori.

Cei doi negustori de arme se simțeau puțin stânjeniți în acest decor sofisticat. Nu era universul lor. Se aflau la mare depărtare de agitația zgomotoasă de la *Pelangi Resort*. Nici avioanele Suhoi 30 nu ajungeau până aici. Ei coborâră până la primul restaurant unde fură întâmpinați de șeful de sală.

— Unde este masa doamnei Shu? întrebă Kahlil Mafira.

Șeful de sală își consultă agenda și spuse cu un aer dezolat:

— Nu văd acest nume.

Mira Mafira se întunecă la față.

— Ești sigur că ai înțeles bine? îl întrebă ea pe soțul ei. Sper să nu fi venit degeaba...

Datai se afla la o oră distanță de *Pelangi Resort*.

— Bineînțeles, făcu soțul ei.

— Mergeți la restaurantul thaï, îi sfătui șeful de sală

Ei coborâră treptele până la piscină și imediat o văzură pe chinezoaică. Aceasta se ridică de la masa unde îi aștepta singură și se repezi să-i întâmpine. Era îmbrăcată impecabil,

într-o rochie chinezească de un roșu strălucitor. Avea pantofi cu tocuri de zece centimetri înălțime. Chipul ei masculinizat era îndulcit de un machiaj extrem de savant.

— Ce rochie încântătoare aveți, spuse Mira. Sunteți cu adevărat superbă...

Mira Mafira nu-și putea crede ochilor. Doamna Shu era o persoană extrem de mondenă. Dotată cu o inteligență vie, având relații puternice în toate domeniile și un simț ascuțit pentru afaceri, nu puteai să ți-o imaginezi altfel decât cu un calculator în față. Cei doi se așezară la masa ei. Imediat își făcu apariția un chelner, cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé Millésimé, care trebuia să coste salariul lui pe cinci ani...

— Sper să vă placă șampania, având în vedere că trăiți în Europa... spuse chinezoaica.

Închinară în cinstea Taiwanului. Eva Shu era veselă, relaxată și încântătoare. Mirați, cei doi soți Mafira nici nu știau ce să zică. Ei reușiră să-și stăpânească nerăbdarea până la desert. În cele din urmă, Eva Shu comandă o sticlă de coniac Otard XO, complet indispensabilă după o masă chinezească. După ce își aprinse o țigară, ea spuse:

— Sunt de părere că putem face afaceri împreună.

Kahlil Mafira o aprobă cu putere.

— Noi doream de mult acest lucru, dar, din nefericire, ofertele noastre nu au fost niciodată reținute...

Eva Shu îl privi cu un surâs liniștitor.

— Poate că nu ați folosit filiera cea mai potrivită...

— Poate, recunoscu Kahlil Mafira.

— Cred că știți că am niște prieteni foarte bine plasați în guvern, continuă doamna Shu. Sunt convinsă că aveți posibilitatea să ne faceți oferte excelente. Elicoptere și rachete printre altele. Ați putea veni în Taiwan pentru o demonstrație?

— Evident, zise domnul Mafira. Ne trebuie însă anumite garanții.

— Le veți avea, îi tăie vorba Eva Shu.

Conversația se împotmoli brusc. Palestinianul nu înțelegea motivul pentru care taiwaneza manifesta un asemenea interes pentru materialul oferit de ei. Doamna Shu sorbi nițel coniac, își linse buzele ca o pisică și, cu o voce calmă, spuse:

— Evident, în afacerea asta, trebuie să mă gândesc și la propriul meu interes.

— Evident, făcură în același glas cei doi soți.

— Știți că noi am lansat o cerere de oferte pentru patru fregate ultramoderne, capabile să intercepteze rachetele balistice lansate de China?

— Bineînțeles! făcu Kahlil Mafira. De altfel, noi credeam că sunteți pe punctul de a semna un contract cu americanii pentru patru nave din clasa „Aegis".

Doamna Shu zâmbi cu răceală.

— Asta nu înseamnă că am și semnat acest contract. Consider că dumneavoastră sunteți capabili să ne furnizați materiale de același calibru, nu-i așa?

— Să fiți convinși de acest lucru.

Aplecat peste masă, Kahlil Mafira simțea cum inima îi bate nebunește. O afacere de asemenea proporții putea să însemne un comision de două sute de milioane de dolari. Și, în plus, recunoștința veșnică a englezilor. Era parcă prea frumos ca să poată fi adevărat. Vrând să sondeze puțin apele, el spuse:

— Guvernul dumneavoastră a cumpărat întotdeauna de la americani genul acesta de material.

Răspunsul veni ca o palmă.

— Cu excepția a patru fregate franceze, afacere încheiată tot de mine.

— Ar fi formidabil, zise Khalil entuziasmat. Și vă vom fi întotdeauna îndatorați. De asemenea cred că este util să fiți mulțumită și dumneavoastră.

— Despre asta vreau să vorbim în continuare, spuse Eva Shu cu o voce catifelată. Iată ce vreau de la dumneavoastră.

Ea aruncă o privire în jur și se aplecă spre cei doi soți, apoi începu să vorbească cu o voce joasă și precisă. Pe măsură ce vorbea, Kahlil Mafira simțea cum îi îngheață sângele în trup. Mută, cu ochii ațintiți la buzele taiwanezei, Mira Mafira nu pierdea nici o silabă. Nu se întâlneau cu un asemenea contract decât o dată în viață...

Doamna Shu își termină discursul și ceru nota de plată, apoi zise pe un ton degajat:

— Bineînțeles, nu sunteți obligați să-mi dați răspunsul pe loc. Mâine dimineață însă, vreau să știu ce aveți de gând.

Ea puse o cartelă Amerivan Express „Platinium" alături de nota de plată și își bău până la fund paharul cu coniac Otard XO. Era o sibarită. Ridicând capul, ea întâlni privirea Mirei Mafira. Într-o fracțiune de secundă, simți că amândouă sunt pe aceeași lungime de undă.

— Eu una cred că nu trebuie să mai aşteptăm până mâine ca să vă dăm răspunsul, spuse palestiniana cu hotărâre în glas.

Kahlil deschise gura, dar simţi cum Mira îl calcă pe picior furioasă, şi nu mai spuse nimic.

* * *

Malko dormise prost. În cursul nopţii sărise speriat de mai multe ori din pat, crezând că aude zgomote suspecte. Îşi lipise urechea de uşa de comunicare dintre cele două camere, dar nu auzise nimic, ieşise pe terasă ca să scruteze plaja pustie, luminată de lună, apoi se culcase iar. Ar fi dat orice ca să afle de unde putea veni ameninţarea. Atmosfera era liniştită la *Pelangi Resort,* dar raţiunea sa îi spunea că Serviciile secrete din Taiwan nu stau cu mâinile încrucişate.

El se îmbrăcă şi sună în camera colonelului. Nu primi însă nici un răspuns. Era doar ora nouă. Neliniştit, el se repezi la camera 43, unde se servea micul dejun. Chris Jones tocmai termina de mâncat.

— Colonelul a plecat la plajă însoţit de Heather şi de Milt, zise el. Părea că se simte bine. Eu voi rămâne să trag cu ochiul lângă camera lui. În cazul că ar încerca să se strecoare înăuntru vreun răufăcător.

El îşi desfăcu geanta de plajă şi Malko văzu patul unui imens revolver automat de caibrul 11,45 „Desert Eagle", ce avea puterea unui tun... Dădu repede pe gât cafeaua şi plecă, lăsându-l pe Chris Jones singur într-o luptă inegală cu ţânţarii. O formaţie de avioane Suhoi zbura într-un zgomot asurzitor deasupra lor, în timp ce grădinarii malaiezieni tundeau peluzele într-un huruit la fel de puternic.

Până la sosirea crucişătorului *Vincennes* mai erau doar patru ore. Era suficient să poată pregăti fuga, chiar dacă acest lucru era greu de crezut... Malko ajunse la recepţie şi se interesă unde va acosta vasul american.

— Cu siguranţă că va acosta între Star Cruise Terminal şi insula Singa Besar, răspunse funcţionarul. Acolo trage la ţărm în fiecare an.

Până acolo erau şase kilometri. După un sfert de ceas, Malko plecă la volanul unui Proton nou-nouţ. El ajunse în sudul insulei. La ţărm se vedeau numeroase nave ale Marinei

malaieziene și o navă franceză, *Siroco*. Navele participante la Salon se aflau sub un hangar acoperit cu o prelată. Malko întrebă un polițist dacă vasul *Vincennes* urma să acosteze acolo.

— O, nu, *sir*, este prea mare. Va ancora ceva mai jos, în golf.

— Pe aici sunt și ambarcațiuni navete?

— Nu, făcu polițistul. Fiecare vas are propriile navete.

Malko o luă din loc, destul de dezamăgit. Era puțin probabil ca *Vincennes* să trimită o barcă. Odată întors la hotel, el merse la Water Sport Center, de unde gorilele sale închiriaseră scuterele acvatice, și se interesă dacă se puteau găsi vreun vas de promenadă, explicând că ar vrea să vadă navele de război.

— Nici o problemă, spuse funcționarul. Avem ambarcațiuni rapide. Vreți una chiar acum?

Malko se stăpâni cu greu să nu ia una pe loc. Se hotărî să se întoarcă la bungaloul său. Chris Jones, uns peste tot cu cremă ca un indian războinic, se învârtea în jurul bungaloului 47.

— Totul este în ordine, spuse el. Aveți musafiri..

— Ce fel de musafiri?

— Bruneta de pe plajă, cu care ați înotat ieri. Se pare că vrea să mai ia niște lecții. Când a văzut că nu sunteți acasă, a plecat spre plajă.

— Mulțumesc, zise Malko.

Mira Mafira „Ticăloasa" era o nesătulă... El o văzu pe plajă și se îndreptă către ea. De astă dată, arbora un costum auriu, din două piese, la fel de revelator ca cel dinainte.

— V-am căutat, spuse ea. Erați la Salon? V-am așteptat zece minute și apoi...

— În fața ușii?

— Nu, femeile de serviciu tocmai făceau curățenie în camere așa că mi-am permis să intru.

Ea coborî vocea și adăugă:

— A fost foarte plăcut ieri, dar a durat cam puțin... Soțul meu nu se întoarce decât peste șase ore.

— Voi vedea ce se poate face, zise Malko evaziv.

El se îndreptă către colonelul Chang, care citea întins pe prosopul lui, încadrat de Heather Brown și de Milton Brabeck. Acesta din urmă era roșu ca un rac opărit. Temperatura era de-a dreptul sufocantă. Cu toate astea, colonelul Chang părea în plină formă.

— Jou-Yi m-a sunat aseară, zise el. Mi-a promis că va sosi aici la sfârșitul săptămânii. Mama ei se simte mai bine.

Vincennes va fi fost plecat de două zile...

— Dacă sunteți așa de sigur că va sosi, de ce să nu o așteptați mai bine la bordul vasului, unde v-ați afla în deplină siguranță?

Colonelul Chang îi aruncă o privire întunecată.

— Știți prea bine că *Vincennes* nu stă aici decât două zile, Dacă urc la bordul lui, înseamnă că voi fi deja în mâinile dumneavoastră.

— Ar fi mai bine decât mort, răspunse cu răceală Malko.

Colonelul se răsti la el, vădit furios.

— Tot ce vă interesează este să mă folosiți! Eu mă gândesc însă și la viitorul meu. Puteți să-mi garantați că vasul va rămâne în port până la sfârșitul săptămânii?

— Pentru moment nu pot, dar nu ar fi deloc imposibil având în vedere situația creată.

— Atunci, să mă țineți la curent, făcu Chang, lungindu-se pe prosop.

Malko se întoarse la bungalou. Chris Jones, așezat la umbra clădirii, cu sacul de plajă în fața lui, citea *Playboy*. El îl privi ironic.

— Nu ați adus-o cu dumneavoastră?

Puritan până în vârful unghiilor, el ținea socoteala tuturor cuceririlor lui Malko.

— *Vincennes* sosește mâine, spuse acesta ca și cum nu auzise întrebarea. Aș vrea să verificați geamantanul din dulapul meu. Este de același tip cu cel al colonelului Chang. Aș vrea să știu dacă l-ați putea deschide.

O lumină amuzată trecu prin ochii cenușii ai gorilei.

— Văd că ați trecut la sentimente mai bune, zise el. Iar eu îl iau pe chinezoiul dumneavoastră, îl ambalez într-o cuvertură și îl duc pe umăr.

— Nu am ajuns încă acolo, zise Malko.

Cei doi urcară în cameră, iar Chris se aplecă deasupra cufărului.

— Are o încuietoare electronică, ce se deschide cu o combinație aleatorie, făcu el. Mi-ar trebui niște scule speciale. Am putea însă să-l luăm așa, încuiat.

— Mulțumesc, zise Malko. Vom mai vedea.

* * *

Colonelul Chang, stătea în picioare sub soarele arzător și se gândea. Ultima sa conversație cu Malko îl tulburase. Până acum, avusese o încredere oarbă în americani, riscându-și cariera și viața ca să îi servească. Fusese și un gest de bravură din partea lui să lucreze pentru CIA, pe vremea când era doar locotenent. Era flatat că fusese remarcat el, un obscur ofițer din armata taiwaneză. Și apoi americanii erau cei mai buni aliați ai lor, practic, singurii. Nu i se părea că își trădează țara... Acum însă, lucrurile erau diferite. Se afla într-o poziție care îl depășea. Taiwanul mizase totul ca să obțină arma nucleară. Era singurul mijloc de a ține piept Chinei comuniste, pe cale să-l devoreze. În plus, legăturile dintre China și Statele Unite se întăriseră, iar americanii nu mai aveau chef să riște pentru o insuliță cu douăzeci și două milioane de locuitori. În acest caz, numai posesia armei nucleare ar fi putut descuraja China. Din păcate, Taiwanul depindea de Statele Unite în privința securității sale... Iar acestea puteau să-i taie orice ajutoare dacă aveau proba că fuseseră mințiți. Mica lor republică ar fi fost obligată să își abandoneze proiectul, sacrificându-și planurile de viitor...

Colonelul era strivit sub povara responsabilității sale. Privirea îi rătăcea de-alungul mării și își aminti că acum este și un ucigaș. Aproape că uitase de acest lucru.

Învârtise și răsucise toate aceste gânduri, dar nu vedea decât un singur lucru: înapoi nu mai putea să dea. Odată întors în Taiwan, ar fi fost împușcat. Dar nici să plece din Langkawi fără Jou-Yi nu putea fi vorba. Nu se simțea capabil să-și înceapă singur noua sa viață fără femeia pe care o iubea ca un nebun. Or, deși afirmase că ea va veni la el la sfârșitul săptămânii, în sufletul său se cuibărise o umbră de îndoială... Ceva îi spunea că este imposibil... Căldura era din ce în ce mai sufocantă, dar își zise că era cam devreme să se închidă în cameră. Simți deodată o nevoie imperioasă să plece spre larg și să nu se mai întoarcă.

* * *

Malko tocmai voia să iasă din camera sa împreună cu Chris Jones, când un strigăt oribil sfâșie tăcerea și le îngheță sângele

în vine. Strigătul venea din camera colonelului Chang. Cu un urlet, Chris se repezi să caute în geantă, de unde scoase monstruosul său revolver „Desert Eagle". Malko îl opri când îl văzu că se îndreaptă către ușa de comunicare.

— Pe acolo este închis!

El se repezi către palier. Ușa colonelului era deschisă.

În cameră se afla doar camerista malaieziană, palidă ca moartea. Sprijinindu-se de un zid, își strângea mâna stângă în pumnul drept. Ea strigase.

— *What's going on?* întrebă Malko.

Parcă semiconștientă, ea nu-l remarcă pe Chris Jones care scotocea camera, cu arma în mână. Cu o voce slăbită, ea murmură:

— *Snake, snake !*

Malko privi împrejur, fără să vadă nimic.

— *Where?*

Ea făcu semn către baie. Nu era cazul să facă pe eroul. Prin fereastra de la terasă se vedea cum colonelul Chang făcea liniștit plajă. Camerista se clătină pe picioare și căzu leșinată. Malko se repezi la telefon și chemă recepția, explicând cele întâmplate.

— Poți să-ți lași deoparte artileria, îi spuse el lui Chris.

Cinci minute mai târziu, își făcură apariția un infirmier și managerul hotelului. Ei o culcară pe femeie pe pat și îi luară pulsul. Malko văzu că avea o umflătură roșie. Infirmierul apăsă în jurul ei și femeia urlă de durere. Ea bolborosi ceva în limba ei. Alți doi infirmieri apărură aducând o targă și o luară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Ea spune că a fost mușcată de un șarpe bananier care se afla în trusa de baie... Este camera dumneavoastră?

— Nu, este a prietenului meu. Este grav?

— Mă tem că nu va putea fi salvată, spuse directorul cu o voce jenată. Nu avem antidotul. Dacă are o inimă zdravănă, ar mai fi o speranță. Acum trebuie să căutăm șarpele.

El dădu ordine oamenilor săi, care pătrunseră în baie cu mare atenție. Malko îi urmă și văzu pe un raft o trusă de toaletă din piele neagră, deschisă...

— *Awas!* [1] strigă unul dintre malaiezieni.

---

1. Atenție! (n.a.)

Cu un gest iute, el apucă trusa și o aruncă în baie, deschizând repede robinetele. Câteva momente, nu se întâmplă nimic, dar când apa ajunse la trusă, din ea ieși o reptilă subțire, de vreo douăzeci de centimetri, verde ca smaraldul, care începu să se zvârcolească în cadă. Malaiezienii se dădură cu un pas înapoi.

— Acesta e șarpele! spuse cu o voce schimbată managerul.

Reptila se zbătea cu disperare în apă. Un alt angajat apăru cu un fel de furcă. El imobiliză șarpele, apoi îi zdrobi capul cu o scrumieră. Apoi îl aruncă în WC.

— Am terminat cu el, *sir!*

— Se întâmplă des? întrebă Malko.

— Nu. Se întâmplă rar, foarte rar. Dar când este oprită instalația de aer condiționat, pot veni să se refugieze aici. Ne pare foarte rău de cele întâmplate...

După de personalul părăsi camera, Malko scoase din apă trusa. Era foarte ciudat ca un șarpe să pătrundă într-o trusă de baie. Desigur, aceasta nu era închisă, dar cele două margini zimțate ale fermoarului, făceau dificil accesul înăuntru.

Brusc, el se întrebă dacă fusese într-adevăr un accident. Ieși din cameră și ocoli bungaloul, examinând terenul. La zece metri mai departe, observă un obiect aruncat sub pilonii pe care se ridica bungaloul, în spațiul dintre pământ și planșeu. El îl ridică de jos. Era un sac mititel închis cu un șnur. Era mijlocul ideal de a transporta o reptilă... Era suficient să-l deschizi, să-l răstorni, și reptila cădea...

Fără îndoială că menajera voise să fure ceva din trusa de baie, fără să-și imagineze că riscul era mortal. Colonelul Chang ar fi putut muri dacă nu intervenea acest accident. Malko îl regăsi pe Chris Jones.

— Nu ai văzut pe nimeni dând târcoale în jurul bungaloului? îl întrebă el după ce îi povesti cele întâmplate.

— Pe nimeni în afară de personal și de brunetă.

Lui Malko îi venea greu să creadă că Mira Mafira ar fi putut fi amestecată în așa ceva. Din nefericire, nu putea îndepărta această ipoteză, mai ales că o văzuse în tovărășia doamnei Shu.

Așadar Taiwanul lovise. Acolo unde se așteptau mai puțin. Nu era însă ultima încercare. *Vincennes* sosea abia a doua zi. Malko își spuse că acum avea un argument suplimentar pentru a-l convinge pe Chang. Deși avea lângă el trei „baby-sitters"

securitatea colonelului trădător nu putea fii de 100%. În cele din urmă, soluția propusă de Chris Jones poate că nu era chiar așa de rea.

* * *

Soneria stridentă a telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Acele luminoase ale ceasului său Crosswind dansau în fața ochilor. Era ora șase și cincizeci și cinci. El ridică receptorul și o voce de stentor cu accent american îi sfredeli timpanele.

— *Mister* Malko?

— La telefon.

— *Hold on. The rear-admiral* Foster O'Neil dorește să vă vorbească.

După o scurtă pauză, o voce obișnuită să dea ordine întrebă:

— *Mister* Malko Linge?

Malko ar fi avut chef să-i spună că nu putea fi înlocit de altcineva atât de repede, dar se mulțumi să răspundă simplu:

— Da.

— *Well. Very well.* Vă aștept la *breackfast* la ora șapte, la bordul lui *Vincennes*. Vă va lua o navetă ancorată în spatele vasului *Siroco*. Să aveți actele de identitate.

După ce închise telefonul, Malko se repezi sub duș. Contraamiralul O'Neil nu părea să se joace cu disciplina. *Vincennes* ancorase, iar comandantul lui nu pierdea deloc timpul. După un sfert de oră, era în drum spre port. Lumea *normală mai* dormea încă. El opri mașina în fața vasului *Siroco* și văzu imediat naveta cu drapelul american. Un paznic îi examină cu atenție pașaportul înainte de a-l lăsa să se îmbarce. În ceața dimineții, *Vincennes* era impresionant cu formele sale futuriste, cu contururile estompate. Nu se vedea nici un tun, ci doar rampele pentru lansatoarele de rachete.

Traversarea dură zece minute. Un tânăr în uniformă îl întâmpină și îl conduse la cabina contraamiralului O'Neil. Acesta era un bărbat impozant, bronzat, cu ochi albaștri. Fu ceva mai călduros decât la telefon. Pe o masă erau aranjate două tacâmuri.

— Sunt dezolat că v-am sculat așa devreme, se scuză el. Am însă o zi extrem de încărcată. Toți oficialii vor trebui să defileze aici și trebuie să cobor la țărm.

Un *midship* îi servi la masă, apoi dispăru imediat. Contraamiralul aşteptă ca Malko să servească puţină cafea cu pâine prăjită unsă cu unt, ca să înceapă discuţia.

— Am primit ordin de la Pentagon să îmbarc aici doi pasageri civili în condiţii de confidenţialitate absolută. Dumneavoastră aţi fost desemnat ca persoana care coordonează această operaţiune.

— Absolut exact, confirmă Malko în timp ce contraamiralul se grăbea să termine de mâncat.

— Nu-mi prea place să fiu amestecat în afaceri de genul acesta, dar instrucţiunile precizează că este vorba de o operaţiune care interesează în mod direct *Natonal Security.*

— La cel mai înalt nivel, completă Malko.

— Nu vreau să ştiu nimic mai mult, îi tăie vorba O'Neil. Mă interesează doar modus operandi.

— Cât timp veţi rămâne la ţărm?

— Vom pleca poimâine în zori.

— Puteţi să-mi puneţi la dispoziţie o ambarcaţiune cu care să pot veni la bordul navei?

— Nu. Nu am instrucţiuni în privinţa asta. Refuz să-mi angajez oamenii în genul acesta de operaţiuni.

Rigoarea contraamiralului se explica poate datorită unui fapt din trecutul navei *Vincennes*. Una din rachetele sale doborâse din greşeală un avion civil Airbus al companiei Iranair, în timpul războiului între Iran şi Irak, provocând moartea a 178 de pasageri, toţi civili.

— Bine, voi asigura eu transportul până la navă. Aveţi instrucţiuni în legătură cu primirea mea?

— Când veţi veni?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko. Există anumiţi parametri care nu depind de mine. Poate fi noaptea, poate fi ziua. Cum vom proceda?

Contraamiralul reflectă câteva momente, apoi ridică receptorul telefonului şi spuse:

— Aduceţi-mi un proiector de manevre.

Peste cinci minute, un marinar intră cu un proiector portabil pe care-l depuse pe duşumea. O'Neil îl luă şi îl puse pe masă.

— Acesta poate trimite semnale luminoase vizibile la mai multe mile distanţă. Funcţionează cu ajutorul unei baterii două ore continuu. Este mai mult decât aveţi nevoie. Sper că ştiţi alfabetul Morse.

— Din păcate, nu prea, mărturisi Malko.

— Atunci, iată ce va trebui se faceți. Imediat cum ambarcațiunea va ajunge la o jumătate de milă de *Vincennes*, ziua sau noaptea, veți trimite un semnal apăsând pe butonul roșu : o lumină scurtă, o lumină scurtă, altă lumină scurtă, apoi o lumină lungă. Este litera V. Vă veți aminti?

— Cred că da, zise Malko.

— Perfect. Noi avem un sistem de securitate foarte strict. Ofițerii de cart au ordin să tragă asupra oricărei ambarcațiuni neidentificate ce se îndreaptă către noi. Voi da ordin ca acest semnal să fie valabil pe toată perioada staționării noastre la chei.

— Vă mulțumesc, spuse Malko. O singură întrebare încă: unde vă veți îndrepta după ce părăsiți insula?

— Nu sunt autorizat să vă răspund.

O'Neil își consultă ceasul în mod ostentativ, iar Malko se sculă de la masă, luând proiectorul. Contraamiralul îl conduse până la ieșire și îi strânse mâna.

O problemă era deja rezolvată. Din nefericire, nu era cea mai importantă.

* * *

— Ce s-a întâmplat cu femeia mușcată de șarpe? îl întrebă Malko pe funcționarul de la recepția hotelului.

— A murit la spital, *sir*. Este îngrozitor.

În ciuda calmului idilic ce domnea în *Pelangi Resort*, Malko era negru de furie când se întoarse în camera sa. Fără lăcomia cameristei, misiunea sa ar fi fost terminată acum... Chris Jones se afla la postul lui, supraveghind intrarea în bungalou.

— Colonelul este pe plajă, spuse el. Este cu Heather și cu Milton.

Malko puse proiectorul în camera sa și ieși în balcon. Îl văzu pe colonel lungit pe plajă, cu un walkman pe cap. Hether se scălda la două sute de metri mai încolo, iar Milton supraveghea partea din stânga a plajei. În afară de colonel , nu mai era nimeni. Huruitul unei mașini de tuns iarba sparse liniștea, iar el se întoarse în cameră ca să-și ia costumul de baie.

Peste trei minute, ieși din bungalou. Grădinarul ajunsese la capătul peluzei. Dar, spre stupoarea lui Malko, continuă să se

deplaseze în direcția colonelului. Malko se uită la ceas: era nouă și jumătate. De obicei, iarba se tundea mult mai devreme. El privi grădinarul întors cu spatele. Deodată simți că ceva nu este în regulă. În timp ce grădinarii purtau un costum verde, bascheți și caschetă albastră, acesta nu avea decât un maiou negru și era desculț!

Malko îi privi picioarele și simți că-i vine amețeală. Era o femeie! Aceasta se afla acum în spatele colonelului, iar discul tăios venea la orizontală, la o distanță de un metru de capul colonelului. Malko înțelese. Luând-o la fugă, el urlă din toate puterile:

— Colonele Chang, atenție!

Ofițerul taiwanez nu auzea nimic din cauza muzicii din aparatului ce-i astupa urechile. Fugind ca un apucat, Malko își dădu seama că nu-l aude.

Heather, care își dăduse și ea seama că se petrece ceva, încerca disperată să atragă atenția colonelului, fugind către țărm. Era însă prea departe. Femeia ce manevra mașina de tuns iarba nu-l auzise pe Malko, fiind asurzită de huruitul mașinii. Îngrozit, Malko o văzu cum manevrează cu dexteritate aparatul, pentru a-l decapita mai bine pe taiwanez.

Chiar dacă ar fi alergat cu viteza sunetului, nu ar fi putut ajunge la timp.

Capitolul VIII

În timp ce alerga, Malko văzu un pietroi în gazon. El îl ridică și, cu toate forțele sale, îl aruncă în femeia cu mașina de tuns iarba. Piatra o lovi în spate cu o secundă înainte ca ea să abată discul ucigaș peste capul colonelului. Dezechilibrată, ea căzu. schimbând direcția mașinii. Un val de nisip îl împroșcă pe Chang, care se rostogoli brusc, îndepărtându-se de pericol.

Femeia se întoarse brusc. Bănuielile lui Malko erau confirmate: era Mira Mafira, îmbrăcată cu un costum negru, care făcuse rost de unul dintre aparatele rânduite lângă bungalou. Cu chipul schimonosit de ură, nu mai semăna deloc cu Liz Taylor. Colonelul Chang înțelesese ce s-a întâmplat și fugea spre Brabeck. Mira își dădu seama că a ratat ocazia și, fără să mai stea pe gânduri, se întrepta către Malko, ca un taur înfuriat. Discul ucigaș îi era destinat lui!

— Mira! Ai înnebunit?

Ea părea că nu îl aude. Malko simți o arsură vie pe coapsă stângă. Încă un centimetru, și l-ar fi spintecat. Era ura întruchipată. Deși știa că nu este singur și că în curând va fi prinsă, nu se putea stăpâni. Încerca să-l atace din nou ca un pitbull turbat. Atunci se auzi o împușcătură. Milton trăsese și ratase ținta... Când se ridică, Malko întâlni privirea palestiniencei. Era triumfătoare. El era prins cu spatele la perete între bungalou și ea. De astă dată, Mira se hotărî să nu-l mai scape. Milton nu mai îndrăznea să tragă de frică să nu-l nimerească pe Malko. Cu un efort disperat, acesta izbuti să se ferească de disc. Atunci o zări pe Heather care venea parcă zburând. Concentrată asupra lui, Mira nu o observase, dar, urmărindu-i privirea, se întoarse, orientând către Malko discul ce se rotea cu mii de turații pe minut. Atunci se întâmplă ceva de necrezut.

Cu o detentă extraordinară, Heather Brown se aruncă pe orizontală, la un metru deasupra solului, *dedesubtul* armei ce-l

ameninţa. Cu picioarele, o prinse pe Mira Mafira ca într-un cleşte, dezechilibrând-o. Cele două femei se prăbuşiră pe pământ încleştate. Mira dăduse drumul maşinii de tuns iarba, care continuă să funcţioneze, săltând de una singură pe gazon şi smulgând şomoioage de iarbă, apoi se opri.

Heather reuşi să o domine pe Mira, strângându-i gâtul între coapsele musculoase. Atunci Malko interveni.

— Heather, opreşte-te!

Cu regret, vajnica luptătoare din Marina americană îşi lăsă prada, îi smulse aparatul din spate şi îi răsuci mâinile la spate, cu forţa unui bărbat.

— Ce fac acum? întrebă ea.

— Veniţi în bungaloul meu.

Scuipând ca o pisică furioasă, Mira era acum în camera lui Malko. La prima încercare de a se mişca spre uşă, americanca îi trase o lovitură cu latul palmei, de o culcă pe covor. De astă dată, Malko fu nevoit să o ridice de jos. Palestinianca avea ochii plini de lacrimi şi respira cu dificultate.

— *Holy shit!* Ce s-a întâmplat? strigă Chris Jones, năvălind pe uşă, gâfâind, cu uriaşul său revolver în mână.

— Suntem stăpâni pe situaţie, Chris, făcu Malko. Du-te la Milton şi nu-l scăpaţi nici o clipă din ochi pe colonel.

Gorila nu se lăsă mult rugată. Malko se mai calmă puţin. Şoldul îl durea groaznic şi sângele curgea de-alungul piciorului. El intră în baie, unde îşi puse un prosop curat peste rană. Din fericire, era superficială. Acum trebuia să reflecteze bine. Se aflau într-o ţară străină, deloc prietenoasă, cu oameni înarmaţi şi un bărbat vinovat de un asasinat, pe care avea misiunea să-l protejeze... Dacă autorităţile locale ar fi intervenit, situaţia s-ar fi înrăutăţit şi mai tare. El se întoarse în cameră şi se lovi de privirea plină de ură a Mirei.

— Spuneţi-i târfei dumneavoastră că dacă mă mai atinge, o ucid! şuieră ea.

Astea nu erau vorbe aruncate în vânt. Malko nu-i răspunse direct.

— De ce aţi încercat să-l asasinaţi pe colonelul Chang?

Palestinianca tăcu. Apoi se ridică şi se îndreptă către uşă.

— Pot pleca?

Parcă nimic nu se întâmplase. Hether Brown stătea cu braţele încrucişate, dar ar fi vrut să o strângă de gât. Mira ridică receptiorul telefonului şi spuse cu hotărâre în glas:

— Bine, atunci voi chema poliția.

Heather sări și-i trase un pumn, de o făcu să scape telefonul din mână cu un urlet de durere. Situația era delicată. La urma urmelor, în afară de faptul că Malko fusese ușor rănit, nu se înregistrasere pierderi. Și nici martori nu existau, în afara delor patru agenți. Cu o voce dezagreabilă, Mira spuse:

— Este suficient să-i spun un singur cuvânt soțului meu ca să fiți expulzat în douăzeci și patru de ore. Șeful de la Special Branch ne este prieten intim.

Malko era sigur că nu mintè. El îi făcu un semn lui Heather să se îndepărteze. Imediat, Mira se făcu nevăzută. Americanca nu-și putea crede ochilor.

— Cum de ați lăsat-o să plece? Doar a...

— Noi nu suntem aici ca să facem dreptate, obiectă Malko, ci pentru a ne îndeplini misiunea. Pentru a-l salva pe colonelul Chang. Fără noi, el nu ar rezista mult timp. Deja suntem la a treia tentativă de omor. Iar ultimile două au fost extrem de periculoase. Sunt sigur că vor urma și altele...

— Dar ce ce a vrut femeia asta să-l omoare? Face cumva parte din serviciile secrete taiwàneze?

— Nu. Dar a fost angajată de ele.

Acum știa de ce doamna Shu era interesată de Mafira. După eșecul primei lor tentative, taiwanezii găsiseră o cale mai simplă, prin Eva Shu. Cineva bătu la ușă. Era colonelul Chang, vizibil tulburat, cu walkman-ul în jurul gâtului, escortat de cei doi „baby-sitters".

— Ce s-a întâmplar? întrebă el. Am mai văzut-o pe femeia asta. Este...

— Luați loc, făcu Malko. O cunoașteți pe Eva Shu?

— Am auzit vorbindu-se de ea. Este o femeie de afaceri apropiată de cercul guvernamental.

— Ea se află în Langkawi acùm, zise Malko. Guvernul dumneavoastră i-a cerut să recruteze ucigași. Ca Mira Mafira.

— De ce tocmai pe ea?

— Pentru că soții Mafira vând arme, este simplu. Ei vor să vândă armament Taiwanului. Au o motivație foarte serioasă. Iar în Langkawi există o mulțime de oameni ce vor să vândă arme Taiwanului, deci pot deveni periculoși. Ieri a fost altă tentativă de asasinat, extrem de subtilă...

Malko îi povesti lui Chang despre șarpele veninos.

Taiwanezul era parcă picat din nori.

— Cine a putut pune un șarpe în camera mea?

— Am crezut la început că e vorba de un angajat al hotelului, zise Malko. Acum însă sunt sigur că a fost Mira Mafira.

— De acum, nu va mai încerca...

— Ea, nu, dar pot încerca alții. *Vincennes* a sosit în port. Este gata să vă primească. M-am întâlnit deja cu comandantul lui. Poimâine va părăsi insula. Acceptați să urcați la bord?

Există momente când unii oameni trebuie protejați, char fără voia lor. Colonelul Chang lăsă capul în jos și spuse cu o voce slabă:

— Jou-Yi nu vine decât peste patru zile. Cu zborul 655 al companiei China Airlines Taipei-Kuala Lumpur. Nu pot pleca fără ea.

Lui Malko îi venea să-l sugrume. Colonelul se încăpățâna, nevrând să vadă limpede situația. Era incapabil să dea ascultare instinctului de conservare.

— Sunt obosit. Vreau să mă odihnesc, făcu Chang.

După ce acesta plecă în camera sa, Chris Jones explodă.

— *He is fucking crazy!*

— Este doar îndrăgostit, îl temperă Malko. Mă întreb dacă faptul că a trădat nu este o povară prea grea pentru el. Asta i-ar explica atitudina de sinucigaș.

— Ce putem face acum?

— Nu știu. O să mă mai gândesc.

Cineva bătu la ușă. Era Heather Brown.

— Tipa este pe plajă, făcu ea, bâlbâindu-se de furie.

— Mira Mafira?

— Da.

Malko ieși pe terasă. Palestinianca stătea lungită pe prosop, pe locul ei obișnuit...

Stăpânindu-și dorința de a-i suci gâtul, Malko se hotărî să aibă o explicație cu ea. Mai întâi își obloji bine rana cu un pansament Tricosteril și le spuse gorilelor:

— Fiți cu ochii pe bungalou. Eu mă duc pe plajă.

* * *

Mira Mafira îl văzu pe Malko în picioare lângă ea. Fără să scoată un cuvânt, ea fuma. Ochii îi erau ascunși după niște ochelari de soare.

— De ce ați vrut să-l asasinați pe colonelul Chang? o întrebă Malko. Pentru a-i face plăcere doamnei Shu?

Ea își smulse ochelarii de la ochi.

— Imbecilule! M-ai făcut să pierd două sute de milioane de dolari!

Malko nu se așteptase la o sumă atât de mare.

— Sunt de-a dreptul dezolat, zise el cu ironie în glas. Și cum avea să vă plătească doamna Shu? Cu bani lichizi?

Mira îl fulgeră din priviri.

— Nu, dar îmi înlesnea o afacere foarte mare.

— De pildă, ce?

— Vânzarea unor vapoare, printre altele.

— Și erați gata să ucideți pentru asta?

— Am ucis și pentru mai puțin! șuieră ea. Pentru *nimic*. Doar pentru a-mi ajuta poporul. Am ucis oameni cu mult mai importanți decât colonelul Chang. Nu am nici o remușcare. Mi-am riscat viața pentru un ideal. Acum însă, este problema mea dacă vreau să ucid pentru un interes. Nu sunteți stăpân pe conștiința mea.

Ea se ridică scoțând un geamăt de durere.

— Mi-ați rănit coloana vertebrală! Mă doare cumplit spatele.

Lui Malko nu-i veni să creadă că are un asemenea tupeu.

— Dar dumneavoastră ați încercat să mă spintecați!

— Eram furioasă.

— Și tot dumneavoastră ați pus un șarpe în trusa de toaletă a colonelului Chang. Un șarpe primit de la doamna Shu.

Mira Mafira nu răspunse.

Furios, Malko adăugă:

— Acum înțeleg de ce m-ați agățat...

Ea sări ca arsă.

— Ticălosule! Dumneavoastră ați fost cel care ați tăbărât peste mine, acolo, în apă. Atunci nici nu vorbisem cu Eva Shu. Pur și simplu, mi-ați plăcut.

Turbată de furie, ea îl apucă pe Malko de braț, forțându-l să se așeze.

— Colonelul dumneavoastră este un om mort! Este doar o chestiune de câteva ore sau de câteva zile. Există zeci de persoane dispuse să-i facă de petrecanie în Langkawi.

— E posibil, admise Malko.

— Mai este timp să remediem greșeala. Mâine dimineață, puteți avea un cec de cinci milioane de dolari. Un cec de bancă pe numele dumneavoastră pentru Barclay's.

— Ce vreți de la mine în schimb?

— Să mă lăsați să folosesc ușa de comunicare dintre camere. Nu vreau să pierd afacerea asta.

Era o femeie cu adevărat dură.

În fața tăcerii lui Malko, ea se ridică în picioare și își strânse prosopul.

— Îmi veți da răspunsul în seara asta. Soțul meu este invitat la o cină de afaceri. Vă aștept în hol la ora nouă.

Mira se îndepărtă. Malko văzu că are pe spate o vânătaie de toată frumusețea. Era bine dotată ca să supraviețuiască. El se întoarse în bungalou, cuprins de cele mai apăsătoare gânduri. Se temea că logodnica lui Chang ar putea fi manipulată de serviciile taiwaneze. Rolul ei era să-l țintuiască pe colonel în Langkawi. Chang era capra care aștepta un tigru. După Mira aveau să încerce și alții...

Abia când ajunse în fața bungaloului îi veni o idee. Avea nevoie de un aliat cu mult mai puternic decât nurlia Shalima.

Nu mai avea prea mult timp la dispoziție. Din fericire, decalajul orar avea să fie în favoarea sa.

Capitolul IX

Mira Mafira era instalată într-un fotoliu din fața recepției, cu picioarele încrucișate și cu un machiaj agresiv. Rochia neagră, decoltată cu generozitate și sustinută de două bretele subțiri, oferea ca pe un platou sânii plini și bronzați, așa încât bărbații ce treceau prin preajmă să-și răsucească gâturile vrăjiți. Cu o țigară înfiptă în colțul gurii, ea privea în gol. Când îl zări pe Malko, se îndreptă spre el cu un zâmbet plin de promisiuni.

— Ați întârziat! Tocmai voiam să plec...

Avea o ținută provocatoare, de femeie plină de draci și sigură de farmecele ei.

— Cum de erați sigură că voi veni?

Ea îl luă de braț.

— Pentru că sunteți un bărbat inteligent.

— Mulțumesc.

— Unde mergem?

— Nu m-am gândit încă, zise Malko.

— Știu eu un loc discret și plăcut, făcu Mira. *Datai Bay Hotel.* Este un pic cam departe dar vom avea liniște ca să vorbim despre afaceri.

— De acord, făcu Malko.

Colonelul Chang era bine păzit. Heather Brown juca șah cu el în cameră, Milton stătea în camera lui Malko, iar Chris păzea bungaloul din afară.

— Mergeți pe linia coastei, înspre aeroport, îi spuse Mira după ce se instală în Proton.

Parfumul ei invadă mașina. Malko conducea tăcut, atent la condusul pe stânga.

— Aici m-ați putea sugruma și nimeni nu ar afla adevărul niciodată, noroc că am încredere în dumneavoastră, zise Mira râzând.

Malko abia se stăpâni să nu oprească și să o lase acolo. dar cina asta avea un scop precis.

— Eu nu sunt un asasin, replică el cu răceală.

Mira își aprinse o țigară.

— Vorbe goale. Nu uitați că am luptat în Rezistența palestiniană. Mi-am ucis primul amant când aveam optsprezece ani. Era un agent dublu al Mossadului. Îmi amintesc și acum expresia de pe chipul lui când a văzut că scot pistolul cu amortizor din poșetă. Eram într-un hotel din Beirut și se pregătea să facă dragoste cu mine. După ce l-am ucis, am vomat timp de un ceas. I-am văzut murind pe mulți dintre tovarășii mei. Eu însămi am fost urmărită de israelieni. Dacă ar fi pus mâna pe mine, m-ar fi ucis. Mi-au trimis acasă o scrisoare cu bombă, iar mama a deschis-o...

— Era război, remarcă Malko. Atunci aveați de apărat un ideal. Acum însă ați fi gata să ucideți pentru bani.

Palestinianca suflă fumul prin geamul deschis.

— Nu aș ucide pentru orice. Și nu aș ucide un copil sau un nevinovat.

Malko frână brusc ca să nu calce o maimuță ce traversa șoseaua. Un sfert de oră mai târziu, ieșiră din junglă. În fața lor apăru feeric *Datai Bay Hotel*. Mira Mafira traversă holul cu pași siguri, îndreptându-se către scările exterioare.

— Ați mai fost aici?

— Da. Cu doamna Shu.

Restaurantul thaï era destul de gol. Mira se așeză la prima masă și făcu semn chelnerului.

— Aduceți cea mai bună șampanie, zise ea. Eu vă invit, adăugă ea adresându-se lui Malko.

Chelnerul aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champaghe Rosé Millésimé, într-o frapieră de cristal. Când umplură cupele, Mira o ridică pe a sa zicând:

— Să bem pentru împăcarea noastră.

— Nu aveți impresia că vă cam grăbiți?

Totul părea cam suprarealist. În acea dimineață, Mira era gata să-l omoare, iar acum, ciocneau cupele ca doi îndrăgostiți. Malko se gândi că lumea afacerilor este mai dezumanizată chiar decât lumea lui. Nu contau politica, convingerile sau sentimentele, ci doar afacerile. Vindeai doar cui putea să plătească. Chiar dacă îți era dușman...

Ei aleseră câteva mâncăruri tipice tailandeze. Chelnerul va crede că sunt doi îndrăgostiți.

* * *

— Ei, v-ați hotărât?

Mira se juca cu bricheta Zippo din aur masiv, fixându-l pe Malko cu o privire intensă. Chelnerul turnase în cupe ultimele picături de șampanie și adusese fructe. Erau singuri în restaurant.

— Da, răspunse Malko, dar mai întâi aș vrea să vedeți ceva.

El scoase un plic din haină și îl puse pe masă. Mira ezită câteva secunde, apoi îl luă și îl deschise, scoțând documentele dinăuntru. Erau faxuri cu antete diferite. Malko o privi țintă cum citește. Chipul i se înăsprea, iar mușchii maxilarelor îi deveniseră rigizi. Când lăsă hârtiile din mână, era lividă.

— Toate aste sunt niște falsuri fabricate de prietenii dumneavoastră, făcu ea.

— Nu. Adevărul este că doamna Shu v-a mințit. Când mi-ați vorbit azi dimineață de comisionul de două sute de milioane de dolari, am fost extrem de uimit. Era o sumă prea mare. Apoi m-am interesat. Singura afacere capabilă să genereze un asemenea profit, era adjudecarea a patru nave de război, de către Tawan. Numai că ați fost trasă în piept. Afacerea a fost deja încheiată pentru 4,8 miliarde de dolari și a fost aprobată de Casa Albă. Este vorba de patru torpiloare ultramoderne din clasa Aegis, de câte 8 000 de tone fiecare, prevăzute cu 90 de rachete Standard II apă-aer, cu 8 rachete Harpoon și cu rachete de croazieră Tomahawks. Anunțul va fi făcut oficial săptămâna viitoare. Aveți în față documente autentice, ce sunt încă confidențiale. Mai ales, scrisoarea Pentagonului care autorizează vânzarea lor în Taiwan. Am avut mult de furcă până am reușit să obțin dovezile astea într-un timp atât de scurt. Voiam să fiți lămurită.

El făcu o pauză, apoi adăugă:

— Într-adevăr, comisionul pentru o asemenea afacere poate atinge suma de două sute de milioane de dolari. Dar afacerea este inexistentă. Eva Shu voia doar să o scăpați de colonelul Shu. Puțin îi păsa de dumneavoastră.

Mira Mafira era ca o stană de piatră. Rămase un timp cu

capul aplecat, apoi ridică privirea și-l privi. Malko își dădu seama că-l crede. Semăna cu o baracudă rănită.

Malko îl chemă pe chelner.

— Aduceți un coniac și nota de plată.

Chelnerul se întoarse cu o sticlă cu coniac Otard XO din care îi servi. Malko împinse un pahar în dreptul Mirei.

— Eu sunt cel care vă invită, zise el. Nu ar fi drept să fie altfel.

Palestiniana nu reacționă. Albă ca ceara, strângea paharul în mână. Frumusețea îi pălise. Lui Malko îi fu milă de ea. Era însă angajat într-un joc mortal în care nu era loc pentru slăbiciuni sentimentale. Acum era momentul să dea ultima lovitură.

— Doamna Shu nu numai că v-a mințit. Dacă l-ați fi ucis pe colonelul Chang, consecințele ar fi fost catastrofale pentru dumneavoastră.

— Cum așa? făcu Mira.

— Comițânt crima asta, ați fi lezat enorm de mult interesele americanilor, care s-ar fi răzbunat.

— Cum?

— Sunt convins că i-ar fi obligat pe britanici să renunțe la serviciile dumneavoastră. În meseria asta, boicotul este destul de folosit.

— Ce vreți să spuneți? se bâlbâi Mira.

— Eu sunt acum pe punctul să vă fac o propunere. Și vă sfătuiesc să o acceptați. Trebuie să colaborați cu mine. Cunoașteți aici foarte multă lume și puteți să mă ajutați să dejoc o eventuală încercare de atentat la viața colonelului Chang. Îm schimb, eu vă pot oferi două lucruri. Mai întâi, pot obține o recomandare din partea americanilor ca să puteți forța autoritățile taiwaneze. Astfel ați putea câștiga niște comisioane bune. În al doilea rând, vă ofer pe loc un milion de dolari. Desigur este o sumă cu mult mai modestă decât v-ați fi așteptat să câștigați, dar este reală. Nu sunteți obligată să-mi dați acum răspunsul, până la *Pelangi Resort* este un drum destul de lung.

* * *

Rulau de douăzeci de minute prin jungla deasă. Maimuțele dormeau. De când plecaseră de la *Datai*, Mira nu-și descleștase buzele. Brusc, ea se întoarse spre Malko.

— Opriți mașina.

El se supuse, surprins. Mira sări din mașină, făcu câțiva pași și se sprijini de capotă, cu capul lăsat pe spate.

— Ce s-a întâmplat, o întrebă Malko.

Ea răspunse cu o voce răgușită:

— A fost minunat atunci când am făcut dragoste. Vreau să o facem din nou, așa cum trebuie.

Ea îl cuprinse în brațe și se lipi de el. Malko se desprinse.

— Mira, asta nu făcea parte din propunerea mea.

— Nu fiți prost! Mă excitați cumplit. Chiar dacă nu-mi veți da un milion de dolari, vă vreau. Nu sunt o târfă. Ce naiba, vreți să vă iau cu sila?

Femeia nu trebui să meară până acolo. Malko își înăbuși un țipăt de durere când ea îl apucă de șoldul rănit. Dorința ei era molipsitoare. Mira se dezlănțuise, sânii îi ieșiseră din rochie, iar ea își ridicase poalele ca să-și poată desface mai bine picioarele.

El îi scoase slipul negru și imediat Mira se lăsă pe spate pe capotă. Când Malko o penetră, ea își ridică picioarele și le încolăci în jurul lui.

— Așa, așa, mai repede, gemu ea.

Cu spatele lipit de tabla caldă, gâfâia de plăcere. El fu primul care juisă, iar ea îl urmă peste câteva secunde. Apoi, coborând cu picioarele pe pământ, ea îi spuse cu un surâs gurmand:

— Suntem din aceeași rasă, *habibi !*[1]

* * *

Lin Tao, al treilea secretar al Ambasadei Chinei la Kuala Lumpur, dar, în realitate agent al Serviciilor Secrete chineze Goangbu, sorbea dintr-un pahar cu coniac în restaurantul hotelului *Awana*. Era instalat la o masă, cu fața către mare, chiar în față la Star Cruise Terminal. Era cald și multă lume venise să admire navele de război ancorate în golful Singa Besar.

Tocmai când Lin Tao începu să-și piardă răbdarea, apăru persoana pe care o aștepta.

— Sunt dezolată. Abia am reușit să scap de prietenii mei.

— Nu-i nimic, spuse Lin Tao.

Venirea la Langkawi îi convenea de minune. Avea misiunea de a vedea ce se întâmplă la salon și de a contacta pe unul

1. *Dragă (n.a.)*

dintre agenții de aici, o malaieziană plătită cu bani din bugetul CIA-ei. De obicei, ea îi asigura informații despre islamiștii ce umpleau Malaysia, sau despre achizițiile de armament ale Malaysiei. Nu se putea aștepta la minuni.

— Cred că am ceva ce ar putea să vă intereseze, îi șopti agenta.

El o ascultă din ce în ce mai încântat. Părea o chestie formidabilă. Își notă numele colonelului Chang, și toate detaliile legate de sejurul său.

— Bravo, spuse el. Voi trece mâine pe la Salon.

El îl strecură un plic cu zece mii de *ringits.* [1]

Femeia era puțin pretențioasă, iar China o plătea foarte puțin. După ce femeia plecă, Lin Tao de repezi la telefon, ca să sune la Kuala Lumpur. El comunică ofițerului de permanență numele colonelului taiwanez și promise că va suna o jumătate de oră mai târziu.

* * *

Era încă multă lume la *Pelangi Resort,* dar nici Mira și nici Malko nu aveau chef de distracție. Ei se despărțiră. Mira păstrase la ea documentele furnizate de Malko.

— Ce-i veți spune soțului? o întrebă el.

— Adevărul. Oricum, el nu voia. Eu sunt cea care l-am forțat să accepte. Apropo, pot să-i pomenesc de milionul de dolari?

— Desigur. Mâine veți primi cecul. La Salon.

— Noapte bună.

El o privi cum se îndepărtează în penumbră. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Tipa asta avea niște nervi de oțel. Rămânea o singură întrebare. Mira „Ticăloasa" avea de gând să joace cinstit?

* * *

Lin Tao simți că-i bate inima mai repede. Prinsese o mină de aur. Colonelul Chang juca un rol extrem de important în programul nuclear al Taiwanului. Era unul dintre secretele cele mai bine păzite în insulă. Un bărbat ca Chang trebuia să

1. Un dolar–3,30 ringiți (n.a.)

posede informații de valoare capitală pentru Beijing. Faptul că era protejat de americani, sublinia importanța lui. Lin Tiao se hotârî pe loc.

— Trezește-l pe Meng Chao Chi, zise el.

— Este prea târziu, remarcă ofițerul de permanență.

— Știu, răspunse rece Lin Tao.

Meng Chao Chi era șeful secției Goangbu din Kuala Lumpur. Numai el putea spune ce era de făcut mai departe. Nu mai era nici o clipă de pierdut.

* * *

Colonelul Chang era instalat pe plajă, sub un soare arzător. Avioanele Suhoi se roteau de o oră pe cer, într-un vacarm infernal. Milton mormăi printre dinți:

— Imbecilii ăștia o să ne și bombardeze până la urmă!

Încă mai era războiul rece. Malko se apropie de colonel.

— Ați vrut să-mi spuneți ceva, făcu el.

— Da. Am reflectat asupra situației. Dacă îmi dați cuvântul că *Vincennes* rămâne în port, sunt de acord să urc la bordul lui.

Malko ezită câteva secunde. Ori mințea și îl salva astfel pe colonel, ori avea de înfruntat riscul unui nou atentat.

— Este o hotărâre foarte înțeleaptă, zise el. Voi aranja imediat transferul dumneavoastră. Să plecăm de pe plajă. Până la *Vincennes* avem nevoie de trei sferturi de oră, cu barca.

— Nu doresc să plec imediat, zise repede colonelul.

— De ce?

— Jou-Yi mă va suna între șase și șapte seara. Nu știu unde ne vom întâlni.

— Bine, spuse Malko resemnat. Mă duc să rețin un vaporaș.

El se uită la ceas. Peste șase ore, Chang va fi la adăpost, în deplină securitate. Ar fi cheltuit un milion de dolari degeaba. Nu voia însă să-și încalce cuvântul. Îi era de ajuns un sperjur într-o zi. El preferă să nu se gândească la reacția ofițerului taiwanez în clipa în care *Vincennes* avea să ridice ancora.

Capitolul X

Angajatul malaiezian de la Water Sports Center abia înțelese ce voia Malko de la el. Ocupându-se de parcul lui de scutere, de ambarcațiuni cu pânze, de *glass-botting boats* și de bărci cu motor, era obișnuit cu cereri simple cum ar fi: scurte plimbări pe mare, închirieri de scutere sau de bărci cu pânze neofiților care nu se îndepărtau prea mult de țărm. Ideea de a merge noaptea să admire vasele de război ancorate vizavi de Star Cruise Terminal i se părea cam trăsnită, dar, vorba ceea, clientul nostru, stăpânul nostru...

— Vă costă cinci sute de ringiți, [1] zise el.

Dublu decât o plimbare mult mai lungă. Malko scoase din buzunar un teanc de bancnote și îi dădu o sută de ringiți.

— Arătați-mi vaporul.

Înseninându-se la față, malaiezianul îl conduse până la un sampan [2] din lemn dotat cu un motor fixat în afară, destul de rustic, cu băncuțe din lemn și un acoperiș dreptunghiular ca să se protejeze de soare.

— În cât timp ajungem cu barca asta la navele de război? întrebă Malko.

— Într-o jumătate de oră, *sir*. Astăzi marea este liniștită.

— În regulă, vom fi aici la nouă, după cină.

— Prea bine, *sir*.

Malko îi mai dădu încă cincizeci de ringiți. Bunăvoința trebuia încurajată.

— Pe diseară.

Mai avea o grămadă de treburi de făcut, în timp ce colonelul Chang își petrecea ultima lui zi la Langkawi, cocoloșit de

---

1. Unitate monetară din Malaysia (n.t.)

2. Ambarcațiune specifică Extremului Orient (n.t.)

„gorilele" din Divizia Operațiuni. Trebuia mai întâi să treacă pe la Bangkok Bank din Kuah, principala localitate din insula Langkawi, ca să ia cecul pentru Mira Mafira, apoi să i-l ducă la salon. Informațiile pe care putea să i le furnizeze nu aveau prea mare importanță de acum încolo.

* * *

Așezat la barul de pe plaja hotelului *Pelangi*, cu o portocală stoarsă în față, Lin Tao nu îl slăbea pe Malko din ochi. Astă-noapte nu dormise prea bine. Aflând de prezența colonelului Chang în Langkawi, șeful din Goangbu în Malaysia, Meng Chao Chi, pusese la cale o operațiune care, în mod normal, i-ar fi luat câteva săptămâni de pregătiri. În acest caz, ar fi avut nevoie de câteva ore. Dar mai întâi, trebuia să obțină undă verde de la Beijing. Acesta ajunsese abia spre ora două dimineața.

Meng Chao Chi începuse să-și adune trupele imediat. Mai întâi, pe niște „chen diyu" [1] clandestini, care puteau fi mobilizați rapid. După aceea, datorită ajutorului acordat de Ji Shengde, șeful Serviciului militar de Informații, reușise să-și asigure participarea unei unități de elită din Armata Populară de Eliberare, specializată în operațiunile clandestine, care staționa în Malaysia. Toate aceste mijloace convergeau spre Langkawi, unde trebuiau să ia legătura cu Lin Tao, numit șef al acestei misiuni.

Agentul din Goangbu așteptă ca Malko să se așeze în fața lui ca să-l abordeze pe malaiezianul de la Water Sports Center.

— Aș dori să închiriez un vapor ca acela pe care l-a luat domnul cu care erați adineauri, începu el.

După zece minute, știa tot ce dorise să afle. Își luase rămas bun cu zâmbetul pe buze, promițând că va reveni a doua zi. Nu-i rămânea decât să introducă aceste ultime elemente în planul său pe care îl schițase deja. Era clar că americanii îi ușuraseră munca fără să vrea. Se gândi cu recunoștință la „sursa" malaieziană care, fără să-și dea seama, îl făcuse să dea cea mai frumoasă lovitură din cariera lui.

* * *

Malko era furios. Transferul de la Bangkok Bank nu sosise încă! Se duse totuși la salon. Familia Mafira se afla la standul

---

1. Literal: pești de apă adâncă (n.a.)

agenției British Aerospace, împreună cu alte persoane. Mira plecă de lângă membrii familiei și îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet strălucitor. Dar el o luă în mod direct:

— Îmi pare rău, zise el, am avut probleme la bancă. Viramentul ajunge abia mâine.

Mira Mafira îi zâmbi cu indulgență.

— Am încredere în dumneavoastră. I-am arătat soțului meu documentele pe care mi le-ați dat. A reușit să verifice esențialul. Nemernica aia de doamnă Shu ne-a dus cu zăhărelul.

— Eu sunt mulțumit că ați avut dovada, făcu Malko.

— Am și început să lucrez pentru dumneavoastră, continuă apetisanta palestiniană. Înainte de toate, eu cred că ar trebui să-i supraveghem pe ruși și pe sud-africani. Ei sunt cei mai dornici să fie pe placul taiwanezilor. Plus aceia care se dedau la fel de fel de învârteli. Francezii și italienii nu vor îndrăzni să o facă, iar ucrainenii nu sunt destul de organizați. Voi încerca să aflu mai multe.

— Mulțumesc, spuse Malko. Ne întâlnim mâine să vă dau cecul.

Mira Mafira îi adresă un zâmbet devastator.

— Nu numai pentru cec. Voi veni la plajă pe la zece.

Malko se îndreptă spre standul avioanelor Boeing. Mâine, colonelul Chang va fi la bordul cuirasatului *Vincennes*, iar Malko va putea în sfârșit să profite de soarele din Langkawi și să-și continue idila cu Shalima. Dar până atunci, va trebui să rabde.

Tânăra malaieziană distribuia brichetele Zippo „Boeing" cu zâmbetul pe buze.

— Aseară nu am putut să scap, se scuză ea. Sunteți liber astă-seară?

— Nu cred, răspunse Malko, abia mâine seară.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Ce mai face protejatul dumneavoastră?

— Până în prezent, bine. De altfel, în seara asta mă întâlnesc cu el.

— Luați cina împreună?

— Printre altele. Deci, ne vedem mâine?

— Cu plăcere.

* * *

Lembong, tânărul însărcinat să piloteze sampanul închiriat de Malko pentru seara asta, se instalase într-un șezlong, lângă scuterele trase pe mal în timpul nopții. Clădirile aparținând Centrului Water Sports erau închise, iar această porțiune de plajă, absolut pustie. Lembong privea stelele în timp ce mânca o frigăruie. Spera să capete un bacșiș gras pentru această plimbare nocturnă. Noaptea era frumoasă, aerul călduț, iar marea calmă.

Zări brusc două siluete care veneau spre el, străbătând imensul salon cufundat în întuneric al hotelului *Pelangi*. Îi soseau clienții! Se ridică și își trase tricoul pe el, apoi se duse să-i întâmpine. Nu erau ei, ci chinezul care venise să ceară informații, însoțit de alt chinez.

— Am vrut să-i arăt prietenului meu ambarcațiunile pe care le închiriați, spuse primul chinez.

— Desigur, spuse repede Lembong, sperând că va mai căpăta un bacșiș. Veniți cu mine.

Se îndreptară toți trei spre sampanul ancorat la câțiva metri de mal, în apa liniștită. Marea clipocea încetișor. Primul chinez vru să vadă motorul, iar Lambong se apropie de margine, lăsându-l pe celălalt chinez în spate.

Deodată, malaiezianul simți o durere în coaste. Căzu în genunchi cu răsuflarea tăiată, fără măcar să poată scoate un sunet. Bărbatul care îl înjunghiase scoase pumnalul, apucă cu mâna dreaptă capul lui Lembong și îl lovi din nou, înfigând lama cuțitului în claviculă, apoi o răsuci în rană. Cu aorta secționată și cutia toracică invadată de sânge, Lembong muri fără să-și dea seama de ce.

Imediat după ce nu mai mișcă, cei doi chinezi îl luară trupul și îl duseră la zece metri mai încolo, ascunzându-l sub o prelată cu care era acoperită o barcă stricată. După aceea, cei doi se despărțiră, iar cel care îi făcuse felul lui Lambong rămase acolo. Omorul nu durase mai mult de un minut.

* * *

Chris Jones, Milton Brabeck și Heather Brown așteptau la marginea scării bungaloului 47, pregătiți. Chris își scosese

monstruosul „Desert Eagle", iar Milton se mulțumise cu două arme Glock de nouă milimetri, cu un încărcător de paisprezece gloanțe. Heather Brown optase pentru un mini-Uzi și câteva grenade fumigene... Colonelul Chang apăru în capul scării, însoțit de Malko, cu o servietă neagră și grea în mână. În ea se găseau toate secretele despre armele atomice din Taiwan.

„Doicile" îl încadrară pe chinez și se îndepărtară pe plajă. Malko își dorea să fi trecut deja o oră. În afară de Beretta 92, mai avea și prețiosul prioector care le permitea să nu alertéze santinelele de pe vasul *Vincennes*. Malko se temea de clipa în care colonelul Chang își va da seama că vaporul ridica ancora. Dar știa că nu va sări peste bord.

Cât vedeai cu ochii, plaja era pustie. Îndată ce se apropiară de Water Sports Center, din întuneric apăru o umbră. Era un bărbat în tricou, cu picioarele goale care le zâmbea.

— *Good evening, the boat is ready*, spuse el.

Nu era bărbatul cu care căzuse Malko la învoială, dar, în mod vădit, acesta îi aștepta.

Se îndreptară toți șase către-țărm. Heather își ascunsese discret arma într-o geantă sport. Sampanul închiriat se legăna în apa puțin adâncă. Pilotul ajunse la ambarcațiune intrând în mare până la genunchi și îi pofti pe pasageri să-l urmeze. Malko trecu în față și îi întinse mâna colonelului Chang care își lăsase toate bagajele în cameră, cu excepția servietei pe care nu o lăsa din mână. Malko îl ajută să se suie la bord, după ce aranjase proiectorul. Heather Brown sări cu vioiciune în barcă. Chris și Milton rămăseseră pe plajă.

— Voi nu veniți? îi întrebă Malko.

— Chiar aveți nevoie de noi? replică Milton Brabeck.

Malko se gândi câteva clipe.

— Nu, zise el.

— Am rău de mare, mărturisi „gorila". Iar lui Chris nu-i place deloc.

— Foarte bine, spuse Malko, ne întâlnim mai târziu.

Pentru cea din urmă plimbare chiar nu avea nevoie de „doici". Sampanierul porni cele două motoare care atârnau peste bord, iar ambarcațiunea se îndreptă în larg, către sud, de-a lungul coastei. Aerul era plăcut și cald, iar Malko se simți în culmea fericirii. O dată ce îl aducea pe colonelul Chang la bordul cuirasatului *Vincennes*, însemna că își îndeplinise cu succes misiunea.

Trecuseră prin dreptul unei insulițe nelocuite și primele ghirlande care decorau navele de război apărură în depărtare. În acest moment, unul dintre motoare începu să se poticnească... Sampanul își micșoră viteza, iar adrenalina îi înfiebântă imediat sângele lui Malko. Nu dispuneau nici de pânze, nici de vâsle... Îngrijorat, colonelul Chang se aplecă spre el.

— Ce se întâmplă?

Malko nu avu timp să-i răspundă, căci și cel de-al doilea motor începu să se poticnească. În ciuda eforturilor făcute de sampanier, după câteva clipe, cele două motoare se opriră, lăsând ambarcațiunea să plutească în voia ei. Nebun de furie, Malko îl întrebă pe sampanier:

— Ce se întâmplă?

Acesta abia bălmăji ceva despre benzină, zgâlțâind rezervoarele din fundul bărcii. În final, înălță capul cu părere de rău:

— *No more gasoline, sir...*

Rămăseseră fără benzină...

Sampanul mai înaintă puțin, apoi se opri, legănat de valuri. Noroc că marea era liniștită! În stânga, la aproximativ un kilometru, se zăreau luminile de la Star Cruise Terminal, iar puțin mai departe, drept înainte, ghrilandele celor douăsprezece nave de război. Cea mai mare era și cea mai îndepărtată. Acela era cuirasatul *Vincennes*. Heather Brown rupse tăcerea:

— Domnule, începu ea, eu mă duc înot până la mal să caut ajutoare.

Malko nu-i răspunse imediat, căci se confrunta cu o situație idioată. Telefoanele mobile nu aveau acoperire la Langkawi, de aceea nici nu luase aparatul la el. Avea proiectorul, dar spre cine să-l îndrepte și ce mesaj să transmită? În spatele ambarcațiunii, sampanierul continua să zguduie rezervorul și să tragă în zadar de sfoară ca să pornească motorul. În clipa în care Malko se pregătea să-i spună lui Heather să sară în apă, auzi zgomotul unui motor obosit și destul de aproape, apoi distinse luminile de poziție ale unei bărci ce venea dinspre insulele din fața lor. Probabil că erau pescari. Judecând după poziția luminilor, se îndreptau către ei.

Sampanierul se potoli, apoi sări și desprinse unicul far de poziție agățat de acoperiș și începu să-l agite cu frenezie în timp ce striga.

Cealaltă ambarcațiune se apropia de ei. Așa cum crezuse, era vorba de o joncă imensă de pescuit. Torsul motorului se diminuă treptat. Îi văzuseră! După cinci minute, jonca ajunsese lângă șampan.

— Întrebați-i dacă au benzină, zise Malko.

Se înfiripă un dialog scurt în malaieziană. Sampanierul se întoarse spre Malko.

— Nu, domnule, nu au nici ei, dar vor să vă ducă la țărm.

— Ar putea să ne ducă până la *Vincennes*, nava de război care este ancorată în golf? Le dau două sute de ringiți.

Urmă alt dialog.

— Sunt de acord, traduse sampanierul.

Transbordarea se făcu rapid. Jonca de pescuit era mult mai mare, cu vârful ridicat, unde cinci bărbați stăteau la cârmă. Nu le vedea fețele. Malko îl instală pe colonelul Chang chiar pe podeaua din lemn și puse proiectorul într-un soi de valijoară la picioarele lui. Heather se urcă și ea la bord, iar jonca plecă, lăsând sampanul în mijlocul mării.

Jonca se deplasa mult mai repede. Merseră mai întâi spre sud, ocolind vapoarele ancorate, apoi ajunseră vizavi de Singa Besar, către est. Malko zări la mai puțin de un kilometru silueta impozantă a navei *Vincennes*. Se duse la cârmaci și îi arătă crucișătorul.

— Într-acolo mergem.

Interlocutorul lui bălmăji ceva, dar nu schimbă direcția. Mirat, Malko îi spuse din nou ce vrea, dar fără nici un rezultat. Se îndreptau către una dintre cele mai mari insule din arhipelag care se zărea vag în întuneric. În acel moment, Heather Brown, care rămăsese în față lângă colonelul Chang, îl strigă:

— *Sir, come over, please!* [1]

Malko veni în fața joncii. „Doica" din Divizia Operațiuni se aplecă imediat la urechea lui și îi șopti:

— Asta nu e barcă de pescuit, căci nu miroase a pește.

* * *

Surprins, Malko își dilată nările. Heather Brown avea dreptate: nu mirosea deloc a pește, ca majoritatea bărcilor de acest fel. Pulsul se acceleră brusc. Torsul motorului se auzea

1. *Vă rog, domnule, veniți puțin până aici! (n.t.)*

regulat, însă *Vincennes* rămăsese în urma lor, căci ei se îndreptau spre insula din Dayang Bunting.

— Rămâneți lângă colonel, îi spuse Malko lui Heather.

Smulgând Beretta de la curea, se duse degrabă în spate. Marinarii dispăruseră, în afară de cârmaci. Când ajunse în dreptul lui, îl somă cu arma ațintită spre el:

— *Stop right away!* [1]

Cârmaciul nu se clinti, dar în acel moment, în spatele lui Malko se deschiseră două trape în podea din care țâșniră două siluete. Simți cum este cuprins de două brațe puternice care îi imobilizară mâinile pe lângă corp. Cel de-al doilea bărbat se ivi în dreapta lui și, lovindu-l cu muchia palmei, îi azvârli pistolul pe punte. Acesta îl luă numaidecât de jos și îl îndreptă spre Malko fără să scoată un cuvânt.

Heather Brown, care asistase la scenă, se repezi la geanta sport în care avea arma Uzi. Dar nu avu timp să ajungă la ea, căci ceilalți doi oameni din joncă apărură de sub punte și se repeziră la ea imobilizând-o. Înnebunit, colonelul Chang urlă:

— Sunt chinezi!

Sub amenințarea propriei arme, unul dintre chinezi îl forță pe Malko să privească înainte.

— Ce se întâmplă? întrebă colonelul uimit.

— Vor să ne răpească, mărturisi Malko.

Îi venea să turbeze fiindcă nu veniseră Chirs și Milton. Situația ar fi fost cu totul alta. Unul dintre oamenii din joncă luase geanta sport în care se afla Uzi. Malko, Heather și colonelul Chang erau grupați pe puntea din față, păziți de cel care confiscase Beretta. Ceilalți coborâseră sub punte. Jonca își croia drum printre insulițele înverzite, dar nu avea aprinsă nici o lumină. Chinezul cu pistol stătea pe vine nemișcat. Încotro se îndreptau?

Malko căuta cu disperare o portiță de scăpare. *Vincennes* rămăsese acum mult în urma lor. Atunci când jonca ocoli insula, nava dispăru din câmpul lor vizual. Nu vedeau decât întinderea pustie a mării. Noaptea era destul de senină, iar Malko distinse în fața lor un golfuleț închis, în mijlocul căruia înainta un ponton. De jur-împrejur erau ancorate mici ambarcațiuni, dar și o ambarcațiune mult mai mare decât jonca, ce semăna cu hidroglisoarele care făceau curse între

1. *Oprește imediat! (n.t.)*

Langkawi și Malaysia. Aceasta era ancorată în capătul pontonului, cu toate luminile stinse. Jonca încetini, îndreptându-se direct spre ea.

Era clar. Îl răpeau pe colonelul Chang! O ambarcațiune ca aceasta putea să se îndepărteze foarte repede de Langkawi. Doi dintre marinarii de pe joncă își făcură apariția. Unul făcea semne cu o lanternă, iar cineva îi răspunse imediat de pe vapor. Înmărmurit și ghemuit peste servietă, colonelul Chang nu reușea să articuleze un sunet. Malko se întoarse spre Heather Brown și zise încetișor:

— Trebuie să facem ceva.

Chinezul care îi ținea la respect urlă o frază de neînțeles, amenințându-l pe Malko cu arma. Heather profită de faptul că acesta era preocupat de Malko. Țâșni ca o tigroaică și îl prinse pe chinez de mână ca să-l dezarmeze. Avu loc o luptă scurtă, dar crâncenă. Se clătinară câteva clipe pe podea, apoi căzură brusc peste bord, fără să-și dea seama care pe care l-a tras.

Ceilalți doi chinezi veniră și ei de pe punte și se repeziră în față. Malko se aplecă și luă proiectorul, apoi îi trase una în cap cu toată puterea primului chinez. Lovit la tâmplă, acesta țipă scurt și căzu peste bord amețit. Însoțitorul lui se întoarse și îi strigă ceva cârmaciului. Jonca încetini viteza imediat, încercând să vireze. Malko se gândi că nu avea decât o șansă să scape. Să apuce cârma și să încerce să iasă cu jonca din acest golf pustiu. Făcu un salt la stânga ca să ajungă în partea din spate. Însă imediat, chinezul care rămăsese se ivi în dreapta lui agitând un pumnal cu lama scurtă.

Malko se răsuci și reuși să-l apuce de mână. Cum era mai greu decât adversarul, putu să-l împingă spre bastingaj ca să-l arunce în apă. Însă în ultimul moment, alunecă, iar chinezul se agăță de mâneca lui, trăgându-l și pe el.

În cădere, se despărțiră și Malko plonjă pe spate în apa călduță. Ieși numaidecât la suprafață și se îndepărtă de joncă ca să scape de pumnalul adversarului. Hainele îl împiedicau să înoate. Situația se transforma într-o catastrofă. La bord, rămăsese doar cârmaciul, probabil tot un chinez, și colonelul Chang.

Se căzni să o zărească pe Heather în întuneric și realiză că, dacă Chang rămânea la bord, va cădea în mâinile celor de pe hidroglisor.

— Colonele! Săriți! Veniți cu mine!

Se aflau doar la o sută de metri de mal și puteau să ajungă ușor. Îl văzu pe ofițerul taiwanez că vrea să se ridice, însă apăru imediat și ultimul chinez. Amenințându-l cu pumnalul, el îl forță să se așeze la loc. Unul dintre chinezii care căzuseră în apă strigă cu voce pițigăiată. Jonca mergea încetișor în spate.

— Heather!

Nu obținu nici un răspuns. În întuneric, ghici prezența chinezului cu pumnal care înota spre el. Cel căruia Malko îi trăsese una în cap nu dădea nici un semn de viață. Cel care striga era bărbatul care căzuse o dată cu Heather. Jonca aluneca ușurel dusă de vânt, cu motorul în ralanti. Malko se întoarse să vadă dacă adversarul îl ajungea din urmă. În aceeași clipă, cineva țâșni din apă chiar în spatele chinezului și se năpusti asupra lui. Heather Brown intra din nou în joc...

Înotând între ei, ea îl luase pe chinez prin surprindere. Urcară în același timp la suprafață și se năpusti asupra lui ca o lipitoare. Malko distinse un braț care o strângea de gât, în timp ce ea îl strângea între picioarele puternice. După aceea, plonjară în apa învolburată, iar Heather ieși doar ea la suprafață. Se apropie înotând de Malko.

— Ați pățit ceva? îl întrebă ea.

— Nu, dar colonelul a rămas la bord.

— Bine, făcu ea fără să gâfâie și cu trăsăturile calme. Înotați spre joncă!

Apoi se aruncă din nou și dispăru în apa întunecată. Urmându-i sfatul, Malko începu să înoate spre ambarcațiunea care se oprise de tot. Mai avea câțiva metri, când tânăra americancă țâșni din mare ca un rechin, chiar în spatele cârmaciului. Cu un salt formidabil, ajunse pe punte. Chinezul se întoarse cu un țipăt. Heather îi arse una cu muchia palmei peste gât și îl azvârli cu un bâldâbâc în apă. Cât ai clipi, americanca se instală la cârmă.

— Urcați-vă! Repede! îi strigă ea lui Malko.

Cu sufletul la gură și cu hainele grele de apă, reuși să se cațere pe coca din lemn. Rana veche, pe care o căpătase mai demult în Marea Chinei, îl durea, simțind mii de înțepături în plămân. Se urcă la bord și căzu lângă Heather care meșterea ceva la motor. Acesta scrâșni, iar jonca porni cu o smucitură bruscă. Dezechilibrându-se, ultimul chinez fu proiectat în colonelul Chang.

Cei doi se ridicară în același timp, încleștați într-o luptă confuză. Ud leoarcă, Malko se repezi spre ei. Cineva căzu în apă. Colonelul Chang reușise să scape din mâinile adversarului său. Malko sări pe platforma calei din mijloc și strigă la bărbatul care stătea în picioare la câțiva pași de el.

— Vă simțiți bine, colonele?

În loc să-i răspundă, acesta se năpusti asupra lui. Dar nu era colonelul Chang!

Jonca prinse brusc viteză, iar Malko se rostogoli pe platforma calei împreună cu adversarul. Ridicându-se primul, se repezi la proiector și puse mâna pe el. Venind către chinez, îi trase una în cap cu toată puterea. Se auzi un zgomot îngrozitor de oase sparte, iar chinezul se prăbuși fără un țipăt și rămase întins pe punte. Dintr-un salt, Malko ajunse în locul în care ar fi trebuit să fie colonelul Chang. Dar nu-i găsise decât servieta. Colonelul taiwanez dispăruse fără urmă.

Capitolul XI

— Heather! strigă Malko ca să acopere zgomotul motoarelor. Oprește! Colonelul a căzut în apă.

Barca încetini viteza imediat. Luând de jos lanterna cu care îl pocnise pe chinez în cap, o aprinse și îndreptă fasciculul de lumină spre apă, măturând încetișor suprafața liniștită. Dar nu descoperi nimic. Nici cârmaciul nu se mai vedea. Căzuse probabil peste bord.

— Să ne întoarcem unde am fost înainte! îi strigă el lui Heather Brown.

Americanca execută manevra de întoarcere, iar jonca merse cu spatele cu viteză mică. La vreo sută de metri, el zări un cap plutind la suprafața apei. Fasciculul puternic îl lumină pe chinezul care căzuse împreună cu Heather. Înota cu stângăcie, dar nu încerca să se apropie de joncă. Stând în picioare, în față, Malko lumina întruna suprafața mării în timp ce îl striga pe colonelul Chang.

În fine, auzi un țipăt slab. Lanterna lumină un cap care apărea din când în când la suprafață. Colonelul Chang se îneca. Un zgomot în spatele lui îl făcu pe Malko să se întoarcă. Chinezul pe care îl pocnise în cap se străduia să se ridice cu fața plină de sânge, dar nu ajunse prea departe căci Heather părăsi cârma și, dintr-un salt, îi trase un picior care îl azvârli peste bord. Revenind la cârmă, împinse jonca înainte. Îndată ce Malko fu destul de aproape, își scoase cămașa și se aruncă în mare. Îi trebuiră câteva clipe ca să prindă brațul ofițerului taiwanez pe întuneric, iar acesta se agăță numaidecât de el.

— Nu vă fie frică, îl încurajă Malko, o să fie bine.

Îl ținu la suprafață în timp ce Heather aduse barca lângă ei. Chang nu scotea o vorbă, ci scuipa întruna, făcând gesturi

necontrolate... În sfârșit, reușiră împreună să-l urce la bord, unde rămase întins pe punte, scuipând apa sărată pe care o înghițise. Malko îl ajută să meargă în față. Chinezul își recuperă servieta, tremurând de frig și de spaimă. Liniștit, Malko se duse în spatele bărcii.

— Bravo, Heather! îi zise el. Acum ne ducem la *Vincennes*.

— Priviți! îi arătă ea cu mâna.

Imensul vapor ancorat la ponton era acum luminat. Un reflector mare instalat la provă lumina marea până departe. Hidroglisorul se îndrepta spre ei, blocându-le astfel ieșirea din golf. Cei de la bordul lui puteau să-i lovească sau pur și simplu să-i abordeze. Nu aveau cum să scape. Malko privi în jurul lui. Zări lângă ponton o plajă micuță, chiar în fața colinei acoperite de junglă. Aceasta era singura lor șansă.

— Targeți barca la mal, vedem ce facem pe urmă! îi spuse el lui Heather.

Vaporul imens era prea greoi ca să-i poată urmări până la țărm. Heather porni din nou motorul, iar jonca se îndreptă spre plajă. Hidroglisorul acționă destul de rapid, încercând să le taie calea. Când fură la douăzeci de metri de plajă, coca se izbi de fund, iar motorul horcăi de mai multe ori, în final, jonca împotmolindu-se în nisip, nu departe de pontonul din lemn care înainta în mare. Malko întoarse capul. Vaporul se oprise și lansa o barcă la apă.

— Să mergem! strigă el, în timp ce îl trăgea pe colonelul Chang.

Sări în apa care îi ajungea până la brâu, iar taiwanezul făcu la fel, urmat de Heather Brown. Mergând prin apa călduță, atinseră în sfârșit nisipul. Drept înainte, șerpuia o cărare luminată vag de razele lunii. Malko o luă înainte, ajungând la poalele colinei unde se aflau mai multe magazinașe închise. În timpul zilei, era un loc foarte frecventat. Turiștii veneau aici să admire lacul „Pregnant Maiden", un fel de „Fecioară Neprihănită" locală, care a rămas însărcinată, după cum spune legenda, datorită unui mic lac cu apă dulce.

Malko zări pe cărare niște oameni care dormeau sub cerul liber. Mai întoarse capul încă o dată. Pe digul din lemn nu era nimeni. Trebuiau să profite de avansul pe care îl aveau. Zăriră în lumina lunii niște trepte abrupte din lemn care se afundau în mijlocul insulei, escaladând colina.

— Încotro mergem? întrebă colonelul Chang.

— Singura noastră șansă ca să scăpăm de ei este să ne ascundem undeva, zise Malko.

Din fericire, noaptea era senină. În trecere, speriară maimuțele care dormeau pe marginea potecii ce șerpuia în jungla deasă. Ajunseră la un fel de platou stâncos, unde cărarea se birfurca. Malko o luă pe cea din stânga, dar se întoarse repede, căci poteca se termina pe un pisc. Obosit din cauza urcușului, colonelul Chang se așeză pe un bolovan, zgribulindu-se în hainele ude.

Malko cercetă cu privirea treptele din lemn care se aflau în spatele lor. Dar nu auzi nici un zgomot de nici un fel. Oare chinezii porniseră pe urmele lor? Nu știa câți oameni erau în hidroglisor, însă o ambarcațiune ca aceasta nu putea să se piardă așa ușor în apele golfului Langkawi. După toate aparențele, chinezii vor pleca în curând, dar nu putea să-și asume acest risc.

— Trebuie să ne continuăm drumul și să ne afundăm cât mai adânc în pădure, îi sfătui el.

Luând-o pe cărarea din dreapta, după ce coborî, ajunse pe malul unui mic lac înconjurat de junglă. De-a lungul pontonului din lemn erau legate mai multe hidrobiciclete. Deodată, îi veni o idee.

— Să traversăm lacul, sugeră el.

* * *

Liniștea era tulburată numai de clipocitul palelor celor două pedale. Înainte de a părăsi pontonul, ei dezlegaseră și celelalate ambarcațiuni și le împinseseră spre mijlocul lacului. Acum se îndreptau spre celălalt mal al lacului. Malko se întoarse. Urmăritorii nu dădeau nici un semn de viață. După douăzeci de minute, ajunseră pe un mal mlăștinos, unde împinseseră celelalte hidrobiciclete. O luară pe bâjbâite pe o cărare ce se afunda în junglă. Dar foarte curând, aceasta se împărți în mai multe potecuțe. Alegând de fiecare dată drumul la întâmplare, Malko ajunse primul într-un luminiș aflat la poalele unui pisc din calcar, aproape golaș. Se vedea marea, dar nu și golfulețul din care plecaseră. Colonelul se așeză pe jos, ținând în brațe prețioasa-i servietă.

— Nu mai pot, șopti el. Mor de frig!

— Scoateți hainele de pe dumneavoastră, îi sugeră Malko.

Și el tremura, fiind gol până la brâu și cu pantalonii uzi. Chinezul își lepădă hainele, dar își păstră izmenele pe el. Malko își făcu repede socoteala în gând: acele fosforescente ale ceasului indicau ora unsprezece și zece. Cel mult peste șase ore, *Vincennes* își va face apariția. Dar fără colonelul Chang. Alte amenințări vor cădea pe umerii lor în golful Langkawi.

Chircit de frig, taiwanezului îi clănțăneau dinții. Malko era curios să afle dacă Mira Mafira își bătuse joc de el.

— Credeți că au fost taiwanezi? întrebă el.

Colonelul tresări.

— Nu, nu. Vorbeau în dialectul din Canton. Erau din Beijing...

— Cum au reușit să afle?

Nu obținu nici un răspuns... Malko se gândise la tot, în afară de ei! Se uită la Heather Brown. Suporta cu stoicism hainele ude leoarcă de pe ea.

— Ar trebui să faceți cum a făcut și colonelul. O să răciți.

Americanca nu se clinti.

— Mă descurc.

Malko nu putea să admită să fie încolțit în acest mod... Nu avea rost să spere că Milton și Chris îi vor salva, căci nici nu știau unde se află. Trebuiau să se bazeze numai pe forțele lor. Se uită împrejur, încercând să se orienteze. În dreapta, văzu o cărare care se afunda în jungla deasă. După calculele lui, aceasta trebuia să ajungă într-un loc ce domina golfulețul în care își lăsaseră barca. Înainte de a pleca, trebuia să verifice dacă hidroglisorul mai era încă acolo...

— Supravegheați-l pe colonel, îi spuse lui Heather, încerc să văd dacă mai sunt acolo.

Dispăru pe potecă, cu pantalonii lipindu-se de picioare. Din cinci în cinci metri, își aprindea bricheta ca să inspecteze terenul. Ceasul arăta douăsprezece fără douăzeci și cinci când ajunse în fine pe un platou de unde se vedea marea. Luna lumina perfect golfulețul în care debarcaseră. Dar hidroglisorul nu mai era acolo!

Câteva minute cercetă peisajul în amănunțime. Distinse câteva ambarcațiuni mici amarate lângă ponton și jonca lor cu vârful în nisip. Nu era nici țipenie de om. Prin urmare, mai aveau o șansă dacă reușeau să împingă jonca în apă ca să ajungă la *Vincennes* cu bine.

Luptându-se cu oboseala, parcurse drumul înapoi, luminând cu bricheta Zippo și frigându-și degetele. Fără brichetă, ar fi fost pierdut. Acum înțelegea de ce soldații din Vietnam nu se despărțeau niciodată de brichetele lor. Nu le foloseau doar ca să-și aprindă țigările. Flacăra puternică lumina aproape la fel de bine ca o lanternă de buzunar. Când se ivi din întuneric, Heather zise:

— Nu am nimic de raportat. Colonelul doarme și nu am auzit zgomote suspecte.

— Trebuie să-l trezim, spuse Malko. Mai avem o șansă să ajungem la *Vincennes*.

Îi expuse planul său, iar americanca îl aprobă din cap.

— Foarte bine, să mergem.

Era ca o sălbăticiune... Îl trezi cu blândețe pe colonelul Chang, îi vorbi încet și reuși să-l ridice în picioare. Se clătină de oboseală și își lăsă hainele acolo, dar când femeia vru să-i ia servieta, acesta se agăță cu toată puterea de ea...

Începură să coboare spre lacul pe care trebuiau să-l traverseze din nou. Dar grijile nu se terminaseră...

* * *

Acele luminoase ale ceasului arătau două fără douăzeci și cinci dimineața, când ajunseră la poalele colinei. Coborârea fusese un adevărat coșmar. Asurziți de maimuțele trezite, bâjbâiseră pe treptele alunecoase, iar colonelul se împiedica întruna, căzând din zece în zece metri și jurându-se că nu merge mai departe. Până la urmă, Heather și Malko îl sprijiniră ca pe un grav rănit...

Fără un cuvânt și gâfâind ca o locomotivă, coborâră din nou potecile, luară hidrobicicleta și traversară înapoi lacul „Pregnant Maiden", apoi efectuară ultima coborâre spre plajă... Cu o sută de metri înainte de a ajunge la nivelul mării, Heather Brown se ascunsese împreună cu colonelul la liziera junglei, în timp ce Malko plecă să cerceteze zona. Ajuns pe plajă și nevăzând pe nimeni, se urcă pe ponton. Hidroglisorul plecase de mult.

Se întoarse uimit. Zise ca să-l încurajeze pe colonelul Chang:

— Peste o oră, vom ajunge teferi la bordul lui *Vincennes*...

În sfârșit, ajunseră toți trei pe plajă. Nisipul era călduț încă, simțind sub tălpi o senzație plăcută... Lăsându-l pe colonel

așezat pe nisip, Heather și Malko intrară în apă și începură să împingă jonca. Aceasta se legăna, dar nu se mișca din loc... După un sfert de oră de eforturi, Malko observă deodată că micile ambarcațiuni care pluteau pe apă la venirea lor acum zăceau pe o parte, împotmolite în nisip.

— Mareea, zise el.

Le-ar fi trebuit o macara. Malko se gândi la bărcuțele legate de ponton.

— Dacă am reuși să ne îndepărtăm de mal vâslind, am putea să ajungem, zise el. Dar e foarte greu.

— Eu știu să dau la vâsle, spuse Heather.

Pușcașii marini învățau de toate. Malko își aminti la timp un amănunt important: lanterna cu care era recunoscut de echipajul de pe *Vincennes*. Se întoarse la joncă. După ce cotrobăi pe acolo vreo zece minute, fu nevoit să renunțe: lanterna dispăruse împreună cu geanta în care era Uzi... Precis căzuseră în apă. Descurajat, Malko se întoarse către Heather.

— S-a terminat! Chiar dacă reușim să ajungem vâslind, riscăm să fim împușcați, conchise el.

U.S. Navy nu se juca... Heather Brown spuse totuși:

— Eu aș putea să înot până acolo și atunci ne vor recunoaște. Sunt americană, îmi vor recunoaște vocea.

— Nu are rost să ne lăsăm omorâți prostește. Sunt ca niște roboți, i-o tăie Malko.

Dacă comandantul navei *Vincennes* a doborât un avion Airbus plin cu civili, de ce ar ezita să scufunde o amărâtă de barcă de pescari?

— Atunci, ce facem? întrebă Heather Brown.

— Nimic, se hotărî Malko pe loc, dormim aici. Și ne rugăm s-o mai găsim pe *Vincennes* mâine dimineață acolo. Îndată ce se luminează de ziuă, sunt sigur că găsim noi o barcă să ne ducă până la navă. Cred că Milton și Chris răstoarnă cerul și pământul ca să ne găsească, însă atât timp cât este întuneric... Ați fost extraordinară!

— *Thank you, sir*, spuse Heather Brown puțin fâstâcită. Nu mi-am făcut decât datoria. Sper că ați înecat măcar un nenorocit dintre aceia.

— Bine, haideți să ne odihnim, zise Malko.

Se duseră din nou pe plajă și se instalară după un șir de bărcuțe trase la mal. Îl ajutară pe colonelul Chang să se așeze.

Şocat, ofiţerul taiwanez era cam apatic, ţinând strâns la piept servieta. Se ghemui pe nisip şi adormi numaidecât.

Malko se dezbrăcă în sfârşit de pantaloni, păstrând doar slipul care începuse să se usuce pe el. Se lungi pe spate, gândindu-se cu tristeţe la întâmplările vieţii. Dacă Milton şi Chris nu ar fi avut rău de mare, colonelul Chang ar fi dormit acum într-o cabină de pe cuirasatul *Vincennes*, iar el în bungaloul lui...

Un clipocit uşor ce venea dinspre plajă îi acceleră pulsul lui Malko şi se ridică cu sufletul la gură. Dar se linişti imediat. Era Heather Brown care intrase în apă. Se îndepărtă de mal înotând impecabil în stil craul. Îi veni şi lui cheful să se destindă. Se avântă în apa adâncă şi minunat de caldă. Heather se întorcea. Nu obosise nici un pic. El îi zâmbi.

— Nu aţi obosit? Cred că aţi făcut un antrenament infernal.

— Aşa este! recunoscu fata. A fost dur de tot, de câteva ori am crezut că-mi dau duhul. Dar voiam să reuşesc.

Malko îşi dădu seama că nu avea decât şortul pe ea. Din instinct, privirea se opri pe pieptul ferm, înalt şi destul de dezvoltat.

— Ce v-a determinat să alegeţi o asemenea meserie? o întrebă el. O fată atât de drăguţă ca dumneata ar fi putut să se orienteze spre altceva.

Heather îşi trecu mâna prin părul scurt şi ud.

— Am şase fraţi, zise ea pur şi simplu. M-au chinuit ani în şir fiindcă eram cea mai slabă. Am jurat că nu voi mai păţi niciodată aşa ceva. Şi am reuşit.

— Bravo, zise Malko. Şi totuşi sunteţi sexy...

— Mulţumesc.

Observă că renunţase la acel „sir". Ea trecu prin faţa lui şi se duse pe mal. O văzu de la depărtare că îşi scotea şortul şi se lungea pe nisip. Ieşi din apă şi, când se apropie, văzu că păstrase pe ea un slip alb. Se lungi şi el la câţiva metri de fată. Se uită la ceas. Acele fosforescente arătau ora două şi jumătate.

— Încercaţi să vă odihniţi un pic, o sfătui el.

Adversarii lor aveau puţine şanse să se întoarcă. Se va gândi mai târziu la felul în care aceştia aflaseră de prezenţa colonelului Chang. Dacă erau într-adevăr oamenii din Beijing... De-abia acum simţea oboseala şi se străduia cu greu să-şi ţină ochii deschişi. Iritată din cauza apei sărate, rana făcută de Mira Mafira îl ustura. Aţipi, fără să prindă de veste.

* * *

Malko deschise ochii, văzu cerul plin de stele și, câteva secunde, se întrebă unde se afla. După aceea, totul îi reveni în minte, se ridică și simți pe cineva în preajma lui. Pulsul i se acceleră instantaneu, dar se liniști când o recunoscu pe Heather Brown. Tânăra stătea pe nisip, lângă el, cu picioarele îndoite sub ea, sprijinindu-se într-o mână și privindu-l.

— Nu dormiți? o întrebă el. S-a întâmplat ceva?

Vitalitatea tinerei femei era cu adevărat de netăgăduit și într-un fel îl rușina. Aruncă o privire la ceas. Dormise trei ore și în curând se lumina de ziuă.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, îl liniști ea. M-am trezit singură. Pot să vă întreb ceva?

— Firește.

— Chiar credeți ce mi-ați spus mai devreme?

— Ce anume?

— Că sunt sexy.

Nu își putu reține un zâmbet. În împrejurările date, această discuție era absolut uimitoare. Abia scăpaseră cu viață și probabil că aveau să rateze ultima întâlnire cu cuirasatul *Vincennes*, iar această fată, ex-pușcaș marin, călită ca oțelul, se purta acum ca o școlăriță. Femeile sunt întotdeauna imprevizibile!

— Bineînțeles, zise el. Oricât v-ați strădui să semănați cu un bărbat, sunteți totuși femeie. Și încă una foarte atrăgătoare!

Nu apucă să spună mai mult, căci Heather se năpusti asupra lui. Îi strivi gura cu buzele ei, limba îl invadă cu hotărâre, comportându-se ca un mic animal nebun. Se lungi peste el cât ai clipi, frecându-se ca o pisică, depărtă picioarele lungi, cu gura strâns lipită de a lui. Parcă era în transă. Îi înconjură gâtul cu brațul și îl trase spre ea cu atâta violență, de parcă i-ar fost teamă să nu-i scape. Se purta exact ca un licean nebun de dorință care se năpustește asupra unei fete lipsite de apărare. Își împingea pântecele în el. Cu un gest ferm, făcu să alunece slipul alb de-a lungul picioarelor lungi și îl azvârli la zece metri mai încolo. După aceea, apucă slipul lui Malko și i-l smulse pur și simplu. Îi cuprinse sexul în palmă și începu să-l maseze ca pe un cauciuc. Avea o concepție cam „musculoasă" despre erotism.

Malko reuși să-și elibereze o mână din acest vârtej alb și o lipi de sexul tinerei. Era exact ceea ce așteptase, căci îi luă mâna ca s-o îndese în ea. Cu coapsele mult depărtate, ea începu să gâfâie.

— *Yes! Yes! More! More!*

Avea senzația că, dacă nu se lumina mai repede de ziuă, îl va jupui de viu... Probabil că citise în cărți că felația era o artă foarte apreciată de bărbați, așa că se năpusti asupra lui, dar ceru să fie mângâiată în același timp. Malko se încordă, temându-se de ce era mai rău. Parcă era o felină ce își ascuțea ghearele pe o pernuță. Ca să provoace o diversiune, Malko îi apucă sânii cu brutalitate. Heather sări imediat în aer, chițăind de plăcere...

Până la urmă, această dezlănțuire neașteptată era foarte excitantă. Lui Malko îi veni cheful să termine și o culcă pe nisip. În clipa în care o pătrunse, Heather trase un chiot și fu cât pe ce să-i rupă câteva coaste. Îi strânse șoldurile cu coapsele musculoase, ca o figură de judo. Făcea adevărate salturi în aer, ca un cal nărăvaș care vrea să-l arunce pe stăpân din șa, încercând să facă totul ca să-l afunde cât mai adânc în pântece.

Din cauza acestui ritm nebun, Malko simți că termină și explodă cu un țipăt de plăcere, care declanșă un nou seism... În fine, Heather se potoli și rămase cu brațele încrucișate la piept gâfâind.

— Nu am făcut de mult dragoste, îi mărturisi ea mai târziu.

— De ce?

— Nu știu. Când simt că îi plac unui bărbat, nu pot să-mi rețin agresivitatea față de el...

— Dar cu mine nu ați fost...

— Este adevărat, zise ea visătoare. Poate pentru că v-am privit dormind. Dumneavoastră nu păreți agresiv. Mereu am impresia că ceilalți bărbați sunt așa....

Era o pacientă serioasă pentru un psihiatru.

— În orice caz, sunt bucuros că ne-am cunoscut.

Heather Brown se îmbujoră imediat.

— Nu ar fi trebuit să mă culc cu dumneavoastră. O să le povestiți celor doi mongoliști...

Lui Malko îi trebui ceva timp să-și dea seama că se referea la Chris și la Milton.

— Dar nu suferă de mongolism și nu le voi spune nimic! se jură Malko.

Tăcură. Începea să se lumineze în partea cealaltă a insulei.

* * *

Micuța joncă se târa cu cinci noduri pe oră, ajutată de un motoraș de douăzeci și patru de cai putere, care pufăia din greu. A fost tot ce a putut să găsească Malko la capătul pontonului din Dayang Bunting. Bărcuța aparținea unei patroane de magazine pentru turiști. Era doar șase dimineața. dar se luminase de-a binelea, deși pe mare plutea o ceață fină.

Din golf, venea spre ei un iaht mare de croazieră. Când se apropie, Malko zări în față silueta ușor de recunoscut a lui Chris Jones. După cinci minute, iahtul se opri lângă ei.

— *Holy shit!* Ce ați pățit? zise Chris. V-am așteptat toată noaptea.

— Dacă ați fi venit cu noi, ați fi aflat! nu se putu abține Heather să-i ia în balon.

Ieșea la suprafață problema agresivității împotriva bărbaților de care nu se va vindeca niciodată. Malko îi povesti pe scurt „gorilei" ce s-a întâmplat, apoi întrebă:

— Cum ați reușit să ne găsiți?

— Ne-am dus la locul unde se găsea *Vincennes*. Și cum plecase deja, ne-am hotărât să ne îndreptăm către insula cea mare.

Apăru și Milton Brabeck.

— Ați pățit ceva? strigă el.

Malko insistă:

— Dacă nu era Heather, acum eram morți!

Chris Jones se schimbă la față.

— Iisuse Hristoase, este ultima oară când mai fac așa ceva!

Cele două „gorile" mureau de rușine. Să fie înlocuite cu o femeie! Nedorind să înrăutățească și mai tare lucrurile, Malko le-o tăie scurt. Îl trezi pe colonelul Chang și se urcară pe iahtul care se întoarse, luând-o spre *Pelangi Resort*.

Instalat la soare în partea din spate, Malko le povesti cu lux de amănunte ce pățiseră cei doi americani răniți.

— Nu suntem buni de nimic, conchise Milton. Am avut ordin să nu-l scăpăm o clipă din ochi pe colonel.

— Să schimbăm subiectul, zise Malko. Trebuie să ne gândim la viitor. *Vincennes* s-a dus, iar noi suntem aici.

Colonelul Chang, care părea că doarme, se trezi și spuse pe un ton amar:

— M-ați mințit! De-acum nu o să vă mai cred.

— Cuirasatul a plecat pentru că nu sunteți la bordul lui, încercă Malko să-l liniștească.

Oricum, nu putea să-l convingă pe colonelul Chang. Acesta răsuci și mai mult cuțitul în rană:

— Nu mă voi mișca din bungalou până la sosirea lui Jou-Yi, orice ați zice.

Nu mai scoseseră nici un cuvânt până în portul Star Cruise Terminal, unde găsise Chris acest iaht ce aparținea unui englez. Mai aveau o jumătate de oră până la hotel, apoi Malko făcu un duș și adormi imediat.

* * *

Înfășurat într-un prosop, Malko se duse să deschidă. Se uită la ceas și nu-i veni să creadă. Se făcuse deja douăsprezece și jumătate! Dormise cinci ore. Mira Mafira îi aruncă o privire plină de îngrijorare.

— Unde ați fost? De aseară, vă caut peste tot!

— De ce?

— Am vești proaste.

Capitolul XII

Marcat încă de aventura nocturnă, Malko primi lovitura drept în inimă. Liniștit într-un fel că Mira nu îl trădase, era totuși trist de ivirea problemelor noi.

— Intrați, o pofti el.

„Mira-Ticăloasa" părea mai puțin preocupată de poftele trupești. Se așeză pe pat și aprinse o țigară cu bricheta Zippo din aur masiv.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte? îl întrebă ea fără ocolișuri.

— La ce vă referiți?

Palestiniana îi zâmbi cu subînțeles.

— Nu mă luați drept proastă! Toată lumea din hotel nu vorbește decât despre angajatul de la Water Sports Center care a fost găsit mort pe plajă. Și nu au făcut-o ca să-l jefuiască. Nefericitul nu avea nici un sfanț la el. Una dintre ambarcațiunile centrului a fost găsită plutind în derivă printre insule, dar nu era nimeni la bord.

— Nu anchetează poliția malaieziană?

— Ba da! Pentru că asta nu e tot. Au mai găsit un sampan eșuat lângă insula Dayang Bunting și urme de sânge pe punte. Iar poliția de coastă a pescuit două cadavre în aceeași zonă. Doi chinezi. Asta înseamnă mult.

Malko se resemnă și îi povesti ce s-a întâmplat. La urma urmei, Mira era aliata lor.

— Să fie oare adevărat că au încercat comuniștii chinezi să-l răpească pe colonel? Este sigur de acest lucru?

— Cel puțin, așa a spus el...

Mira Mafira era vădit surprinsă.

— Sper ca justiția malaieziană să nu fie prea insistentă, zise ea. Noroc că salonul LIMA este condus de primul-ministru. Unde este acum colonelul Chang?

— În camera lui. Nu mai vrea să iasă... Cât timp nu se află aici și logodnica lui. Adică peste vreo două, trei zile, dacă nu cumva îl duce cu zăhărelul.

— Am văzut-o ieri pe doamna Shu la salon. De când nu am reușit să fac ce mi-a cerut, nu mai reprezint nici un interes pentru ea, dar nu-i e teamă de mine, căci nu știe că țin legătura cu dumneavoastră.

— Ce facem?

— Ei, bine, am impresia că nu a renunțat la ideea de a-l lichida pe colonelul Chang. Ieri, la salon, a stat mult în dreptul standurilor rusești. Iar aseară, am luat cina cu soțul meu la *White Sand*, un local micuț situat pe autostrada Porto Malai, când am văzut-o intrând pe Eva Shu însoțită de câțiva ruși. Erau foarte atenți să nu se audă ce vorbeau. Toată lumea știe că rușii ar face orice ca să-și vândă „fiarele" în Taiwan. Sunt prinși cu ușa din punct de vedere financiar. Iar aici, au oamenii potriviți care le fac treburile murdare. Numai eu am văzut vreo douăsprezece standuri de-ale lor și paznicii care asigurau securitatea. Sunt cu toții foști militari sau ex-agenți din KGB.

— Credeți că guvernul rus s-ar băga într-o asemenea treabă?

— Nu guvernul, ci anumite firme particulare. Fabrica de avioane Suhoi se află în Siberia, elicopterele la Rostov, pe Don, iar tancurile în Ucraina.

— Credeți că avioanele Suhoi ne-ar putea bombarda?

Părea o idee nebunească, însă în Rusia totul era alandala. Palestiniana îi surâse palid.

— Nu cred că malaiezienii apreciază acest lucru, dar mai sunt și alte metode. Uitați-vă ce s-a întâmplat noaptea trecută cu chinezii dumneavoastră... Beijingul nu vrea să se amestece în treburile Malaysiei.

— Oare să fi fost tipi din Beijing?

— În orice caz, nu au fost din Taiwan, zise Mira Mafira tranșant. Sunt sigură că doamna Shu a venit aseară să caute „mână de lucru". Eu am întâlnit-o în nenumărate saloane și nu discuta niciodată cu rușii. Din punct de vedere comercial, Taiwanul este într-un fel un teren de vânătoare al americanilor.

— Rușii nu știu acest lucru?

Mira Mafira zâmbi cu ironie.

— Rușii sunt brutali, vicleni și gata de orice, însă habar nu au de ce se întâmplă în lumea din afară. Doamna Shu se

bucură de foarte mare putere în Taiwan, iar ei sunt conștienți de acest lucru.

— I-ați recunoscut pe cei cu care era aseară?

— Nu, tot ce știu despre ei este că locuiesc la un hotel destul de depărtat, care se numește *Buray Bay Resort*. I-am auzit vorbind despre asta aseară.

— Mulțumesc, spuse Malko. Nu aveți idee cum au aflat oamenii din Beijing de prezența colonelului Chang în Langkawi?

— Ba da.

Ea îl privea mai degrabă cu ironie.

— Spuneți-mi.

— Nu o să vă placă...

— Nu fiți ridicolă.

— Bine. Ieri, la solon, v-am văzut cu o superbă malaieziană care lucrează la Boeing. Nu știu cum o cheamă, dar am mai văzut-o însoțită de cineva la care nu mă așteptam...

— Adică?

— Un oarecare Lin Tao. Un agent din Goangbu care lucrează la Ambasada Chinei la Kuala Lumpur.

Malko avu impresia că îi cade cerul în cap. Shalima, *stringerul* de la CIA, lucra pentru Beijing!

— Unde ați văzut-o?

— În Kuala Lumpur. Are un magazin de decorațiuni interioare la Bangsar. Mă duc des acolo fiindcă importă toate decorațiunile interioare ale lui Claude Dalle. Într-o zi, m-am dus să iau o sufragerie în stil Art deco de Ruhlman și am dat peste Lin Tao! Părea foarte jenat că mă vede.

— Poate că era un simplu client?

Mira îi zâmbi cu subînțeles.

— Goangbu nu-și plătește agenții chiar atât de bine încât să-și permită luxul să-și cumpere o astfel de mobilă... Eu cred că fata lucrează și pentru voi... Nu mă miră, fiindcă nu putem avea încredere în malaiezieni. Unica morală a lor este banul.

În gura ei, aceste vorbe păreau amuzante, însă lui Malko nu-i venea să râdă.

— Cum l-ați cunoscut pe Lin Tao?

— Kuala Lumpur nu este un oraș chiar atât de mare, iar eu am multe relații la Bukit Aman...

— Ce este?

— Sediul Serviciilor lor Secrete. I-au identificat de multă vreme pe omologii lor străini. În Malaysia, tehnica ascultării funcționează de minune.

— Mulțumesc, spuse Malko.

Timothy Applegate va fi încântat să afle că încălzea o viperă la sân... Dacă Malko nu s-ar fi înțeles cu Mira, CIA nu ar fi aflat niciodată acest amănunt. Iar chinezii din Beijing sunt de domeniul trecutului. Există puține șanse să se întoarcă după ce atacul lor surpriză se soldase cu un eșec.

— Ce putem să facem pentru rușii ăștia? întrebă el.

Mira Mafira se ridică în picioare.

— O să le deschid ochii. Că veni vorba, nu uitați să treceți pe la bancă... După-amiază, sunt la salon.

— Azi veți primi cecul, o asigură Malko. Bine că a eșuat operațiunea din Beijing! Dacă muream, nu avea cine să vă mai dea banii.

— Oricum, mi-ar fi părut rău după dumneavoastră, zise Mira Mafira atingându-l în treacăt. Sunteți foarte simpatic.

Cum femeia spusese acest lucru în timp ce își lipea pântecele de el, Malko se gândi că Mira avea despre simpatie o concepție cam largă. După ce rămase singur, se duse pe terasă și privi avioanele Suhoi executând acrobațiile în aer, apoi se gândi la observația făcută de Chris Jones: dacă ar trimite o rachetă aer-sol într-un bungalou, s-ar alege praful și pulberea de el. Simțindu-se trist, își turnă o votcă. Era clar că, în afară de „doicile" Diviziei Operațiuni, trebuia să se teamă de toată lumea. De aceea se interesa atât de mult Shalima de soarta colonelului Chang.

Nu-i rămânea decât să strângă din dinți, căci era imposibil să ia legătura cu Centrala din Kuala Lumpur. Liniile telefonice ale acesteia erau ascultate. Trebuia să se descurce singur și să aștepte ca logodnica colonelului Cahng să binevoiască să sosească în sfârșit, apoi să evacueze cuplul în capitala Malaysiei de unde Timothy Applegate va lua bebelușul...

Evident, acest lucru ar presupune ca până atunci, colonelul să rămână în viață. De la escapada lor nocturnă, Malko nu schimbase practic decât câteva cuvinte cu ofițerul taiwanez... Ciocăni în ușa de legătură și îl strigă pe colonelul Chang.

Răspunsul veni după câteva secunde bune:

— Da. Ce doriți?

— Deschideți, vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— Nu.

Malko se întrebă dacă va fi nevoit să spargă ușa... Totuși se stăpâni și zise prin ușă:

— Colonele, eu nu mă joc. Ați văzut ce s-a întâmplat azi-noapte. Sunt mulți oameni care vor să vă facă rău. Trebuie să facem un plan de bătaie.

— Eu nu am nimic să vă spun. M-ați mințit! Nu mă mișc din această cameră. Mă tratați într-un mod nedemn și nu mă protejați deloc. Astă-noapte era să mor fără să o revăd pe Jou-Yi. Lăsați-mă în pace!

Malko auzi cum se îndepărtează de ușă. Ofițerul taiwanez era extrem de deprimat, chiar puțin cam paranoic, pe fondul unei angoase sentimentale. Strategii de la CIA, care plănuiseră fuga, nu și-au imaginat ce complicații nebunești aveau să apară pe parcurs...

Peste patru zile, se închidea salonul LIMA. Trebuia să reziste până atunci. O dată cu închiderea salonului și cu plecarea participanților, dispărea și principala amenințare. Langkawi redevenea insula liniștită de vacanță, iar el putea să respire ușurat și să se gândească la o soluție. Se îndoia din ce în ce mai tare că Jou-Yi va veni. Or, fără tânăra chinezoiacă, colonelul Chang era ca un pagur smuls de pe stânca lui. Pentru moment, îl lăsa să fiarbă în sucul propriu, chiar dacă trezirea la realitate va fi extrem de dură.

Coborî. Prin ușa întredeschisă, Milton îi făcu semn. Se duse la el. „Gorila" stătea într-un fotoliu de răchită, cu fața la scări și cu „artileria" pregătită, iar cu walkie-talkie la îndemână. Malko observă un MP 5 cu un enorm amortizor. Ar fi bine să nu fie percheziționat de poliția malaieziană.

— Chris este la poarta de acces, spuse „gorila", iar Heather face plajă în fața bungaloului. Nu cred că se va întâmpla nimic... În noaptea asta, vom sta de pază câte doi la poarta de acces.

— Înțeleg! zise cu tristețe Malko. Cum veți reacționa în caz că sunteți atacați de un avion Suhoi?

Ca pentru a-i întări spusele, cele două aparate Suhoi zburară deasupra plajei făcând un zgomot infernal. Milton păli.

— Glumiți?

— Chiar crezi că îmi arde de glumă? Se pare că rușii sunt gata să le dea o mână de ajutor taiwanezilor. Dispun aici de

avioane de vânătoare și de elicoptere de luptă. În fine, sper să nu se ajungă la asta...

Îl lăsă pe Milton Brabeck total dezorientat și se duse pe plaja unde Heather se „bronza" lângă o grămăjoară de haine care acoperea un mic arsenal bun pentru un asediu. Oboseala de noaptea trecută nu lăsase urme. Malko se așeză lângă ea, gândindu-se că, dacă nu ar fi fost tunsă „brosse", într-adevăr ar fi fost o femeie frumoasă...

— Heather, începu el, suntem în mare încurcătură. Colonelul s-a încuiat în cameră și nu se mișcă de acolo, pericolele se țin lanț, iar el e priponit ca un țap de parul lui.

Îi făcu rezumatul discuției cu Mira Mafira. Heather clătină din cap.

— Rușii sunt în stare de orice.

— Bineînțeles! Singura soluție este s-o ștergem de aici la Kuala Lumpur unde centrala dispune de mijloacele care ne lipsesc nouă. Plus, locurile protejate de imunitatea diplomatică. Numai că asta presupune să-l urnim din loc pe colonel.

— Și vreți să-l conving eu?

Ea înțelese repede aluzia. Amintindu-și de prima reacție, Malko avea tendința de a se furișa în vârful picioarelor. Însă Heather îi adresă un zâmbet aproape uman.

— Ieri am fost o idioată! Știți, eu sunt foarte complexată. Bărbații mă tratează ca pe o nebună din cauza meseriei mele și mă iau drept târfă din cauza înfățișării. M-am simțit bine cu dumneavoastră azi-noapte. A fost firesc și plăcut.

— Mulțumesc, spuse Malko.

— Știți, dumneavoastră pot să vă destăinui: câteodată mă mângâi singură ca să nu înnebunesc. Vreau să mă ocup de colonel. Dar ce trebuie să fac?

— Nu neapărat să-l seduceți. Eu cred că are încredere în dumneavoastră. Mai cu seamă după noaptea trecută... Dacă îl convingeți că poate să ajungă la Kuala Lumpur fără să fie omorât, înseamnă că ați făcut un pas de uriaș. Eu nici măcar nu pot să-i vorbesc. Crede că noi vrem să-l răpim și că nu o va mai vedea în veci pe prețioasa lui Jou-Yi.

— Chiar credeți că va veni?

— Dacă vreți să știți părerea mea, sunt sigur că nu! Dar pe zi ce trece, colonelul suferă mai tare.

— Voi încerca, îi promise Heather.

— Fiţi mai atentă ca oricând, îi recomandă el. Am văzut azi-noapte de ce sunt în stare oamenii ca să pună mâna pe colonel.

Malko nu putea să-i spună de ce taiwanezii şi chinezii ar face orice ca să-l recupereze pe colonelul Chang. Numai şeful misiunii trebuia să cunoască acest lucru. În rest, tăceau mormânt. Când se ridică, se sprijini de umărul lui Heather. Ea îşi lipi strâns capul de braţul lui. Noaptea lăsase urme adânci.

— Mă duc la bancă şi la salon, îi spuse el.

* * *

Dar, coincidenţă! Când pătrunse în imensul hangar ce găzduia salonul, Malko se ciocni practic de Shalima, care se întorcea de la Snack cu un sandvici în mână. Ea se năpusti la el cu un zâmbet devastator. Ori era o actriţă neîntrecută, ori clienţii ei chinezi fuseseră discreţi, sau Mira Mafira era o mincinoasă.

— Ei, ne vedem diseară? îl întrebă ea.

Era nevinovată ca un nou-născut. Dar extrem de sexy.

— Voi încerca, îi promise Malko.

Shalima se înroşi.

— Nu vreau să vă oblig. Oricum, ştiţi unde mă găsiţi.

Imediat ce ea se pierdu în mulţime, Malko se îndreptă spre standul Aviaţiei Britanice. Mira şi soţul ei erau acolo de mult. Când îl văzu, palestiniana se desprinse de grupul cu care discuta, ieşi din stand şi se duse la scaunele ejectabile. Malko veni lângă ea şi îi strecură în mână o foaie de hârtie împăturită.

— L-am completat pe numele dumneavoastră...

Mira îi strânse scurt degetele şi băgă cecul în geantă. Din noaptea precedentă, devenise foarte *utilă*.

— Mulţumesc, zise ea. Cheltuiesc foarte mult cu apartamentele mele din Londra şi din Kuala Lumpur. De câte ori trec prin Paris, la Roméo, las câteva zeci de milioane de dolari... Trebuie să-i câştig într-un fel. Doamna Shu a fost adineauri şi a rămas destul la standul unde expune Rosvoorujenie. [1] Ar trebui să treceţi şi pe acolo. Pe curând.

---

1. Organism al statului rus care se ocupă cu exportul materialului de război (n.a.)

Înainte de a se întoarce la standul ei, se duse și îi zâmbi lui Malko, legănându-și șoldurile ca o pisică în călduri. El se gândi că nu îi dăduse de pomană cecul de un milion de dolari. Se duse mai departe unde se găseau standurile Rusiei, care aveau tot felul de oferte: de la avioanele Suhoi, până la armele ușoare. Se opri în fața standului indicat de Mira Mafira. Erau prezentate machete de blindate și câteva piese absolut uimitoare, printre care un lansator de grenade 6 G 30 cu un încărcător rotund imens, capabil să arunce treizeci de grenade de patruzeci de milimetri la o distanță mai mare de trei sute de metri. Numai bun pentru luptele de stradă. Kalașnikovuri echipate cu amortizor și puști de calibrul 12,7 foarte sofisticate. Un rus de la stand îi văzu legitimația și îl întrebă cu amabilitate:

— Vă interesează produsele noastre?

— S-ar putea, zise Malko.

Rusul îi puse în brațe o întreagă documentație, apoi se ocupă de alt client. Malko își continuă vizita. Următorul stand, aparținând Rostvertol-ului, oferea o gamă întreagă de elicoptere, de la Mi 8, la Mi 35, la care stătea o rusoaică înaltă și plinuță, ca femeile lui Renoir, cu niște ochi mari, albaștri și o figură plăcută.

Malko intră în vorbă cu ea. Cumpărătorii nu se prea înghesuiau să achiziționeze elicoptere, iar ea se plictisea... Malko o întrebă cum o cheamă.

— Aluşka Ivanovna, spuse femeia. Locuiesc la Rostov, pe Don. Părinții mei sunt cazaci.

— Aici, unde stați? o întrebă Malko.

Ea se strâmbă.

— La un hotel nu prea grozav. Se numește *Buray Bay Resort*. Însă noi nu dispunem de mulți bani, adăugă ea izbucnind în râs. Dar dumneavoastră?

— Eu stau la *Pelangi Resort*, mărturisi Malko.

— Înseamnă că sunteți bogat! Aveți noroc.

Buray Bay Resort era locul indicat de Mira Mafira, unde locuiau rușii contactați de doamna Shu. Malko nu scăpă ocazia.

— Veniți diseară la *Pelangi* să bem ceva împreună.

— Nu am mașină. Noi mergem cu autobuzul.

— Vin eu să vă iau.

Aluşka Ivanovna acceptă imediat.

— Perfect, zise ea, vă aștept la barul din fața piscinei.

Acum mă duc să mănânc un sandvici.

— Pe diseară, spuse Malko.

* * *

Când ajunse la bungaloul 47, Chris Jones se prăjea eroic la soare, în timp ce supraveghea scara.

— Nu am observat nimic, zise el. Nu s-a mișcat din camera lui. A comandat mâncare și a spus s-o lase la ușă. A așteptat să plece fata, apoi a deschis. Este complet nebun...

— Foarte bine! făcu Malko

Nu se clintise din loc nici Milton Brabeck, care stătea de pază în partea cealaltă a scării. Nu se atinsese de farfuria care zăcea pe jos lângă el.

— Mi-au adus haleală locală! Este de-a dreptul scârboasă, oftă el. Nici măcar nu au hamburgeri. E o țară de sălbatici.

Malko se duse pe plajă. Nici Heather Brown nu se clintise din loc.

— Am bătut la ușa colonelului, dar mi-a spus că nu iese. Prin urmare, nu am putut să fac nimic.

Încă o speranță risipită în vânt.

— Altceva nimic?

— Ba da, au încercat să mă agațe doi tipi. Nu am reușit să scap de ei.

— V-am spus că sunteți o femeie foarte drăguță, observă Malko zâmbind. Erau malaiezieni?

— Nu, niște ruși.

Malko își simți inima în gât. S-ar putea să nu fie vorba de agățat, ci de începutul ofensivei prezise de Mira Mafira.

Capitolul XIII

Heather Brown nu se înșelase. Emoționată ca o puștoaică, spuse:

— Norocul dumneavoastră că m-ați anunțat! Altminteri, i-aș fi alungat. Așa, am încercat să-i trag de limbă.

Malko se așeză lângă tânăra americană. Era trist și mulțumit deopotrivă, căci informația Mirei fusese bună.

— Povestiți-mi.

— M-au întrebat lucruri banale. Cum mă cheamă, de unde sunt, ce fac, dacă locuiesc la hotel... Le-am spus că sunt în vacanță cu niște prieteni. Mi-au zis că se ocupă de securitatea standurilor rusești și că sunt foști militari. M-au invitat la cină, dar i-am refuzat.

— V-au spus unde locuiesc în Langkawi?

— Da, la un hotel situat mai la nord. Se numește *Buray Bay Resort*.

Ca și rușii pe care îi zărise Mira în compania doamnei Shu.

— Diseară mă duc acolo, spuse el, am „agățat" o rusoaică de la standul Rostvertol. Ați aranjat ceva cu cei doi pretendenți ai dumneavoastră?

— Mi-au spus că vor veni diseară să bea ceva aici și să asculte muzică. Mi-au propus să vin și eu.

— Acceptați. Cu cât vom afla mai multe despre ei, cu atât va fi mai bine. Chris și Milton îl vor păzi pe colonel.

Malko se îndreptă spre bungalouri. Începea să se însereze. Se duse să bată din nou în ușa colonelului Chang. Se auzi un fâșâit după câteva secunde, dar nu răspunse.

— Colonele Chang, sunt eu, Malko. Trebuie neapărat să vorbesc cu dumneavoastră.

— Nu, spuse taiwanezul cu voce înăbușită. Lăsați-mă în pace!

Malko plecă. Milton supraveghea în continuare scara prin ușa deschisă.

— Omul ăsta o să înnebunească de tot! oftă el. Nu deschide nici obloanele...

Chris Jones, care se învârtea întruna în jurul bungaloului, zise:

— A înnebunit deja!

— La noapte, să fiţi şi mai atenţi, îi sfătui Malko.

— Nu putem să-l îmbarcăm pe colonel cu forţa? Fără să-i cerem părerea, propuse Chris Jones.

— Nava *Vincennes* a plecat. Suntem într-o ţară străină, iar poliţia anchetează moartea funcţionarului de la Water Sports Center, explică Malko clătinând din cap.

Urcă în cameră ca să facă un duş, apoi se duse la întâlnirea cu Aluşka Ivanovna.

* * *

Această porţiune a insulei, rămasă încă sălbatică, era paradisul curat. Drumul mergea de-a lungul unei coaste foarte abrupte, cu un şir de plaje alternând cu petice de junglă. Malko mersese deja o jumătate de oră, când zări o bifurcaţie în stânga drumului şi un indicator pe care scria: „Taman Buaya, crescătoria de crocodili". Se apropia. Hotelul *Buray Bay Resort* se afla la cinci sute de metri mai departe. La prima vedere, semăna cu luxosul *Palangi Resort*. Erau bungalouri răspândite într-o plantaţie de cocotieri pe malul mării, cu un hol deschis, o piscină şi o peluză ce cobora până la plajă. Toate erau luminate de felinare. Dacă te uitai de aproape, bungalourile vopsite în alb şi albastru erau foarte mici, tencuiala se jupuia de pe pereţi şi aveau acoperişuri de tablă ondulată.

Macheta unui avion atârna deasupra intrării în holul care dădea spre piscină. Malko se duse la barul din dreapta, unde se aflau deja vreo doisprezece bărbaţi.

Se uită în jurul piscinei şi nu regretă că a venit. O femeie şi doi bărbaţi, instalaţi într-un colţ mai retras, păreau adânciţi într-o discuţie aprinsă. Bărbaţii, nişte blonzi, cu constituţie atletică şi prost îmbrăcaţi, păreau a fi ruşi, iar femeia era chiar doamna Shu.

— *Dobrevecer!* [1] V-am făcut să mă aşteptaţi! Trebuia să mă sunaţi. Stau la camera 24.

Se întoarse. Aluşka Ivanovna îi zâmbea. Era foarte machiată, cocoţată pe nişte sandale cu talpă înaltă ortopedică, cu pieptul

---

1. Bună seara.

țâșnind dintr-o rochie înflorată, foarte apetisantă cu buzele roșii și ochii albaștri. Era încântată că Malko venise la ea.

— De-abia am ajuns, spuse el. Ce doriți să beți?

— Un whisky.

Comandă pentru ea un Defender, iar pentru el o votcă, apoi ridică paharul.

— Pentru prietenia dintre popoare!

Rusoaica îl ridică pe al ei râzând.

— Eu știu o formulă veche din Uniunea Sovietică. *Za zdorovie!* [1]

Malko se gândi fulgerător la colonelul Chang, încuiat în bungaloul său, așteptând iubirea vieții lui, dar riscându-și în același timp prorpia viață. Își spuse că metoda cea mai sigură ca să câștige timp era să o elimine pe doamna Shu. Numai că era o măsură pe care nu avea chef să o adopte, iar CIA ar ezita oricum în privința asta.

În orice caz, el nu era adeptul uciderii cu sânge rece. Lângă piscină, chinezoaica din Taiwan mai discuta încă cu acei ruși. Malko rezistă tentației să o întrebe pe fata de lângă el cine erau. Nu avea nici un rost să o alerteze. Aluška Ivanovna căscă arătându-și dinții albi și regulați.

— Mi-e foame. Unde mă duceți?

Malko ar fi rămas aici ca să o supravegheze mai bine pe doamna Shu, însă Aluška Ivanovna nu părea să aibă chef. Voia să meargă în altă parte. Ca și cum i-ar fi ghicit gândul lui Malko, ea se scuză zâmbind:

— Aici nu se mănâncă bine. Ei o numesc bucătăria *nunya*, jumătate chinezească, jumătate malaieziană. Dar este infectă.

— Vă plac langustele?

Rusoaica făcu ochii mari.

— Languste! N-am mâncat niciodată. La Rostov, nu avem așa ceva, iar aici nu avem bani să cumpărăm.

Este adevărat că langustele erau destul de rare pe Don... Malko lăsă câteva monede pe tejghea și o trase pe tânără.

— Sunt fericit să vă fac această mică bucurie, mărturisi el.

Se urcă în mașină și se îndreptă către *White Sand*. Poate că și doamnei Shu îi va veni ideea fericită să se ducă acolo.

---

1. Sănătate! (n.a.)

* * *

Aluşka Ivanovna gângurea de fericire cu grămada de carapace roşii lângă ea. Devorase deja două languste, iar acum trecuse la un crab pe care îl mânca cu poftă. Malko avea impresia că ar fi ronţăit şi carapacele. Rusoaica îşi întrerupse scobitul minuţios al unui cleştişor ca să soarbă o gură de coniac. Ea îl alesese special pentru crustacee. Galant cum era, Malko îi comandase o sticlă de Otard XO.

El se mulţumise doar cu o langustă, însă doamna Shu tot nu apăruse. Îi părea rău că nu luase walkie-talkie ca să comunice cu „doicile" colonelului Chang, dar nu era prea îngrijorat. După „greşeala" cu răpirea, Chris şi Milton îşi dădeau osteneala să-şi ia revanşa.

— Nu mai pot! oftă Aluşka Ivanovna.

Roşie în obraji, cu privirea strălucitoare, era numai lapte şi miere. Înghiţise de asemenea tot sosul picant.

— Langustele au fost delicioase! zise rusoaica. Poate că se găsesc şi la Moscova, dar cred că sunt foarte scumpe.

— Aici nu sunt, o asigură Malko.

— Sunteţi foarte bun, spuse ea privindu-l ca o îndrăgostită. Extrem de bun...

Privirea ei alunecoasă demonstra că era gata să-i arate recunoştinţă în toate modurile posibile. Dacă Malko i-ar fi cerut să-şi pună slipul pe masă, ar fi făcut-o fără să cârtească. Părea o ţărăncuţă fericită, fără complexe. Turnă în pahar ce mai rămăsese în sticla de coniac, întrebându-se cum o va duce înapoi la *Buray Bay Resort* ca să-şi completeze ancheta. Aluşka Ivanovna era ca o carte deschisă. În timpul mesei, îi spusese lui Malko toată povestea vieţii ei. Că divorţase de un bărbat care o bătea, cum trăia la Rostov şi că avea studii de inginer. Avea o slujbă bună de tehnician care vorbeşte engleza la Rostvertol, fiindcă se culcase cu unul dintre directorii companiei. Locuia împreună cu mama ei şi îi era greu să împace şi capra şi varza.

— Nu aveţi nici un prieten? o întrebă Malko.

Rusoaica râse amar.

— Bărbaţii beau ca porcii! După ce golesc o sticlă de votcă, vor să bage mâna între picioare, deşi nu mai sunt în stare.

El ceru discret nota de plată. Când Aluşka se ridică, se clătina pe picioare.

— Există un loc unde se dansează? îl întrebă ea.

— Da, la hotelul unde stau eu. Are și orchestră.

— Ne ducem acolo?

Se purta ca o fetiță, deși era înaltă și masivă. Îl implora din priviri.

— De ce nu? zise Malko.

Înainte de a pleca, rusoaica se apropie și își lipi gura de buzele lui, în stilul rușilor, cu răsuflarea mirosind a coniac.

— *Spasiba, spasiba balșoi!*

Ea se urcă în mașină oftând mulțumită.

— Am mâncat bine și acum mergem să dansăm...

Abia plecară, că ea se lungi pe banchetă și puse capul în poala lui Malko. El îi simți parfumul și pieptul strivindu-se de coapsă. Cu toate astea, nu era nimic erotic în atitudinea ei. Pur și simplu, se simțea bine. Se ridică atunci când ajunseră în parcarea hotelului.

— Aud muzica, zise ea încântată.

Holul era plin de lume. În spate, patru cântărețe din partea locului îmbrăcate sexy se zbenguiau pe scenă cântând șlagăre vechi. Găsiră cu mare greutate un loc într-un colț. Tot salonul de armament se afla acolo.

Aluşka Ivanovna privi ventilatoarele din tavan și coloanele imense din lemn închis la culoare care susțineau acest atrium cu vedere spre piscină.

— Este frumos! zise ea.

După aceea, gânguri încântată, agitând un cartonaș de pe masă care făcea reclamă la cocteilul „Mig 29", creat special pentru acest târg, care se compunea din: rom, Cointreau, șampanie foarte fină și suc de portocale.

— Vreau din ăsta!

Malko își luă tot votcă. Abia luă o sorbitură din cocteil, că Aluşka se întoarse spre el fericită:

— Dansăm?

Se ridicară și trecură prin dreptul mesei la care stăteau Mira Mafira și soțul ei. Rusoaica le aruncă o privire și îi spuse lui Malko:

— Îi cunosc. Vin mereu la salon. Este frumoasă. Seamănă cu Liz Taylor.

Și ticăloasă, pe deasupra, o completă Malko în gând. Câteva perechi dansau în ring. Aluşka se lipi strâns de el. Cum aveau cam aceeași înălțime, el îi simțea pubisul în pântece și semnalul mut pe care îl transmitea. Era o femeie frumoasă, bine făcută, debordând de senzualitate. Fredona în timp ce dansa, cu o

sclipire de bucurie copilărească în ochii albaştri. Era la o depărtare de ani-lumină de universul lui Malko... Ea îi căută privirea.

— Sunteţi singur aici? Aveţi logodnic?

— Nu, spuse Malko.

Ea se lipi şi mai mult de el... Plecaseră cu părere de rău din ring. Cocteilul „Mig 29" nu rămase în pahar decât câteva minute. Deodată, ea exclamă:

— Ia te uită! Au venit Dimitri şi Volodia! Cred că au luat un taxi.

Malko îi urmări privirea şi descoperi doi bărbaţi înalţi care se aşezau la bar, lângă un travestit ridicol. Inima îi tresări în piept. Erau cei doi ruşi pe care îi văzuse discutând cu doamna Shu, la *Buray Bay Resort*.

— Lucrează cu dumneavoastră? o întrebă el.

— Nu, fac parte din serviciul de securitate de la Rosvoorujenie şi fac demonstraţii cu armament. Îi văd mereu, căci locuiesc şi ei la *Buray Bay*.

Nu terminase bine de vorbit, că Heather Brown îşi făcu apariţia, cu părul tuns scurt dat puţin pe spate, mulată într-un tricou şi pantaloni negri. Ezită câteva clipe, apoi se îndreptă către cei doi ruşi de la bar. Aceştia se ridicară imediat ca s-o întâmpine.

— Nemernicii ăia s-au descurcat bine, zise cu răutate Aluşka Ivanovna. Ea este frumoasă. Cred că au agăţat-o la salon. O cunoaşteţi?

— Nu, aici este multă lume, zise Malko.

Se lămurise. După toate aparenţele, îi avea în faţa lui pe viitorii asasini ai colonelului Chang. Cu siguranţă că nu întâmplător o agăţaseră pe Heather Brown. Era pur şi simplu o recunoaştere a obiectivului.

Amintindu-şi de reflecţia Mirei Mafira, el întrebă:

— Apropo, avioanele Suhoi 30 fac demonstraţii de tir cu armament adevărat?

Aluşka Ivanovna păru surprinsă.

— Nu ştiu! mărturisi ea, dar pot să mă interesez. Vreţi să cumpăraţi avioane Suhoi? Sunt aparate foarte bune.

Ea vorbea serios, iar Malko îşi dădu seama că această acoperire era perfectă. Îi observa cu coada ochiului pe cei doi ruşi care discutau cu Heather Brown. Unul dintre ei o invită la dans. Malko simţi privirea rusoaicei aţintită asupra lui şi se duseră din nou în ring. Devenea din ce în ce mai cicălitoare. În braţele rusului

înalt, Heather Brown îi aruncă o privire rece. Chiar şi puşcaşii marini sufereau de gelozie. După ce se întoarseră la masă, Malko căscă ostentativ.

— Aş vrea să vă conduc acasă. Mâine încep lucrul foarte devreme.

Se vedea clar că rusoaica ar fi preferat s-o ducă în camera lui, dar se mulţumi cu atât. Îndată ce porniră la drum, ea îşi culcă din nou capul în poala lui. Malko nu-i dădu atenţie concentrându-se asupra volanului. Însă de data asta, era ceva mult mai puţin vinovat... Simţi cum mâna urcă pe coapsă şi începe să-l maseze uşor între picioare. După ce parcurse un kilometru, avea o erecţie de toată frumuseţea... Cu o mână sigură, Aluşka îi coborî fermoarul, eliberând membrul care rămase numai câteva clipe afară, fiind imediat înghiţit de gura flămândă. Rusoaica îşi mişca uşor capul, mulţumindu-se cu sarabanda îndrăcită a limbii. Brusc, ea bâjbâi după cheia de contact şi opri motorul. Maşina încetini, iar Malko opri la marginea drumului.

Se aflau pe o porţiune de drum pustie, chiar pe ţărmul mării. Aluşka Ivanovna coborî ca o apucată din maşină, o înconjură şi deschise portiera din partea lui Malko. Îl luă de mână şi îl duse direct pe plaja care se vedea mai jos de drum. Imediat ce ajunseră pe nisip, ea se lăsă pe spate, ridică picioarele şi îşi dădu jos slipul alb aruncându-l lângă ea. Îl atrase pe Malko spre ea şi îl ghidă înăuntru cu gesturi precise.

Se simţi aspirat ca de un puţ fierbinte şi umed. Când se afundă adânc în ea, Aluşka chiui de fericire cu coapsele mult depărtate. A fost îmbrăţişare scurtă, violentă şi intensă. Se agitau pe nisip, sub un cocotier, ca doi crabi îndrăgostiţi. Malko se răspândi, declanşând partenerei un orgasm care o lăsă fără vlagă. După ce îşi traseră sufletul, ea îl privi cu un zâmbet încântător.

— Mi-am dorit întotdeauna să fac dragoste sub cocotieri! Dar la Rostov nu avem...

Langusta, urmată de orgasmul în plin peisaj tropical o copleşiseră de-a dreptul. Îşi puse slipul cu un gest natural, apoi îl înlănţui cu tandreţe pe Malko.

— Dacă vrei să rămâi la mine, am un bungalou unde stau singură.

Malko se prefăcu că nu aude. Urcară până la drum şi în cinci minute, ajunseră la *Buray Bay Resort*. Hotelul părea liniştit, însă barul mai era deschis. Aluşka ceru un ultim Defender ca să alunge efectele orgasmului. Nu ajunseseră de un sfert de oră, că

cei doi „pretendenţi" ai lui Heather Brown coborâră dintr-un taxi. O salutară pe rusoaică cu un zâmbet, apoi dispărură în umbra bungalourilor.

— Ne vedem şi mâine? îl întrebă Aluşka. Sunt toată ziua la salon.

— Voi trece pe acolo, promise Malko.

După ce îl conduse la maşină, îl îmbrăţişă scurt. O jumătate de oră mai târziu, Malko o găsi pe Heather la barul hotelului cu un gin tonic în faţă.

— Ei, care este rezultatul serii? o întrebă el.

— Ei ştiu cine sunt eu, răspunse, dar nu se cred că eu ştiu acest lucru.

— Ce voiau?

— După părerea mea, erau în recunoaştere. Au ţinut cu tot dinadinsul să mă conducă până la bungalou şi mi-au pus o grămadă de întrebări nevinovate despre viaţa de aici, despre paznici, despre sistemul de securitate. Pregătesc ceva, dar nu cu avioanele Suhoi.

— I-au văzut pe Chris şi Milton?

— Doar pe Milton. A ieşit când a auzit zgomot.

— Dar pe colonel?

— Nu s-a mişcat din camera lui.

— Bine. Să fim vigilenţi. Eu mă duc la culcare.

Se duse în cameră. Uşa care comunica cu camera colonelului era tot încuiată. Ieşi pe terasă şi privi plaja pustie cufundată în întuneric. Ca să ajungi la bungalou de pe plajă în timpul nopţii era o joacă de copii. Nu îl supraveghea nimeni. În ciuda atmosferei liniştite a acestei nopţi tropicale, Malko simţea totuşi un ghem în stomac şi o teamă difuză. Datorită informaţiilor Mirei Mafira, adunase destule indicii în legătură cu viitoarea tentativă de eliminare a colonelului Chang.

Îi identificase pe posibilii protagonişti, ştia unde locuiesc şi cu ce se ocupă. Le cunoştea chiar şi prenumele: Dimitri şi Volodia. Era mult, dar nu destul, fiindcă nu ştia când şi cum vor acţiona. Or, el reprezenta garanţia vieţii colonelului şi nu avea dreptul să se înşele.

Aruncă o privire pe plajă, ghicind în întuneric crestele albe ale valurilor. În afară de clipocitul apei, liniştea era absolută. O linişte mormântală. Oare când vor veni? În noaptea asta, sau altă dată?

Capitolul XIV

Malko văzuse cum se ivesc zorile peste marea golfului Adaman, netedă ca o oglindă, după ce se trezise de mai multe ori în timpul nopții și chiar stătuse de vorbă cu „doicile" lui. Lumina zilei îl mai liniști cât de cât. Credea că rușii vor acționa noaptea, dar nu era sigur...

Nepăsându-i de temerile lui, colonelul Chang servise micul dejun în cameră, refuzând să discute cu Malko. Acestuia îi rămăsese o singură speranță: Jou-Yi trebuia să ajungă în patruzeci și opt de ore, dacă nu intervenea altă schimbare. Poate că după aceea, colonelul Chang se va purta ca un om normal. Lăsându-l pe ofițerul taiwanez în paza „gorilelor", Malko plecă la salon ca să încerce să anticipeze acțiunea adversarilor.

Primi un mesaj pe sub ușă. Câteva cuvinte de la Shalima prin care îi cerea să treacă pe la standul avioanelor Boeing. Nu își dădea seama dacă era ceva personal, de aceea se duse.

Chiar în acea dimineață, primise un mesaj de la Centrala din Kuala Lumpur. Cei de la Langley stăteau ca pe jar, neînțelegând de ce întârzie atât de mult operațiunea. Cuirasatul *Vincennes* naviga la sute de mile, iar agenții CIA erau cu sufletul la gură. Nu putea să explice la telefon că taiwanezul înnebunise de tot... Era imposibil să afle dacă acesta primise recent vești de la faimoasa Jou-Yi.

Malko mai avea o teamă în plus: să nu se sinucidă cumva. Vor recupera cu siguranță documentele deținute de el, dar fără colonel, acestea nu aveau prea multă valoare. Auzi o voce în spatele lui care îl striga.

Se întoarse. Shalima se strecura printre uniforme, cu ochi strălucitori. Era la fel de sexy în ținuta specifică Malaysiei și îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet radios.

— Nu vă văd prea des, observă ea. Vă așteaptă cineva la cafenea. Veniți după aceea să mă vedeți, dacă aveți timp.

Ţinând cont de bănuielile care planau asupra ei, Malko nu îşi dorea prea mult acest lucru. La cafenea, îl zări imediat pe George Li care mânca un sandvici. Micul chinez ce purta ochelari cu lentile groase păru uşurat când îl văzu.

— Domnul Applegate este foarte îngrijorat, îl anunţă acesta. A primit un mesaj de pe *Vincennes* prin care se spune că nu s-a prezentat nimeni la bord în timpul escalei. Ce s-a întâmplat?

Malko îi explică. Inclusiv despre rolul obscur jucat de Shalima. Agentul CIA se făcu străveziu la faţă.

— Oare ar trebui să-i spun domnului Applegate?

— Nu ar fi prudent, zise Malko. Cel puţin de şi-ar lua anumite măsuri de prevedere.

— Când veniţi la Kuala Lumpur? îl întrebă cu tristeţe George Li. Tipii de la Langley ard de nerăbdare. Nimeni nu înţelege ce se întâmplă.

— Colonelul Chang este îndrăgostit lulea, spuse Malko. Îndrăgostit nebuneşte sau a înnebunit de-a binelea, vom afla în curând. De atunci, refuză să mai iasă din cameră. Nu vom putea cântări situaţia decât atunci când îi va sosi logodnica.

După ce George Li îşi făcu o idee globală despre această situaţie, păru de-a dreptul distrus.

— Mă întorc la Kuala Lumpur imediat, spuse el. Am venit special ca să vă văd. Mai aveţi nevoie de ceva?

— De noroc sau de un batalion de puşcaşi marini, răspunse Malko. Îmi este imposibil să-l oblig pe colonelul Chang să se urnească din loc. Trebuie să mai aşteptăm câteva zile. Spuneţi-le că mă străduiesc să fac tot ce pot. Îndată ce voi avea noutăţi, vi le voi transmite.

George Li îşi bău berea şi se ridică.

— *Good luck!* zise el în timp ce îi strângea mâna lui Malko.

Va avea nevoie de noroc.

* * *

Aluşka Ivanovna radia, cu privirea umedă de bucurie. Malko ar fi putut s-o posede chiar la stand. Ea îi suflă la ureche:

— Astăzi, termin la patru.

— Ah, bine, zise Malko, aşteptându-se să-i propună o lungă siestă neruşinată în micul ei bungalou.

— Mi-ar plăcea tare mult să fac ceva, zise ea cu glas de fetiţă. Să vizitez crescătoria de crocodili de la Taman Buaya. N-am văzut niciodată crocodili adevăraţi.

Evident, apele Donului erau puțin cam reci pentru ei. Malko nu se putu abține să nu zâmbească.

— Vă promit! spuse el. Vin să vă iau la ora patru.

— O să mă informez despre Suhoi! îi promise la rândul ei.

* * *

Chris Jones transpira cu stoicism în soarele arzător, cu un prosop pe cap.

— Tot nu a ieșit! oftă el. Nici măcar nu a dat draperiile la o parte.

Malko se uită la fereastra colonelului Chang. Oare ce făcea toată ziulica? În afară, bineînțeles, să aștepte telefon de la Dulcineea lui. Nu se mai străduia să-l convingă. La ce bun?

— Unde sunt ceilalți?

— Heather este în camera lui Milton, iar el mănâncă ceva la piscină.

Lui Malko nu îi era foame. Avea însă și o veste bună: se pare că ancheta în legătură cu moartea funcționarului de la Water Sports Center nu agitase spiritele. Probabil că poliția malaieziană își punea unele întrebări, dar nu trebuia tulburată desfășurarea salonului LIMA.

Străbătu pe jos aleile. După ce parcurse doar câțiva metri, era ud leoarcă de sudoare. Dacă aparatul de climatizare al colonelului nu funcționa bine acesta se cocea în bungalou.

* * *

Aluška Ivanovna sări practic de la stand când îl văzu pe Malko. Acesta îi zări cu coada ochiului pe cei doi ruși, Dimitri și Volodia, care cărau niște lăzi grele la standul Rosvoorujenie. Și ei îi aruncară o privire fugară. Dar rusoaica îl și trase către ieșirea din spate.

— M-am interesat despre Suhoi, începu ea. Va avea loc o demonstrație cu muniție adevărată și cu rachete aer-sol în ultima zi a salonului. Ținta va fi o joncă veche pe care o vor distruge pe mare, în largul insulei Rebak Besar.

Adică exact vizavi de *Pelangi Resort*... Pentru un avion de vânătoare supersonic cum este Suhoi 30, câțiva kilometri îi parcurgea în câteva secunde. Malko realiză acum adevăratul motiv al prezenței celor doi ruși la hotel, având-o ca pretext pe Heather: să repereze bungaloul în care se află colonelul Chang.

Asta, ca să nu se producă pagube „suplimentare"... Bineînțeles că astfel de operațiuni s-ar putea solda cu consecințe negative pentru relațiile dintre Malaysia și Rusia, dar avea și un imens avantaj: toate „gorilele" din lume nu puteau să țină piept rachetelor aer-sol.

— Sunteți sigură că nu mai este și altă demonstrație? insistă Malko.

— Ba da, dar nu cu Suhoi 30. Tot timpul se fac demonstrații. De exemplu astăzi, Volodia și Dimitri scot armament ușor ca să facă o demonstrație unor sud-africani.

— Unor sud-africani! repetă Malko înmărmurit.

Această „demonstrație" pica exact la țanc... Se gândi că Aluşka Ivanovna îi furnizase fără să vrea o informație vitală: s-ar putea ca atacul să fie prevăzut pentru diseară. Dar cu siguranță la lăsarea nopții. Se gândi întruna în drum spre crescătoria de crocodili care se găsea pe autostrada ce ducea la *Buray Bay Resort*, în timp ce rusoaica îi făcea avansuri.

Când ajunseră la crescătorie, parchingul pentru vizitatori era pustiu, iar Malko crezu că este închis. Dar apăru un bătrân malaiezian zbârcit din magazinul de amintiri și îl jecmăni de cincizeci de ringiți, apoi îi arătă drumul. Erau niște poteci cimentate care șerpuiau printre gropile saurienilor așezate pe mai multe niveluri. Nu era nimeni: nici ghizi, nici vizitatori. Era înăbușitor de cald. Încântată, Aluşka îl luă de mână și îl târî la primul șanț. Un podeț din ciment și o baltă, înconjurată de un gărduleț cu grilaj deasupra. În fiecare șanț erau mai mulți saurieni.

— Ce fascinant! oftă rusoaica, parcă ar fi morți.

Așa păreau. Lungiți pe ciment sau pe jumătate în apă, saurienii stăteau nemișcați ca niște statui, cu fălcile întredeschise prin care se vedeau numeroșii dinți ascuțiți și neregulați. Numai ochii deschiși arătau că nu erau morți. Alții alunecau leneși în apă și rămâneau acolo cu botul puțin ieșit la suprafață. Erau extrem de feroce.

În timp ce Aluşka întârzia în fața acestor mici monștri cu coada tăiată, un angajat se apropie de un clopot agățat deasupra unui bazin mare în care erau vreo douăzeci de saurieni și îl legănă. Venise ora mesei... Alți doi angajați sosiră cu o roabă cu trei carcase de capră. Aruncară amândoi prima carcasă în șanț. Într-o fracțiune de secundă, crocodilii care se găseau mai aproape se repeziră cu un clănțănit înfiorător de fălci, înghesuindu-se și cocoțându-se unii peste alții. Ca un oribil covor mișcător.

Primul care ajunse la capră o sfâşie în două şi plonjă ou ea în apă. Crocodilii îşi îneacă întotdeauna prada înainte s-o devoreze. Ceilalţi se scufundară după el, începând un abominabil balet acvatic de cozi care băteau apa, solzi care se frecau unii de alţii şi trosnete de fălci. Apa murdară a bazinului se înroşi, iar mirosul deveni şi mai pestilenţial. Una dintre numeroasele pisici fără coadă care bântuiau prin crescătorie privea cu interes spectacolul, cocoţată pe un stâlp de piatră. Aluşka îl strânse pe Malko de mână.

— E oribil, murmură ea.

Dar nu îşi lua ochii de la spectacol. Iată unde stătea cuibărită perversitatea... Malko se uită discret la ceas cu gândul în altă parte. Peste o jumătate de oră se întuneca, iar el se grăbea să ajungă la hotel. De altfel, ei erau ultimii vizitatori ai crescătoriei.

* * *

Maşina care avea pe parbriz o pancartă pe care scria „Progress Tour" se opri lângă poarta crescătoriei. Din ea coborâră patru bărbaţi, lăsându-l pe al cincilea la volan. Toţi erau croiţi după acelaşi tipar: un metru nouăzeci, tricouri cu dungi, pantaloni din pânză, bascheţi, feţe inexpresive şi părul tuns scurt. Intrară în şir indian în crescătoria de crocodili, trecură prin faţa casei închise şi se pierdură în labirintul de alei ce ajungeau la diferitele şanţuri. Coborâră fără zgomot către cele mai îndepărtate, unde erau vizitatorii întârziaţi. Ajunseră încetişor în spatele lor. Bărbatul şi femeia tocmai se opriseră lângă o groapă largă şi rotundă, ce găzduia cele mai mari specimene din crescătorie: un saurian lung de aproape cinci metri, care stătea singur într-un bazin.

Totul se petrecu cu viteza fulgerului. Doi dintre ei se repeziră la bărbat, prinzându-l de piept şi de picioare, iar ceilalţi o apucară pe femeie care slobozi un ţipăt ascuţit, înăbuşit imediat de o mână imensă. O târâră spre ieşire.

În acelaşi moment, cei doi complici ai lor îl aruncară pe bărbat în şanţ peste grilajul care avea un metru înălţime. Cum femeia se zbătea, unul dintre cei care o ţineau îi şopti la ureche:

— Dacă nu mergi cu noi, te aruncăm şi pe tine.

Îngrozită, se lăsă purtată fără să mai opună rezistenţă. Din bazin, se auzi un trosnet furios. Începuse goana după pradă.

* * *

Malko se pomeni în patru labe în apa călduță și scârboasă. Era năucit. Nu văzuse pe nimeni venind sau fusese prea târziu. Oricum nu putea să se lupte cu patru bărbați, care voiau să-l arunce la crocodili, mai ales în acest loc pustiu. Se gândi imediat cum să facă să supraviețuiască. Se ridică în picioare îngrozit în apa care îi ajungea până la brâu.

În fața lui se afla monstrul de aproape cinci metri lungime care dădea furios din coadă. În fața acestui crocodil înfometat, aproape că nu avea șanse de scăpare. Saurianul îl va sfâșia de viu. Observă atunci un lucru incredibil: în loc să aibă botul ascuțit și plin de dinți ca ferăstrăul, saurianul din fața lui îl avea bont și îndoit în sus ca un cozoroc! Prin urmare, nu putea căsca gura decât câțiva centimetri. Cu toate astea, se repezi la Malko, bătând aerul cu coada lui enormă. Putea să-i rupă picioarele cu o singură lovitură.

Era la mai puțin de un metru de el. Malko înțelese că, dacă rămânea la același nivel cu saurianul, acesta putea să-i tragă o coadă, iar pe urmă să-l calce în picioarele lui cu gheare imense și ascuțite. Își luă avânt și sări în spinarea crocodilului ca să se poată cățăra pe grilaj. În momentul în care se smulse din spinarea saurianului, acesta se întoarse, încercând să-l lovească cu botul monstruos. Animalul se ridică atât cât putu, sprijinindu-se în labele din față, încercând să-l prindă pe Malko de picioare în timp ce se cățăra pe grilaj, dar acesta ajunsese deja departe ca să-l mai poată ajunge...

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Malko escaladă gardul și trecu în partea cealaltă. Era salvat. Își trase sufletul. Monstrul continua să lovească furios cu coada în aer. Apoi, privirea lui Malko se opri pe panoul agățat de grilaj și citi: „Acest crocodil este un exemplar unic: un handicapat din punct de vedere genetic, incapabil să prindă singur prada. În vârstă de treizeci și șase de ani, este inofensiv și foarte timid, de aceea stă singur în bazin."

Malaiezienii aveau un umor negru. Chiar și inofensiv, acest saurian nu era *cu adevărat* timid. Malko privi aleile pustii și ceilalți crocodili din bazinul de alături, adevărate mașini de ucis... Dacă l-ar fi aruncat acolo, ar fi zăcut acum în mii de bucățele pe fundul apei. Un sfârșit atroce. Cei care au vrut să scape de el s-au grăbit să acționeze.

Încet, încet, teama viscerală care îl țintuise locului începuse să dispară, iar creierul să funcționeze. Se uită în jur. Crescătoria de

crocodili era pustie, cu excepția unui grădinar care împingea o roabă și câtorva pisici rătăcite. Mergând lent ca un automat, se îndreptă spre ieșire. Pantalonii uzi până la genunchi se lipiseră de picioare. Simțea și acum în nări putoarea acelui monstru.

Îi veni în minte imaginea Aluškăi Ivanovna. Oare ce rol avusese ea în această răpire? Îi era greu să nu o bănuiască. Cei care îl agresaseră pe Malko nu acționaseră de capul lor: știau că se duce la crescătoria de crocodili. Or, singura persoană care cunoștea acest lucru era rusoaica. Iar ea dispăruse fără urmă. Malko ajunse în parching fără să lămurească misterul. Mașina era la locul ei. Se urcă la volan și, când vru să răsucească cheia în contact, realiză că mâinile îi tremurau.

Își reveni când începu să coboare serpentinele mărginite de junglă. Oare cum reușiseră rușii să-l identifice? Avea răspunsul pregătit. Doamna Shu trebuie să-i fi „hrănit" cu toate informațiile pe care le avea. De aici încolo, era foarte simplu: văzându-l cu Aluška Ivanovna, rușii înțeleseseră că Malko se afla pe urmele lor. Acceleră în timp ce ajunse la o concluzie. Dacă au vrut să-l elimine neîntârziat, era clar că se pregăteau să acționeze. Ceea ce confirma informația rusoaicei despre „demonstrația" cu arme ușoare.

Spaima pe care o trăsese avea totuși și o parte pozitivă: știindu-l mort, credeau că atacul lor va fi o surpriză.

* * *

Malko le adunase pe toate trei „doicile" în camera lui Milton Brabeck, dar lăsă ușa deschisă ca să poată supraveghea scara. Se lăsase noaptea, însă nu mai era neliniștit. În hotel era destulă animație, oamenii se plimbau pe plajă sau stăteau pe marginea piscinei. Cu siguranță că rușii așteptau un moment mai liniștit.

— Nu trebuie să fiți îngrijorați, zise Milton în încheiere. Vă jur că, dacă suntem preveniți, putem să oprim pe oricine.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse Malko. Însă trebuie să prevedem și neprevăzutul. Avem de-a face cu profesioniști care nu știu că Chang beneficiază de o protecție foarte eficace. Prin urmare, au integrat această idee în planul lor. Așa că m-am gândit la o defensivă care va evita orice greșeală.

— Ce defensivă? întrebă numaidecât Chris Jones.

Malko le expuse planul său.

— Este genial! exclamă extaziat Milton Brabeck.

Numai Heather Brown clătină din cap fără convingere.

— Nu va fi de acord. Vedeţi cum se poartă.

— De data asta trebuie să-l convingem, răspunse Malko cu răceală. Nu ne mai interesează ce simte.

* * *

Malko bătu la uşa de comunicaţie dintre camera lui şi cea a colonelului Chang. Chris stătea în spatele lui. Milton Brabeck era pe palier, iar Heather supraveghea împrejurimile bungaloului. Nu obţinură nici un răspuns. Malko strigă din nou:

— Colonele Chang!

Se auziră câteva zgomote, apoi vocea colonelului taiwanez:

— Ce doriţi?

— Deschideţi uşa! Trebuie să vă vorbesc. Sunteţi în pericol de moarte.

— Ştiu, răspunse colonelul cu aceeaşi voce obosită. Mi-aţi mai spus deja.

— Colonele Chang, deschideţi.

— Nu.

Malko se întoarse spre Chris şi îi făcu semn cu capul. „Gorila" se dădu un metru înapoi şi se izbi cu toată greutatea în uşa care se făcu ţăndări şi întreg bungaloul se cutremură.

Malko se strecură prin gaura făcută în lemnul uşii, dar fu întâmpinat de un ţipăt ca de şoricel. Colonelul Chang era cu bustul gol, numai în izmene şi îl fixa năuc, stând în picioare în mijlocul încăperii, în mână cu o sticlă de Defender „Succes" aproape goală.

— Colonele, începu Malko cu fermitate, acum vă aşezaţi şi mă ascultaţi. Dacă vreţi să o mai vedeţi vreodată pe logodnica dumneavoastră Jou-Yi, trebuie să faceţi ce vă spun.

Timpul diplomaţiei trecuse. Subjugat de această incursiune brutală, colonelul Chang se aşeză pe marginea patului şi se uită la Malko.

— Ce vreţi de la mine?

* * *

Vladimir Topalov zis şi „Volodia", care stătea pe patul îngust din bungaloul pe care îl împărţea cu prietenul său, Dimitri Bogdanovici, îşi etalase pe cuvertură cele treizeci şi două de

proiectile de patruzeci de milimetri care se găseau în încărcătorul armei sale 6 G 30, una dintre minunile tehnologiei ruseşti, proaspăt ieşită pe porţile uzinei. Inginerii de la Rosvoorujenie au perfecţionat tehnica lansatorului de grenade american M 79 care arunca o singură grenadă. În schimb, 6 G 30 putea să expedieze, la mai mult de trei sute de metri, treizeci şi două de grenade explozive sau incendiare, la interval de cincisprezece minute. În luptele de stradă, distrugerile erau sigure...

Unse pe rând cu mare grijă miniobuzele, apoi le introduse în locaşul lor. Arma era nouă-nouţă, nu o folosise niciodată. De asemenea, era important să evite accidentele de tir, pentru o demonstraţie care nu era un simplu exerciţiu. Pentru zece mii de ruble, prietenul care răspundea de stand acceptase să-i împrumute arma 6 G 30 împreună cu muniţia aferentă fără să-i pună întrebări.

Învârtind întruna încărcătorul rotund, Vladimir Topalov se gândea la banii pe care avea să-i câştige. Douăzeci şi cinci de mii de dolari! Mai mult de şapte sute de mii de ruble! În sfârşit, va putea să-şi cumpere vila visurilor sale. Uşa se deschise şi el tresări. Era prietenul lui, Dimitri Bogdanovici, cu un pachet lung înfăşurat într-o cuvertură pe care îl desfăcu, dând la iveală un AK 74 cu amortizor de patruzeci de centimetri lungime, echipat cu lunetă de mare precizie. În sacul lui, se mai găseau o lunetă cu infraroşii pentru noapte care se fixa pe cască şi nişte ochelari ce îl transformau pe purtătorul lor într-un monstru al scolului XXI.

— Eşti gata? îl întrebă Dimitri.

— Peste douăzeci de minute, dar nu ne vom duce acolo înainte de miezul nopţii.

— *Haraşo.*

Îşi verifică şi el echipamentul, scoţând încărcătorul armei AK 74, apoi cartuşele. Cu ochelarii cu infraroşu, putea să nimerească o muscă care zbura la cinci sute de metri în toiul nopţii.

Cei doi se cunoscuseră cu trei ani în urmă, pe când făceau parte din trupele de Spetnaţ [1] din armata rusă. Fiind trimişi la Groznîi, în 1996, ca să facă curăţenie în oraş, se înţeleseseră bine amândoi, dar îşi salvaseră pielea exact la timp. Acest lucru i-a determinat să iasă din armată. Să se lase ciuruiţi pentru trei mii de ruble pe lună, era absolut stupid.

---

1. Comandouri de acţiune (n.a.)

Aici câştigau de douăzeci de ori mai mult într-o seară, fără nici un risc. Bărbatul care le propusese afacerea era serios. De altfel, ei îi ceruseră mai mult de jumătate de sumă în avans, iar bancnotele erau acum la ei în buzunar. Iar procurarea materialului nu îi costase mare lucru. A doua zi, armele vor străluci în vitrina standului, curăţate şi bine unse.

Cei doi terminară pregătirile, apoi îşi verificară ţinuta: cămaşă şi pantaloni negri, căciuli din lână de aceeaşi culoare, mănuşi. Fiecare avea săculeţul cu muniţie suplimentară, dar nu credeau că vor avea nevoie. Întreaga operaţiune se baza pe doi factori: surpriza şi acţionarea de la distanţă. Acum nu mai erau gunoierii din tranşee.

— Mergem să mâncăm? propuse Vladimir.

— Da. Mâine, ne vom ospăta cu languste, zise Dimitri izbucnind în râs.

Era un contract uşor de îndeplinit. În afară de armamentul „greu", mai aveau câte un pumnal şi un pistol Makarov de nouă milimetri, dar sperau să nu aibă nevoie de ele. Aici nu erau la Stalingrad. Era necesar să afle dacă *Pelangi Resort* nu era păzit, căci nu aveau voie să se joace cu focul. În închisorile din Malaysia nu stăteai în puf.

— Arată-mi planul, îi ceru Dimitri.

Vladimir Topalov scoase o foaie de hârtie din buzunar şi o aşeză pe pat. Era desenată toată zona cu bungalouri de-a lungul plajei, cu numărul fiecăruia dintre ele. Rusul puse degetul arătător pe un pătrat şi zise:

— Se află aici. La numărul 47. Vom ajunge acolo de pe plajă, apoi ne despărţim când ne apropiem ca şi cum am veni de la hotel.

— De ce nu rămânem pe plajă? îl întrebă Dimitri cu reproş. Retragerea este mai sigură şi ne putem apropia mai mult.

Vladimir îl lovi cu cotul.

— Din două motive, prostule. Mai întâi că în timpul nopţii nu e nimeni pe plajă, iar oamenii din bungalouri nu ne vor observa uşor. Este de ajuns ca un imbecil de turist să sune la recepţie, confundându-ne cu nişte hoţi...

— Aşa este, recunoscu Dimitri. Şi pe urmă?

— Dacă acţionăm din *interior*, nu riscăm să atingem şi alte bungalouri şi să producem pagube „suplimentare". Nu ne vom atinge de hotel şi vom circula pe alei fără să fim observaţi.

— Tu eşti şeful! conchise simplu Dimitri Bogdanovici cu un zâmbet larg.

Capitolul XV

Malko vîră cu trei sute de metri înainte de a ajunge la *Buray Bay Resort*, ca să parcheze mașina în josul drumului. Merse apoi pe jos de-a lungul plajei. Zărea printre cocotieri luminile hotelului în care locuiau rușii. Noaptea nu era prea senină și cădeau chiar și câțiva stropi de ploaie. După zece minute, ajunse la liziera plantației de cocotieri a hotelului, în dreptul primelor bungalouri. Ferit de întuneric, cercetă zona.

Se auzea muzică, iar în piscină, se mai scăldau câțiva oameni. Alții dansau în hol. Luă Glock-ul pe care i-l împrumutase Milton Brabeck și introduse un glonț pe țeavă, apoi îl băgă la curea. După aceea, se strecură printre bungalourile vopsite în albastru și alb, căutând numărul 24, cel în care locuia Aluşka Ivanovna. Voia să aibă cugetul curat în legătură cu implicarea rusoaicei în atacul de la crescătoria de crocodili. Primul bungalou la care ajunse avea numărul 7.

Trebui să bâjbâie vreo jumătate de oră pe aleile prost luminate până să ajungă la numărul 24. Din fericire, acesta era mai aproape de drum decât de aripa principală a hotelului. Era lumină. După ce ascultă la ușă câtva timp, ciocăni încetișor. Auzi pași, apoi ușa se deschise, iar în prag apăru Aluşka. Dar nu putea să distingă decât o siluetă din cauza întunericului de pe alee și întrebă în rusește:

— *Şto vi hatite?*[1]

Malko înaintă un pas și apăru în lumină, iar rusoaica scoase un țipăt înăbușit:

— Malko!

El urcă peronul împingând-o înăuntru, apoi intră și închise ușa în urma lui. Rusoaica se uita mirată la el, uluită, neputând să articuleze un cuvânt. Fața era plină de hematoame, buza

1. *Ce doriți? (n.a.)*

inferioară umflată, cu o crustă sângerie. Malko o împinse pe pat și zise:

— Vezi că am scăpat! Nu credeai, nu-i așa?...

Aluşka izbucni imediat într-un hohot de plâns și se aruncă în brețele lui tremurând din tot corpul, pradă unei adevărate crize de nervi. Malko așteptă să se mai liniștească puțin. Ea se uita la el cu ochii plini de lacrimi.

— Mă bucur atât de mult! Credeam că ai murit. A fost îngrozitor! Nu am mâncat nimic de aseară. Îți jur că nu am știut nimic.

Ea căzu brusc în genunchi în fața lui strângându-i în brațe picioarele, hohotind de plâns. El îi simțea sânii grei strivindu-se de genunchi. Stânjenit, el o ridică și o așeză cu blândețe pe pat. Ori era o actriță neîntrecută, ori nu avea nici o vină.

— Povestește-mi tot ce s-a întâmplat, zise el. Când le-ai spus tipilor ălora că ne vom duce la crescătoria de crocodili?

— Dar nici nu le-am spus! potestă Aluşka. Când am plecat de la salon, i-am spus șefului meu unde mă duc, eram fericită, iar ei au auzit. Îți jur. Îi cunosc doar din vedere.

— Știi cum îi cheamă?

— Da, prenumele. Dimitri și Volodia. Sunt foști militari. Ți-am mai spus.

— Bine, povestește mai departe.

— Nimic. Nu am observat nimic până nu s-au năpustit la mine. Nu am înțeles. A fost îngrozitor. Am văzut când te-au aruncat în bazin, am vrut să strig, am încercat să scap, dar m-au amenințat că mă omoară și că mă aruncă și pe mine la crocodili. Ar fi fost în stare.

— Și după aceea?

— M-au dus la mașina lor. Erau cinci în total. Toată echipa de securitate de la Rosvoorujenie. Cum nu aveam destul loc, m-au culcat pe jos și m-au lovit tot drumul cu picioarele. După ce am ajuns la hotel, Volodia și Dimitri m-au adus aici. La început, mi-au spus că sunt o târfă pentru că mă culc cu americanii, că ești un tip foarte periculos, că spionezi tot ce facem noi și că au acționat din ordinul Moscovei să te elimine. Că este în interesul statului.

— Tu i-ai crezut?

Ea clătină din cap.

— Nu știu, eram prea înspăimântată. Nenorociții ăia m-au avertizat că, dacă suflu o vorbă cuiva în legătură cu ce am văzut, îmi vor tăia gâtul cum le-au mai făcut și altor oameni.

Mi-au spus lucruri îngrozitoare, că îmi vor tăia urechile și că i le vor trimite maică-mii...

Ce lucru încântător. Aluşka reluă:

— Am crezut că ai murit. Le-am promis tot ce-au vrut, dar au început să mă bată, ca să mă „pedepsească", au zis ei. După aceea, m-au obligat să-mi scot rochia și mi-au înțepat tot corpul cu vârful pumnalului. Fiindcă urlam, m-au legat pe pat cu curelele și m-au violat amândoi. Spune, mă crezi?

Ea își scoase brusc halatul, rămânând numai în chiloți și în sutien. Malko zări imediat vânătăile și înțepăturile roșii făcute de cuțit. Erau peste tot: pe sâni, pe burtă, pe coapse. El îi întinse halatul.

— Te cred.

După aceea, se așeză lângă ea ca să o liniștească. După o clipă, ea întrebă sfioasă:

— Ai venit ca să-i omori? Ce bine îmi pare! Sunt în bungaloul 34. Pot să te duc până acolo. O să râd când o să-i văd pe ticăloși cum crapă... Într-adevăr, ești spion american?

Malko îi surâse cu tristețe.

— Nu am venit ca să-i omor, porumbițo, ci ca să văd ce mai faci. Mă bucur că nu ai fost amestecată în asta și îmi pare rău pentru ce ai pățit.

— Atunci, nu o să-i omori? De ce?

— Nu pot să-ți spun acum. Sunt de acord cu ei doar dintr-un singur punct de vedere: nu trebuie să spui *nimănui, niciodată* ce ți s-a întâmplat. Altminteri, îți pui viața în pericol. Acei oameni te-au mințit, nu lucrează pentru Moscova, ci pentru un client particular. Sunt niște bandiți.

— Nu credeam, zise ea. Păcat că nu-i omori. Într-o zi, poate că îmi vei povesti.

— Îți voi povesti într-o bună zi, îi promise Malko, știind că nu o va mai revedea niciodată. Acum te las.

Ea se ridică și îl îmbrățișă murmurându-i la ureche:

— În ciuda celor întâmplate, sunt fericită. Am mâncat languste, am făcut dragoste sub cocotieri și am văzut crocodilii. Nu te voi uita niciodată.

* * *

Eva Shu se relaxă în baie, având foarte mare grijă să nu-și ude cocul, în timp ce contempla bulele sifonate din cupa de Taittinger așezată pe marginea căzii.

Până la urmă, misiunea încredințată de guvernul țării sale reușise. După nenumărate eșecuri, în sfârșit pusese la punct o acțiune care avea să-l „termine" pe colonelul Chang. Dar, pentru a obține acest rezultat, fusese obligată să facă unele promisiuni ferme. Însă promisiunile nu-i afectează de obicei decât pe cei care cred în ele...

Șefii companiei Suhoi aveau să-și dea seama destul de repede că nu au făcut un târg bun. Întotdeauna trăsese spuza pe turta ei. Era cunoscut faptul că reușise să încheie o grămadă de afaceri aproape imposibil de realizat. Prin urmare, o crezuseră. Nici măcar nu fusese nevoită să dea prea multe detalii în legătură cu motivele care împingeau guvernul din Taiwan să se descotorosească de colonelul Chang, lăsând să se înțeleagă că trădase în favoarea Beijingului. În orice caz, șefilor de la Suhoi Aircraft puțin le păsa. Tot ce voiau era să-și vândă avioanele. Nici Eva Shu nu le ceruse amănunte despre „prestația" lor. Ea voia cu orice preț eliminarea colonelului Chang.

Firește că rămâneau documentele. Dar fără el, acestea nu aveau mare valoare. Ea își făcuse deja rezervare pentru a doua zi, mai întâi pentru Kuala Lumpur, apoi pentru Taipei. Prefera să nu fie de față când începea ancheta poliției malaieziene... Își termină șampania, se săpuni puțin, apoi ieși din cadă și se contemplă câteva minute goală în fața oglinzii. La cei cincizeci și patru de ani ai săi, era încă o femeie frumoasă, cu pieptul ferm, cu puțină burtă și coapse durdulii. Nu avea o colecție de amanți, însă se bucura de o viață sexuală regulată cu două sau trei „cuceriri" care o scoteau din casă și o regulau după bunul ei plac. Din când în când, se mai ducea discret la un salon de masaj special din Taipei și se lăsa pe mâinile dibace și gura abilă a tinerelor care excelau în a stoarce și ultima fărâmă de erotism din trupurile semenelor lor.

Înfășurată într-un halat de prosop, se duse în cameră să telefoneze în Taiwan, când auzi o bătaie în ușă. Se întâmpla des ca personalul hotelului să aibă grijă să nu-i lipsească nimic.

Se duse să deschidă și se pomeni cu o blondă înaltă tunsă scurt, care îi zâmbea în prag. Eva Shu o învălui din cap până-n picioare cu o privire plină de interes, cântărindu-i inconștient farmecele trupului. Nu avusese niciodată de-a face cu o blondă...

— Pe cine căutați? o întrebă ea.

Dacă ar fi fost un bărbat, ar fi fost vigilentă, dar blonda aceasta frumoasă o tulbura.

— Pe dumneavoastră, zise necunoscuta.

Înaintă un pas și, cu un gest neprevăzut, îi cuprinse chinezoaicei gâtul cu ambele mâini și apăsă carotidele cu degetele mari. Eva Shu nu apucă nici să se zbată. Totul deveni negru în jur și picioarele i se înmuiară. Dacă nu ar fi ținut-o blonda, ar fi căzut pe podea. Nefiind alimentat cu sânge câteva secunde, creierul încetă să mai funcționeze.

Dar nu dură prea mult. Când deschise ochii, se trezi cu mâinile legate la spate cu un cordon subțire. Deschise gura ca să țipe, dar fu imediat astupată cu un plasture negru care îi acoperea și nările. Blonda o împinse pe pat. Ea se mai zbătu, mișcând picioarele în toate părțile, dar simți că fusese legată fedeleș. Nemaiputând să facă nimic, fu întoarsă cu fața în sus. Doar ochii îi rămăseseră neacoperiți..

Blonda se duse la ușă și o deschise. Doi bărbați înalți intrară în cameră fără să scoată o vorbă. Unul dintre ei o luă pe Eva și o puse pe umăr ca pe un sac, apoi se îndreptă spre ușă. Chinezoaica avea impresia că trăiește un coșmar mut. Cine erau acești oameni și ce voiau de la ea? Dacă ar fi venit să o omoare, ar fi făcut-o imediat. Acest lucru o mai liniști puțin.

Se pomeni în noaptea călduță, în fața bungalOului ei. Unul dintre bărbați dispăruse. Celălalt privea în jurul lui și începu să alerge cu suplețe pe peluză, traversând spațiul liber dintre bungalouri. Aleile erau pustii, iar felinarele răspândeau o lumină slabă.

Bărbatul care o căra pe umăr ajunse în fața unui bungalou și dispăru pe scara interioară pe care o urca de parcă nu ar fi avut nici o povară în spate... Ușa unei camere era deschisă. O aruncă într-unul din paturile lipite. Cât ai clipi, cei doi o legară ca pe un cârnat și o prinseră de tăblia patului astfel încât să nu poată face nici o mișcare, apoi smulseră telefonul din priză. Cu ochii larg deschiși, Eva Shu observa totul stupefiată, fără să înțeleagă nimic. Unde voiau să ajungă? Nu reuși să afle mai mult când cei doi bărbați dispărură, după ce agățară de ușă plăcuța cu „Nu deranjați".

Minutele începură să se scurgă încet. Auzea vag zgomotul valurilor care se spărgeau de țărm. Prin urmare, era aproape de mare. De ce o lăsaseră acolo, fără să o întrebe nimic, fără să-i facă ceva? O cuprinsese totuși îngrijorarea. Încercă să se

elibereze, dar era imposibil. Se liniști la gândul că personalul hotelului va veni în sfârșit, deși atârnaseră de ușă plăcuța cu „Nu deranjați". Trebuia să aștepte răbdătoare.

După aceea, își dădu seama de adevărul crud și ironic. Neputând nici să țipe, nici să se dezlege, începu să facă mici salturi ca racul pe pat, până renunță sleită de puteri. După ce căzu epuizată, se mulțumi doar să pândească zgomotele nopții. Era copleșită de tristețe și de frică.

* * *

Malko se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling Crosswind. Era douăsprezece și zece. Luminile se stinseră pe rând în bungalourile din *Buray Bay Resort*. Piscina mai era încă luminată, dar nimeni nu mai făcea baie în ea. Stătea la pândă de o oră, după ce își luase toate lucrurile utile. Binocul pentru noapte îi permitea să vadă toate obiectele înconjurate de o lumină verzuie. Se așezase în așa fel încât să aibă în câmpul vizual bungaloul cu numărul 34.

Din hol se auzea încă muzică, aerul era călduț, iar marea clipocea încetișor. Mașina era ascunsă puțin mai jos pe plajă, departe de drum. Avea în câmpul său vizual și mica parcare din fața hotelului.

Se întreba dacă Aluška adormise deja. Rusoaica nu avea cum să bănuiască că el se afla încă la câțiva metri de ea... Un scârțâit îi acceleră pulsul și duse binoclul la ochi. Ușa bungaloului 34 se deschise și apărură două siluete întunecate, doi bărbați care aveau în mână câte o geantă mare. Închiseră ușa și, tăind-o pe sub copaci, se îndreptară spre parching, apoi se urcară într-o mașină deschisă la culoare și porniră imediat, fără să aprindă farurile. Malko alergă la mașina lui.

Se mai afla încă în josul drumului când mașina albă trecu la câțiva metri de el. Așteptă un minut, apoi demară și el. Știa unde se duc. De altfel, când ajunse în dreptul bifurcației către aeroport, îi ajunsese din urmă. Dar rămase la distanță. Traficul era intens, prin urmare, nu putea fi observat ușor. Cei doi ruși merseră de-a lungul terenului de aviație, îndreptându-se spre Porto Mala. Înainte de a ajunge la *Pelangi Resort*, încetiniră și se angajară pe un drumeag ce ducea într-un sat de pescari aflat lângă plaja hotelului. Malko merse drept înainte și opri mașina în parcarea hotelului.

În hol mai era lume pe care el o ocoli și se duse direct pe alei. O luă pe cea care ducea la șirul de bungalouri și se duse până în capăt încet, fără grabă, cu mâinile în buzunare. Chiar dacă îl observa cineva, credea că este un client din hotel care se întorcea la bungaloul lui.

Coborî și merse apoi de-a lungul plajei, până la satul de pescari. Nu era nici țipenie de om. Sătenii se culcau devreme. Zări la douăzeci de metri mai departe o mașină albă. Ocoliseră puțin, ca să poată întoarce mai ușor. Era o măsură de prevedere demnă de niște profesioniști. Se așeză pe vine și dezumflă cu grijă cele patru caciucuri. Șuieratul aerului care ieșea din camere îl îmbia să cânte. Nu termină bine, că se auzi o explozie violentă, urmată de o lumină roșie, ce venea dinspre bungalouri, tulburând liniștea nopții.

* * *

Vladimir Topalov nu se așteptase ca explozia să fie atât de puternică. Culcat în iarbă, la treizeci de metri de bungaloul cu numărul 47, apăsase pe trăgaciul lansatorului de grenade, ochind scara exterioară. De la această distanță, era o joacă de copii. Flăcările se înălțaseră deja, luminând și alte bungalouri, iar pădurea întunecată și scara începuseră să ardă. Rusul apăsă din nou pe trăgaci, apoi mai trase încă cinci grenade. Asurzit de zgomot și orbit de flăcările care țâșneau acum de peste tot, Vladimir Topalov făcu o pauză de câteva secunde. Auzi o voce care îi șopti la ureche:

— *Haraşo.*

— *Haraşo! Haraşo!* N-a scăpat nimeni. Le mai arunc încă o doză mică.

Dimitri stătea la liziera dinspre plajă, puțin mai retras, cu un AK 74 în mână cu amortizor. Având lunetă cu infraroșu, putea să repereze orice persoană care ieșea pe balcon sau la fereastră. Dar nu se arătă nimeni.

Vladimir Topalov ochi spațiul gol dintre pământ și podea. Toate bungalourile erau construite pe piloni din cauza insectelor sau a termitelor. Grenada ieși cu un șuierat sinistru, iar din bungalou se înălță o jerbă de flăcări, apoi totul se nărui, iar acoperișul se prăbuși în mijlocul ruinelor. În locul bungaloului 47, rămăsese doar o mare de flăcări. Nimeni dinăuntru nu putuse să supraviețuiască. Trase și ultima

grenadă care nu făcu altceva decât să amplifice incendiul, apoi zise în walkie-talkie:

— O șterg de-aici.

Flăcările se ridicau la mai mult de douăzeci de metri în văzduh, amestecate cu resturi din bungalou. Fiind construite în întregime din lemn, acestea ardeau ca o torță.

Vladimir Topalov se furișă aplecat, paralel cu plaja, apoi, după o sută de metri, o luă direct pe nisip. Lăsase în urma lui un adevărat pârjol. Oamenii intrați în panică fugeau din celelalte bungalouri către clădirea centrală de pe plajă, fără să înțeleagă ce s-a întâmplat. Cei doi ruși li se alăturară. Dimitri Bogdanovici îi trase o palmă în spate prietenului său.

— Ura, tovarășe!

Era vechea formulă rămasă încă în vigoare la școala de Spetnaț.

— I-am luat prin surprindere, nici măcar nu au reacționat! se bucură Vladimir Topalov.

Într-adevăr, 6 G 30 era o armă minunată. În timp ce alergau, își întrebă complicele:

— Ești sigur că nu a scăpat nimeni?

— Nici măcar un țânțar, îl liniști Dimitri.

Mai alergară încă cincizeci de metri, apoi încetiniră și străbătură satul de pescari. Se uitară în urmă. Incendiul cuprinsese și bungalourile vecine. Zăriră în întuneric câțiva pescari treziți de explozii, care urmăreau scena curioși. Dimitri arătă arma AK 74, însă Vladimir îl opri cu un ordin sec:

— Nu te prosti! Sunt malaiezieni. Vrei să mori spânzurat?

În Malaysia, mai exista pedeapsa cu moartea și era aplicată. Chiar și străinilor. Vladimir Topalov ajunse primul la mașină. I se păru că zărește o siluetă ciudată. Se aplecă, văzu cauciucul dezumflat și trase o înjurătură.

— Dumnezeule! S-a spart! Trebuie să schimbăm roata.

O mică încurcătură, dar nu era o catastrofă. Întârziau câteva minute. Se duse la portbagaj, dar observă și a doua roată.

Mașina era pe butuci... O ocoli și se opri înmărmurit de frică. Schimbă o privire cu prietenul său. Acum înțelegeau de ce nu întâlniseră nici un fel de obstacol. Fără un cuvânt, alergară la șosea. *Buray Bay Resort* se afla la vreo doisprezece kilometri. Nu puteau să-și abandoneze armele care fuseseră înregistrate la vamă cu numerele de serie. Dar nici să se predea nu aveau chef.

* * *

Pentru prima oară în viața lui, Malko simți votca amară. Instalat într-un fotoliu din hol și asurzit de orchestra de femei din spatele încăperii, se gândea la lanțul evenimentelor care duseseră la moartea Evei Shu.

La început, ideea lui a fost să le ofere ucigașilor ruși o „găoace goală", adică să-l evacueze din bungalou pe colonelul Chang. Însă acesta, avertizat, după ce Malko intrase cu forța în cameră, începu să țipe de mama focului. Dar mai înainte, și fără să se gândească la nimic rău, Malko îi spusese că o localizase pe Eva Shu într-un bungalou vecin cu al lor. În acel moment, colonelul Chang se dezlănțuise:

— Puneți-vă în locul meu! Pe *ea* o vor omorî întâi! Iar eu voi putea fi în sfârșit liniștit.

— Nu se poate, obiectase Malko.

Taiwanezul se uită la el cu o privire de nebun.

— De ce?

— Pentru că este o crimă, zise în final Malko. Eu nu sunt un asasin.

Colonelul Chang sări ca ars.

— Dacă i se întâmplă ceva, nu dumneavoastră, ci ea va răspunde pentru asta... Este sinucidere curată.

Comparația era puțin cam forțată, dar Malko nu putuse să zică nimic, în timp ce taiwanezul își descărca nervii. Ca și cum Eva Shu ar fi reprezentat un soi de țap ispășitor care să-l facă să-și uite necazurile. Discuția dură astfel ore în șir. Colonelul Chang amenința că va face scandal, că va suna la Centrala din Kuala Lumpur și că va anunța chiar poliția malaieziană. Tăcerea grea a celor trei „doici" contribuise și ea la cedarea finală a lui Malko. La argumentele lor, el nu reușise să atribuie decât un simț prea ascuțit al moralei acestora, chiar dacă Eva Shu încercase în repetate rânduri să-l asasineze pe colonelul Chang. Și ar fi făcut-o în continuare, dacă ar mai fi în viață.

Organizarea operațiunii fusese relativ ușoară: Eva Shu se aștepta la absolut orice, în afară de un atac la propria persoană. Malko termină de băut votca, încercând să alunge din minte imaginea chinezoaicei care agoniza în bungaloul cuprins de flăcări, arsă de vie sau asfixiată. În nemiloasa lume paralelă, povestea „spălării mâinilor murdare" se repeta la nesfârșit.

Prima explozie, estompată puțin de distanță, întrerupsese orice discuție. Următoarele reușiseră să semene panica și numeroși clienți din bar s-au dus să afle ce se întâmplase. Flăcările care se înălțau din bungaloul incendiat luminau tot parcul. Malko se ridică și se duse la recepție. Venise clipa să pornească la atac.

— Vin de pe plajă! îi spuse el unui funcționar. Am văzut doi oameni înarmați care fugeau spre satul de pescari. Trebuie să anunțați poliția.

— Am făcut-o deja! îl asigură malaiezianul. Le voi spune îndată ce vor ajunge. Puteți să-i descrieți pe cei doi?

— I-am văzut de la distanță, răspunse Malko, mi-a fost teamă să mă apropii. Unul dintre ei avea pușcă.

Nu terminase bine de vorbit, că se și auzi sirena unei mașini de poliție care se opri în fața intrării. Mai mulți polițiști în uniformă urcau peronul holului. Malko, care se amestecase din nou printre consumatorii de la bar, îl văzu pe funcționar discutând cu polițiștii. Unul dintre ei vorbi prin stație. Malko își spuse că rușii nu aveau să ajungă prea curând la hotel...

Intră liniștit pe o alee luminată de flăcările incendiului. Când ajunse în apropierea bungaloului 47, înconjurat de mulțimea de gură-cască, văzu că acesta arsese în întregime. Se întoarse la piscină. Ascuns de întuneric, colonelul Chang fuma tolănit într-un fotoliu, cu nelipsita-i servietă la picioare. Era păzit de cele trei „doici". La lăsarea întunericului, toate lucrurile lui fuseseră îndesate în mașina lui Malko. Taiwanezul zise cu voce sugrumată:

— Ați avut dreptate!

Nu îl crezuse pe Malko până în ultimul moment. După discuția cu Aluška Ivanovna, căută să ghicească cum se va desfășura atacul rușilor, care știau că taiwanezul beneficia de o pază foarte strictă. Până la urmă, se gândise la un atac de la distanță care putea distruge bungaloul. Colonelul întrebă șovăitor:

— Sunteți sigur că doamna Shu a murit? Că altfel...

Chris Jones zâmbi în barbă.

— Ar fi trebuit să fie ignifugă ca să scape.

Malko îl făcu să tacă uitându-se urât la el.

— Nimeni nu a supraviețuit acestui pârjol, zise el. Acum că v-am salvat viața, trebuie să dați dovadă de inteligență.

— Cum adică?

— Plecăm din Langkawi cât mai repede posibil.

Chinezul tresări.

— Nu plec în America fără Jou-Yi.

— Aveți vești de la ea?

— Da. Am primit azi-dimineață. Mi-a promis că vine poimâine.

— Unde?

— Mai întâi, la Kuala Lumpur. Nu știe că trebuie să plec din Langkawi. Riscăm să nu ne întâlnim.

— Nu există nici un risc, îl liniști Malko. O așteptăm la aeroport... După aceea, plecați împreună, Sunteți de acord?

— Da, spuse el după o lungă ezitare.

— Bine. Odihniți-vă. Mâine plecăm devreme.

Se duse la recepție să anunțe că îi arsese camera în incendiu și că trebuia să doarmă undeva. „Doicile" făcură și ele la fel. Cât despre colonelul Chang, acesta va locui împreună cu „doicile" lui. Și cu prețioasa lui servietă cu documente, firește.

După ce făcuseră rost de alt bungalou, Malko se instală din nou la barul care rămăsese aproape gol. Era sfâșiat de sentimente diferite. Datorită informațiilor furnizate de Aluška, reușise să dea o lovitură puternică operațiunii taiwaneze. O dată cu eliminarea doamnei Shu și a rușilor, pe colonelul Chang nu-l mai păștea nici un pericol imediat. Însă operațiunea „Phoenix" era departe de a se fi terminat.

Chiar dacă ofițerul taiwanez pleca împreună cu ei la Kuala Lumpur, problemele aveau să înceapă și acolo. Era cu neputință să-l scoată pe colonel din țară cu forța, căci el nu dorea să plece în SUA fără Jou-Yi. Iar Malko nu era sigur că taiwanezii o vor lăsa să plece pe logodnica colonelului Chang. Cu-atât mai mult după moartea Evei Shu.

Capitolul XVI

Maşina se târa pe drumul de coastă ce înconjura insula Langkawi la sud, până în „capitala" acesteia, Kuah, un sat mare fără personalitate şi lipsit de pitoresc, în care turiştii străini nu puneau piciorul niciodată. Malko, colonelul Chang şi „doicile" plecaseră de la *Pelangi Resort* de vreo oră şi jumătate, întârziind din cauza numeroaselor autobuze, camioane şi tot felul de vehicule care se târau ca melcul pe şosea. Fiind la volan, Malko se înarmă cu răbdare. Lângă el, Chris Jones stătea cu genunchii la gură. În spate, colonelul Chang era înghesuit între Milton şi Heather, cu preţioasa-i servietă pe genunchi. Le-ar fi trebuit două maşini, dar ar fi durat mult ca să închirieze una. De aceea, Malko alesese această soluţie mai puţin confortabilă.

Această parte a insulei avea mai puţin farmec, cu acoperişurile din tablă ondulată, cu hidoasele case pătrate alternând cu clădiri moderne.

Plecaseră de la *Pelangi Resort* pe la ora şapte dimineaţa şi trecuseră pe lângă rămăşiţele prefăcute în cenuşă ale bungaloului 47, păzite de poliţişti. În zori, găsiseră un schelet carboniat şi de nerecunoscut. Era imposibil să se afle dacă fusese bărbat sau femeie... La jurnalul de la ora şase, postul de radio local anunţase că fuseseră arestaţi doi bărbaţi suspectaţi de incendiu. Nu se pomenise nimic despre arme, în concluzie, ruşii reuşiseră să se descotorosească de ele aruncându-le în mare.

În nebunia incendiului, plecarea lui Malko şi a însoţitorilor lui trecuse total neobservată. Funcţionarul de la recepţie refuzase chiar banii lui Malko, crezând că şi-a pierdut toate lucrurile în incendiu... Acesta anunţase prin telefon funcţionarul de la care închiriase maşina că o mai ţinea câteva zile ca să se poată deplasa.

Firește că ar fi putut să ia avionul, dar ar fi lăsat urme. Malko voia ca taiwanezul să dispară pur și simplu. Moartea doamnei Shu nu îi împiedica pe taiwanezi s-o înlocuiască.

În spatele mașinii, colonelul Chang părea năuc, în stare de șoc, ca un pagur smuls de pe stâncă lui. Malko se temuse până în ultima clipă că nu va vrea să mai plece. Judecând după privirea pierdută, își dădu seama că taiwanezul, obsedat de logodnica sa Jou-Yi, mai avea puțin și se ticnea.

Casele începură să fie din ce în ce mai dese. În sfârșit, ajunseră la Kuah. Urmară singurul drum mărginit de hoteluri mici și de magazine, până ajunseră la un debarcader imens de unde plecau feriboturile ce legau insula Langkawi de continent și de Thailanda. Erau zeci pe zi, cu care mergeau mai ales malaiezienii și câțiva străini mai modești. Malko opri în parcarea dominată de statuia imensă a unui vultur din piatră, simbolul insulei.

— Așteptați-mă aici, zise el și coborî din mașină.

Intră în terminalul cu aer condiționat unde erau sute de călători, se duse la un ghișeu și întrebă:

— La ce oră pleacă următorul feribot la Kuala Kedar?

— Pleacă unul peste douăzeci de minute, *sir*, răspunse funcționarul. Sunteți cu mașina sau pe jos?

— Cu mașina. Suntem cinci persoane. Cât durează călătoria?

— Două ore și jumătate, *sir*.

Trecu indiferent la clientul următor. Kuala Kedar era orașul de coastă cel mai apropiat, aflat la aproximativ patru sute de kilometri de Kuala Lumpur. Era practic unicul oraș de pe autostradă. Malko se întoarse la mașină.

— Ajungem exact la timp, zise el.

Conduse mașina până la debarcader și se așeză la coada de vehicule care așteptau să se îmbarce. Toate cele trei diguri erau înconjurate de feriboturi de toate mărimile. Unele arboaru pavilionul thailandez și se aflau puțin mai la nord, celelalte erau malaieziene. Mirosea a benzină, a supă chinezească și a sudoare. Malko opri motorul și își făcu calculul în minte.

La ora aceea, taiwanezii îl credeau pe colonelul Chang prefăcut în cenușă. Se pare că nu cei doi ruși vor dezminți acest lucru, chiar dacă după această lovitură, se îndoiau de succesul misiunii lor și nu aveau să dea ochii cu cel care o comandase... Pe de altă parte, dispariția doamnei Shu îi va

intriga pe taiwanezi. Era mai bine să spere că aceștia nu vor înțelege ce s-a întâmplat. Centrala lor din Kuala Lumpur va afla repede că bungaloul cu numărul 47 a ars și că a fost descoperit un cadavru carbonizat. Pentru ei, este al colonelului Chang. Vor avea nevoie de vreo două sau trei zile ca să descopere adevărul.

Exact timpul necesar pentru Malko să o recupereze pe Jou-Yi, logodnica colonelului, și să-i ducă pe amândoi în Statele Unite. Cât timp vor sta în Kuala Lumpur, vor locui în reședința șefului Centralei CIA. Acesta era planul pe care îl acceptase colonelul Chang până la sosirea lui Jou-Yi...

Porțile feribotului se deschiseră, iar șirul de mașini începu să urce în hârbul care părea ținut numai de vopsea. După cinci minute, mașina era la bord, iar pasagerii se duseră pe punte. Aerul era răcoros și cădeau câțiva stropi de ploaie. Vechiul feribot începu să alunece pe marea cenușie, trecând pe lângă maiestuosul vultur din piatră. Sprijinit cu coatele de balustradă, Malko se gândi că era o plecare mai puțin grandioasă decât cea cu *Vincennes*, dar reușise să-l scoată teafăr pe colonelul Chang din Langkawi...

Reușise să facă cel mai greu lucru. Îi lăsase Mirei Mafira câteva cuvinte și numărul liniei drecte a lui Timothy Applegate. S-ar putea să aibă lucruri interesante de povestit. Salonul mai era deschis încă patruzeci și opt de ore. După ce îl urca pe colonelul Chang la bordul avionului pentru Statele Unite, Malko sărea direct în cursa pentru Viena, iar de acolo, la Liezen, unde, în principiu, îl aștepta contesa Alexandra.

Feribotul luă viteză. Ca și cum ar fi vorba de o cursă „domestică", nu era control nici la îmbarcare, nici la sosire. Malko se întoarse când auzi un zgomot ciudat. Alb ca varul. Chris Jones stătea aplecat peste balustradă și hrănea peștii cu ce mâncase la micul dejun. Ca vai de capul lui și icnind întruna, zise cu un ton plângăreț:

— Doar v-am spus că nu-mi prieește marea.

Lui Malko i se păru că citește în privirea lui Heather Brown o lucire răutăcioasă de bucurie.

* * *

Arbori de cauciuc, cocotieri și iar arbori de cauciuc, aranjați simetric în imense plantații care păreau să se întindă cât

vedeai cu ochii. Noroc că autostrada, care mergea la nord, până la Bangkok, iar la sud, către Singapore, era nouă-nouță și aproape pustie... Malko își ținea cu greu ochii deschiși. Se oprise numai o dată ca să facă plinul. Soarele dogorea deja, în ciuda orei matinale și climatizării. Colonelul Chang dormea în spate cu gura deschisă, dar ținând strâns mânerul servietei. Malko zări în sfârșit un panou pe care scria „Kuala Lumpur 26 Km". Chris Jones, care stătea în față, despăturise harta orașului ca să-l dirijeze pe Malko. După o jumătate de oră, apărură primele clădiri. Malko fu surprins din nou să nu recunoască orașul pe care nu-l uitase: o mică așezare tropicală plină de farmec, cu largi spații verzi, cu încântătoare case în stil colonial, cu străzi animate și înguste și furnicarul de oameni...

Zgârie-norii din centru înghițiseră totul. Colonelul Chang părea la fel de uimit la vederea acestui oraș straniu. Lângă Malko, Chris Jones înjura ca un birjar. Din cauza sistemului de sensuri unice, se învârteau în cerc... Era a treia oară că o luaseră pe bulevardul Jalan Perak. Cele două benzi erau despărțite prin stâlpi imenși de beton care susțineau metroul aerian încă neterminat, care nu va vedea niciodată lumina zilei din cauza crizei... Se pomeniră din nou blocați în uriașa încurcătură de circulație.

— Nu vom ajunge niciodată! oftă Malko.

În acel moment, colonelul Chang zise cu voce șovăitoare:

— Nu mă simt bine, cred că o să vomit... Trebuie să cobor.

Milton Brabeck se dădu rapid la o parte și deschise portiera lângă trotoar. Dar se petrecu un lucru incredibil: colonelul taiwanez țâșni parctic peste el din mașină. Ateriză în patru labe pe trotuar, ținând strâns servieta, se ridică dintr-un salt și fugi ca un iepure, fără să se întoarcă.

* * *

Chris Jones sări din mașină mârâind de furie, urmat imediat de Malko. Colonelul Chang fugea cât îl țineau picioarele pe bulevardul Sultan-Ismail mărginit de clădiri impunătoare.

Parcurseră astfel o sută de metri, apoi o luă la dreapta, dispărând pe rampa ce ducea la un zgârie-nori puțin mai retras de la stradă. Malko zări firma: *Hilton*. El și Chris fugiră mai tare și îl ajunseră pe colonel la recepție. Se pregătea să ceară o cameră gâfâind. Când îi zări pe Malko și pe Chris în spatele lui, începu să urle:

— Lăsați-mă în pace! Nu vreau să merg cu dumneavoastră!

Surprins, funcționarul de la recepție îi privi pe cei doi nou-veniți cu suspiciune. Malko se apropie de taiwanez și zise în șoaptă:

— Liniștiți-vă, colonele! Nimeni nu vrea să vă oblige.

— Nu vreau să merg la prietenul dumneavoastră. Vreau o cameră aici! făcu colonelul tremurând.

— Cum doriți! zise Malko resemnat.

Malko îi făcu un semn discret lui Chris să se îndepărteze și rămase lângă colonel până când se înregistră. Văzând că nu-i face nimic, taiwanezul se calmă. Malko îi strigă lui Chris:

— Adu bagajele domnului Chang din mașină!

Înghițindu-și furia, „gorila" se resemnă. Când se întoarse, lucrurile se liniștiseră. Un angajat luă valiza colonelului, care nu lăsase servieta din mână, iar Malko îl conduse în cameră. Când rămaseră singuri, putu în sfârșit să spună ce avea pe suflet:

— Ce v-a apucat? Stabilisem să vă așteptați logodnica la șeful centralei. Pentru moment, taiwanezii cred că ați murit, dar nu știu cât va mai dura această situație.

Încăpățânat, colonelul îi ținu piept.

— Știu foarte bine că acolo sunt în mâinile dumneavoastră, protestă el. Puteți să mă drogați și să mă luați în secret. Și nu o voi revedea nicicând pe Jou-Yi!

Malko clătină din cap. În acest stadiu avansat de nebunie, nu avea ce face... Era mai bine să facă cum voia colonelul.

— Când trebuie să ajungă?

— Mi-a spus că mâine.

— Știe unde sunteți?

— O voi suna ca să-i spun. Vreau să vină direct aici.

Malko avu impresia că îi cade cerul în cap.

— Dacă o sunați, taiwanezii vor afla imediat că trăiți și vă vor găsi. Nu vă ajunge ce ați pățit la Langkawi? Cât timp nu veți avea o protecție *totală*, vor încerca să vă omoare.

Colonelul nu răspunse, fiind năucit. Malko simți că nu poate să-l determine să-și schimbe părerea.

— Cel puțin o să vă asigur protecția aici, îi propuse el. Fiți foarte atent.

Își dădu seama deodată că taiwanezul nu-l asculta, ci se uita fix la telefon... Imediat ce Malko va ieși din cameră, va suna la Taipei. Astfel își va bate singur primul cui în coșciug.

Malko ieşi din cameră. Îşi găsi echipajul „doicilor" la recepţie, cu bagajele.

— Rămânem aici, îi anunţă el.

După un sfert de oră şi cu ajutorul a cinci sute de ringiţi, obţinuseră trei camere lângă cea a colonelului Chang.

— Am vorbit cu centrala, zise Chris Jones. Ne trimit o maşină. Se pare că domnul Applegate e nerăbdător să vă vadă...

— Nu va fi dezamăgit, spuse Malko supărat. Voi rămâneţi aici. Unul dintre voi va rămâne să păzească culoarul în permanenţă. Ceilalţi rămâneţi în camere, dar cu uşa deschisă.

— Doar nu credeţi că vor ataca hotelul? zise Milton Brabeck.

— Ba bine că nu, replică Malko. Nu vreau să fiu luat prin surprindere.

* * *

Timothy Applegate veni în faţa lui Malko vizibil uşurat şi îi strânse mâna gata să i-o rupă.

— Iisuse Hristoase! Credeam că nu o să vă mai văd niciodată!

— Nu lipsea mult...

— Cei de la Langley îmi trimit câte douăzeci de mesaje pe zi. Nu înţeleg ce se întâmplă.

— Dacă l-ar cunoaşte pe colonelul Chang, sunt sigur că ar înţelege. Chris Jones v-a povestit ultima ispravă, nu?

— Da. E complet nebun! Dar în sfârşit, aţi reuşit să-l aduceţi la Kuala Lumpur.

— Problemele nu s-au terminat aici, observă cu tristeţe Malko.

— Veniţi să-mi povestiţi.

Malko îl urmă în imensul living-room din reşedinţa sa, un pavilion cu un minunat parc tropical, împrejmuit cu ziduri înalte şi cu un lac în mijloc. Şi toate astea, chiar în centrul oraşului Kuala Lumpur! Doi puşti străbătură încăperea şi se duseră în grădină. Şeful centralei strigă imediat la ei:

— Să nu vă jucaţi printre bambuşi, servitorul a mai văzut o cobră şi în dimineaţa asta!

— Aveţi şerpi veninoşi în grădină? îl întrebă Malko mirat.

Americanul zâmbi cu amărăciune.

— Dacă ar fi numai cobre! Dar avem și pitoni, varani de toate lungimile și maimuțe incredibil de agresive. Când mâncăm afară, vin și ne fură mâncarea. Acum o lună, oamenii au prins un piton lung de șase metri și jumătate... Dar malaiezienii sunt superstițioși și nu ucid nici maimuțe, nici cobre, nici pitoni, așa că nu avem șanse să scăpăm de ele.

— Dar pironul nu e veninos, observă Malko.

— Da, însă în fiecare an în Malaysia sunt înghițiți câte trei sau patru oameni. Și mereu numai chinezi. Cred că au fost în pelerinaj la Mecca. Sunt pitoni islamiști. Oricum, eu prefer ca puștii mei să ajungă la universitate, nu în stomacul unui piton...

O dorință cât se poate de rezonabilă.

— Iată care este situația, începu Malko.

Timothy Applegate îl ascultă fără să-l întrerupă, încovoindu-se din ce în ce mai tare.

— Acest colonel Chang trebuie să fie un spion extraordinar, dar e nebun de legat, conchise Malko. Taiwanezii și-ar da o mână ca să-l vadă mort. Dacă îi descoperă prezența aici, vor face orice ca să-l lichideze. Oare putem să ne bazăm pe malaiezieni pentru protecție?

Timothy Applegate clătină din cap.

— Nu, fiindcă nu ne agreează. Nu mai mult decât taiwanezii. Se mulțumesc doar să ne ia banii. Serviciile lor sunt eficiente și supraveghează absolut tot. Aici, ne aplecăm mai mult asupra islamiștilor, însă cu mare discreție. Țara asta este islamizată cu viteza fulgerului. În curând va fi instaurată *charia*... [1] Ne bazăm numai pe noi înșine și nu e cazul să avem un eșec. Toată lumea s-a agățat de sosirea colonelului Chang: Langley, Departamentul de Stat și Casa Albă. Dar cel mai tare se tem să nu fie lichidat. Chiar nu vrea să vină aici până când ajunge și Dulcineea lui? Asta ar rezolva toate problemele.

— Dacă dumneavoastră reușiți, înseamnă că sunteți mai tare ca mine! Nu ne-a iertat chestia cu *Vincennes*...

— Cel puțin, este bine păzit?

— De cele mai bune „doici" ale Companiei... S-a auzit pe aici de atacul rușilor de la Langkawi?

— Foarte puțin. Ziarele de prin partea locului abia au amintit. Iar noi nu am interceptat nici o convorbire care să ne

---

1. Lege canonică islamică (n.t.)

intereseze. S-a spus doar că în urma unui incendiu survenit în mod accidental într-un bungalou, un turist și-a găsit moartea...

— *Un turist,* nu o turistă?...

— Ba da, dar asta nu înseamnă că malaiezienii nu știu mai multe decât spun. Acolo este fieful primului-ministru Mahathir. El a organizat salonul LIMA și nu vrea să fie tulburat de incidente stânjenitoare... Atunci, ce facem?

— Așteptăm, conchise Malko. La ora asta, taiwanezii știu sigur că Chang trăiește și unde se află. A fost imposibil să-l împiedicăm să-i telefoneze logodnicei lui. Nu pot să-mi imaginez că ea nu are telefonul sub ascultare... Iar el nu se mișcă din loc până nu vine și Jou-Yi.

Șeful centralei suspină.

— Nu îmi vine să cred că o vor lăsa pe fata asta sp iasă din țară în aceste împrejurări. Nici nu știu cu ce se ocupă. Ce se va întâmpla dacă nu vine?

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc! recunoscu Malko.

Fiind nebun după ea, colonelul Chang ar fi în stare să se întoarcă în Taiwan, să fie chiar împușcat, numai să-și vadă iubita.

* * *

— Sosește mâine cu zborul 655 de la ora unu și jumătate!

Colonelul Chang radia de fericire. Toată nebunia și starea de nervozitate parcă dispăruseră fără urmă. Malko zări pe măsuța joasă o sticlă de Defender începută. Chang sărbătorise deja sosirea logodnicei sale. Însă Malko nu-i împărtășea euforia. Autoritățile taiwaneze nu făcuseră degeaba eforturi disperate, mai întâi ca să-l aducă la Taipei, apoi să-l asasineze, ca acum să-l lase să plece cu logodnica lui. Dar unde se ascundea lupul cel alb?

— Ce v-a spus? îl întrebă Malko străduindu-se să înțeleagă ceva.

— Că mama ei se simte mai bine și că poate să o lase singură.

— Știe că nu intenționați să vă întoarceți în Taiwan?

Colonelul se făcu roșu la față.

— Nu i-am spus.

Iată și lupul alb! Chiar o haită de lupi.

— Nu vă e teamă că va refuza să-și părăsească mama definitiv? îl întrebă Malko cu prudență.

— Va putea să o aducă mai târziu, zise acesta.

Avea răspuns la toate. Se întunecase din nou la față și vorbea grăbit. Era ca un copil dojenit. Malko se așeză în fața lui și zise apăsat:

— Colonele, sunteți un om inteligent. *Știți* că autoritățile din țara dumneavoastră sunt la curent cu legătura dumneavoastră cu această fată. Că are telefonul sub ascultare. Prin urmare, știu cât de importantă este pentru dumneavoastră. În concluzie, măsura cea mai logică ar fi să o împiedice să iasă din țară, ca să facă presiuni asupra dumneavoastră sau să vă destabilizeze nelăsând-o să vină la întâlnire. În caz că vă întâlniți, tot le rămâne o modalitate de presiune asupra ei în persoana mamei acesteia.

Colonelul Chang rămase tăcut un timp, apoi recunoscu cu voce monotonă:

— Așa este. M-am gândit și eu la asta.

— Și la ce concluzie ați ajuns?

— Nu știu. Nu înțeleg. Poate că Jou-Yi are vreo explicație.

— Nu vă este frică?

— De ce să-mi fie?

— Că va aduce cu sine o echipă de ucigași, că vă întinde o cursă...

Taiwanezul tresări.

— Ea! O cursă! Nici să nu vă gândiți!

Ba da, Malko se gândea, și încă foarte mult.

— Vă gândiți să o așteptați la aeroport?

— Bineînțeles!

Malko se ridică resemnat.

— Bine. Mergem mâine la aeroport. Dar până atunci, să ne rugăm lui Dumnezeu. Că veni vorba, dacă sosește, sunteți de acord să plecați în SUA cât mai repede? Împreună cu ea, desigur...

— Sigur că da! Vreau și eu să mă deconectez.

Malko îl părăsi cu aceste intenții bune. Oare ce blestem va aduce femeia asta cu ea? Marea iubire a colonelului Chang...

Capitolul XVII

Aeroportul din Kuala Lumpur semăna mai degrabă cu o moschee uriașă, cu holuri din marmură și cu minarete, decât cu o poartă aeriană. Extrem de modern, supradimensionat, aeroportul era pustiu din cauza zborurilor rare. În plus, fiind situat la optzeci de kilometri de autostradă, făceai mai mult de o oră din centru...

Avionul de la Taipei aterizase de douăzeci de minute, însă, din cauza coridoarelor foarte lungi, nu apăru încă nici un călător. Malko se uita când la figura colonelului Chang, când la poarta culisantă a sosirilor care se deschise și fu invadată de un val de femei „îmbrobodite" ce veneau din toate colțurile Malaysiei. Semănau între ele din cauza baticului care le făcea tuturor fața rotundă. Aveau fuste lungi până la glezne și haine groase, deși afară era foarte cald.

Malko își verifică dispozitivul dintr-o privire. Chris și Milton îl încadrau la câțiva metri de el pe colonelul taiwanez, în timp ce Heather cerceta holul în căutare de suspecți. Afară, așteptau două mașini: Chevroletul blindat al șefului centralei și Protonul lui Malko. Lui nu-i venea să creadă că taiwaneza va veni într-adevăr. Ceva nu se lega. Pericolul nu putea să vină decât din afara aeroportului. În fine, toți pasagerii care au venit, au trecut prin poarta magnetică de securitate.

Înainte ca Jou-Yi să-și facă apariția, Malko îi ghicise prezența. Colonelul Chang făcu un pas înainte, citindu-i-se fericirea pe chip. După câteva secunde, pe poarta culisantă intră o femeie îmbrăcată într-o rochie galbenă subțire, cu corsajul bine umplut și privirea ascunsă de niște ochelari de soare. Malko zări la început gura roșie, fața ovală și părul negru care îi ajungea până la mijloc. Jou-Yi împingea un cărucior încărcat cu o valiză și o geantă de voiaj. Colonelul se repezi la ea, împinse căruțul într-o parte și o îmbrățișă. Cele

două „gorile" întoarseră privirea în altă parte. Dar nu din pudoare, ci ca să-i observe pe cei ce veneau în spatele chinezoaicei, deși aveau un aer inofensiv. Erau mai mulți malaiezieni, o familie. Nimic suspect.

Lipit strâns de chinezoaică, colonelul Chang părea că renaște la viață, uitând complet de lumea înconjurătoare. Făcuse o înțelegere cu sine să-i spună imediat lui Jou-Yi că se afla sub protecția americanilor și că viața lui era amenințată. America fiind aliata oficială a Taiwanului, acest lucru nu putea să o mire pe chinezoaică. Colonelul Chang se depărtă în sfârșit de logodnica lui și o luă de mână. Dacă Milton nu lua căruțul, el ar fi uitat... Ținându-se de mână, perechea se îndrepta către ieșire, încadrată de Malko și de Chris, însă colonelul nu le dădea nici o atenție. Heather aștepta afară. Malko o abordă în sfârșit pe Jou-Yi, zâmbindu-i cu amabilitate:

— Bună ziua, mă numesc Malko Linge și sunt însărcinat cu protecția colonelului Chang.

— Cu protecția?

Jou-Yi părea sincer mirată. Colonelul nu-i spusese încă acest lucru... Acesta mormăi stânjenit:

— Nu-i nimic, o să-ți explic.

Jou-Yi îi întinse mâna lungă cu unghiile date cu lac, dar nu își scoase ochelarii.

— Vă mulțumesc! spuse ea într-o engleză fără cusur, apoi se urcă în Chevrolet. Milton ținea portiera deschisă.

Șoferul era un „case-officer" din CIA. Malko se urcă alături, lăsând perechea să stea în spate. Cele trei „gorile" se suiră în Protonul de asemenea condus de un agent CIA. Malko respiră ușurat. Prima etapă a misiunii se derulase cu bine, dar rămânea ce era mai greu. În spate, colonelul Chang lăsase în sfârșit servieta prețioasă și strângea mâna logodnicei sale, savurându-și fericirea. Lui Malko nu-i venea să creadă că era aici în carne și oase. Și totuși, ceva nu se lega.

* * *

Heather Brown se strecură în lift împreună cu Malko și cu perechea taiwaneză. Malko i-o prezentă pe „doică" lui Jou-Yi.

— *Miss* Brown are misiunea să vă asigure *protecția*.

Jou-Yi își scoase în sfârșit ochelarii, arătându-și ochii negri și migdalați, în care nu se putea citi nimic.

— Protecția mea? De-ce?

— Vă va explica colonelul, zise Malko evaziv.

Nimeni nu mai spuse nimic până ajunseră în camera colonelului. Acesta ardea de nerăbdare să rămână singur cu logodnica sa. Cuplul intră în apartament. Malko schimbă o privire cu Heather Brown care înaintă zâmbind.

— Domnișoară, aș putea să vă inspectez bagajele?

— Să-mi insprectați bagajele? Bine, dar de ce?

— Fiindcă cineva ar fi putut să strecoare ceva înăuntru fără să băgați de seamă, o lămuri Heather nesimțindu-se în largul ei.

Jou-Yi îl întrebă pe colonel din priviri și îi spuse câteva cuvinte în chineză. Între timp, Heather Brown îi deschidea valiza. Colonelul era atât de nerăbdător să rămână singur cu logodnica, încât ar fi acceptat orice. Inspecția dură doar câteva minute. În timp ce răscolea, Heather trecu și la poșetă, neștiind ce căuta de fapt. În fine, ea și Malko se retrăseseră cuminți.

— Vă las să vă odihniți, spuse Malko. Ne întoarcem mai pe seară.

Când ajunseră pe culoar, Heather îi spuse:

— Se pare că nu are nici o armă.

Milton și Chris erau deja la post pe coridor, așezați pe bancheta de lângă fereastră, supraveghind cine intra și cine ieșea din apartament. Malko îl făcuse pe colonel să promită că vor pleca cel mai târziu poimâine, cu o cursă particulară aranjată de CIA. Era un zbor lung cu destinația Washington. Malko se întoarse către ușa închisă. Pe colonel îl așteptau clipe grele, fiind nevoit să-i explice logodnicei că era un trădător prigonit de agenții secreți din țara sa și că ea nu va mai vedea Taiwanul așa curând.

* * *

Nici nu se închisese bine ușa, că Chang o și lipi pe Jou-Yi de perete, pipăind-o cu frenezie, de parcă ar fi vrut să se convingă că era întreagă... Tânăra încercă ușurel să-l dea la o parte zâmbind.

— Așteaptă, sunt puțin obosită!

Chang însă nu mai avea răbdare. De când plecase din Taiwan, numărase încontinuu orele. Uitând de sticla de Taittinger Comtes de Champagne roz din 1995, special

comandată pentru revederea lor, îi ridică rochia cu gesturi precise, apucă slipul și începu să-l coboare de-a lungul coapselor. Înfipse numaidecât degetele în blănița netedă. Văzându-l atât de tulburat de dorință, Jou-Yi nu se mai opuse. Cu spatele lipit de perete, ea se lăsă în voia lui, participând din când în când.

— Vreau să te regulez! suflă Chang. De când am plecat, nu mă gândesc decât la asta.

Uitase de cuvintele pline de poezie... Se desfăcu furios la pantaloni, dând la iveală un sex lung, țeapăn și congestionat. Jou-Yi se uită la el și zise cu voce schimbată:

— Pare destul de tare bambusul tău...

— Atinge-l! Ia-l! Vezi cât te doresc, îi suflă el gata să explodeze.

Jou-Yi îl ascultă. Când degetele lungi strânseră lujerul fremătând, colonelul gemu de plăcere. Cum ea începu să-l masturbeze cu blândețe, chinezul protestă:

— Încetișor, încetișor! Sunt prea exicitat.

Cu pantalonii în vine, își strecurase genunchiul între picioarele fetei și își freca sexul de pântecele gol, pipăindu-i sânii peste sutienul puțin căzut.

Jou-Yi începu să gâfâie, tulburată de degetele lui Chang care dansau îndrăcit în ea, afundându-le și retrăgându-le cu toată viteza. Se desprinse brusc de ea.

— Te rog, ia-l în gură.

Ascultătoare, Jou-Yi se lăsă în genunchi pe mochetă și înghiți numaidecât sexul rigid. Colonelul Chang urlă de fericire. O prinse de părul negru ca s-i dirijeze mai bine mișcările capului. Însă foarte repede, plăcerea deveni insuportabilă. El o forță să se ridice, cu privirea de nebun. Împiedicându-se în pantaloni, nu putea ajunge departe. În loc s-o ducă în dormitor, el o împinse spre comodă, o sprijini cu spatele, îi îndoi puțin picioarele și o pătrunse până la rădăcină. Jou-Yi gemu de plăcere în fața acestei furtuni sexuale. Împingând ca un apucat. Chang o urcă pe comodă. Apoi o apucă de coapse și se dezlănțui cu o violență uimitoare. Jou-Yi începu să țipe.

— Oh, ce bine e! Cât de bine mă regulezi! Vreau să te iubesc până la moarte!

Chang se dezlănțui și mai mult, cu mișcări largi de bazin. dar era atât de exicitat, că nu reuși să se abțină mult timp. Când se goli în pântecele ei cu un urlet sălbatic, Jou-Yi țipă și

ea, inundată de sămânță. Rămaseră înlănțuiți astfel, iar ea îi murmură la ureche:

— Am senzația că te simt peste tot. Sunt atât de sensibilă... Mă înnebunești. Vino, vreau să te mai simt.

Chang se retrase cu părere de rău încă excitat, apoi o urmă pe Jou-Yi în dormitor. Ea se dezbrăcă într-o clipă, căci îi plăcea să facă dragoste goală. Imediat ce se întinse pe pat, Chang se afundă în ea, dar foarte încet de data asta. Jou-Yi era și ea atât de excitată, încât începu să geamă numaidecât.

— Oh, sufletel, cât de mare și de gros ești! Te simt peste tot. O să ajung la orgasm, iubițel!

Controlându-și respirația, Chang se mișca ușurel, stârnit de primul lor contact, fericit că și-a regăsit „găoacea". Jou-Yi își ondula bazinul sub el, atâtându-i pieptul, ca o putoare mică ce era. Taiwanezul simți cum îi revine vigoarea și sexul se întărește.

— Vreau pe la spate! îi suflă el la ureche.

Jou-Yi se întoarse ascultătoare, îngenunche și își apucă fesele cu ambele mâini ca să-i ușureze munca. Chang se afundă cu blândețe în ea, privind cum lujerul dispare înăuntru. Era o senzație delicioasă. Când ajunse până la rădăcină, el îi strânse părul și îi dădu capul pe spate. Însă pe Jou-Yi nu păru s-o doară. Ținând-o numai de păr, Chang începu s-o pistoneze, afundându-se adânc în crupa pe care i-o oferise. Tânăra se arcuia ca o iapă, fiind excitată de această posedare sălbatică. Când amantul ei explodă din nou cu un mârâit, ea se lăsă pe burtă, antrenându-l și pe el.

Își traseră ușurel sufletul și se rostogoliră amândoi pe o parte. Jou-Yi îi luă sexul în mână, zâmbind.

— Dragonul a obosit! observă ea cu tandrețe.

Colonelul Chang surâse, dar nu-i răspunse, rămânând cu privirea pironită în tavan.

— Pari îngrijorat! observă Jou-Yi puțin mai târziu. Am crezut că te bucuri că mă vezi. Nici măcar nu mi-ai dat șampanie!

Colonelul Chang se ridică grăbit și se duse să deschidă sticla de Taittinger. Umplu două cupe și îi aduse una lui Jou-Yi. Ciocniră.

— Sunt nebun de fericire, numai că...

— Numai că?

Cuvintele nu îi ieșeau din gură, mai ales sub privirea acuzatoare a tinerei femei. În sfârșit, el se hotărî.

— Trebuie să-ți spun un lucru foarte grav, zise el în cele din urmă. Trebuie să fii de partea mea.

Jou-Yi îi strânse cu blândețe sexul între degete.

— Știu, făcu ea, mi-au spus totul.

Chang crezu că îl înjunghie în inimă.

— Cine ți-a spus?

— Oamenii din guvern, îi explică Jou-Yi. Au venit la mine la câteva zile după ce ai plecat. Erau extrem de furioși. Mi-au povestit ce ai făcut. Că mai ai timp să te reabilitezi și că te vor ierta datorită calităților tale. Dacă îți menții poziția, îi dai o mare lovitură țării tale...

Colonelul Chang o asculta copleșit. Nu se putea agăța decât de o singură idee: în ciuda tuturor faptelor, Jou-Yi venise la el. Abia îndrăzni să o întrebe:

— Tu înțelegi ce am făcut?

Ea zâmbi.

— Astea nu sunt treburi de femeie.

Grăbit să o convingă, cuvintele se învălmășeau în gura lui și începu o lungă explicație mai degrabă confuză, însă Jou-Yi nu-l întrerupse.

Spunându-i esențialul și calmat de tăcerea ei, colonelul îndrăzni să-i pună întrebarea crucială:

— Fiindcă tot ai aflat, ești de acord să vii cu mine?

— Unde?

— În Statele Unite.

Jou-Yi rămase mult timp tăcută, apoi se uită în ochii lui.

— Nu ai înțeles, începu ea cu voce blândă, nu am venit ca să fug cu tine. De când ai plecat, am trăit clipe foarte grele. Am fost convocată la Securitate. La început m-au acuzat de complicitate. Dacă nu ar fi intervenit familia mea, acum aș fi în arest. Au amenințat-o și pe mama.

— Dumnezeule! Îți cer să mă ierți! murmură colonelul Chang dărâmat. Atunci, de ce ai mai venit?

Jou-Yi se ridică și se duse să-și ia o țigară din geantă.

— Din două motive, spuse ea. Mai întâi, pentru că îmi lipseai. Și-apoi, mi-au încredințat o misiune: să te conving să te întorci în Taiwan. Mi-au spus să-ți transmit că, în cazul în care te întorci, te vor ierta.

Colonelul Chang clătină din cap fără convingere.

— Nu cred. Și dacă refuz?

— Voi fi obligată să te rețin în Taipei.

Avu impresia că îi înfige lama unui pumnal în inimă. Jou-Yi se uita în pământ.

— Nu mă mai iubești! spuse el cu durere în suflet.

Ea se uită la el cu ochii în lacrimi.

— Ba da, dar mai este și maică-mea.

— Nu vor îndrăzni să-i facă ceva, obiectă colonelul Chang.

— Este adevărat, dar dacă nu mă întorc, nu o voi mai vedea niciodată. Mi-au spus că nu o vor lăsa să plece din țară. Iar părerea medicilor este că nu mai are mult de trăit. Poate doi sau trei ani.

Înmărmurit, colonelul își turnă puțină șampanie ca un automat. Capcana se închidea în mod diabolic. Ori își lua viața, ori o pierdea pe Jou-Yi.

— Te-au mințit, spuse el. Dacă mă întorc în Taiwan, voi fi arestat, judecat și condamnat. În cel mai fericit caz, voi sta mulți ani la închisoare fără ca prietenii mei să poată face nimic.

Jou-Yi își scutură părul lung și negru, oftând cu durere:

— Ce se va întâmpla cu noi?

Toată bucuria revederii se spulberase în vânt... Colonelul se simți din nou prins în plasă. Măcar de n-ar fi crezut ce îi spusese agentul lui! Acesta îl amețise că el va schimba cursul istoriei. Risca să o piardă pentru totdeauna pe Jou-Yi care stătea goală alături de el. O strânse tare de tot în brațe.

— Trebuie să găsim o soluție, spuse el pe un ton rugător. Nu pot să trăiesc fără tine! Dar nici nu vreau să mor. Nu vor îndrăzni să o împiedice pe mama ta să plece din țară. Vom găsi noi o rezolvare. Ne vor ajuta prietenii mei americani.

Jou-Yi zâmbi cu tristețe, dar nu spuse nimic.

* * *

Sala de mese de la *Shangri-La*, cel mai șic hotel din Kuala Lumpur, era veselă ca un cavou. Câteva perechi mâncau în atmosfera catifelată, servite de chelnerii malaiezieni zâmbitori. Malko nu-i slăbea din ochi pe colonelul Chang și pe logodnica lui care păreau cufundați într-o discuție aprinsă. El stătea cu Heather la masă. Chris și Milton asigurau paza afară. Ambianța era mai degrabă mohorâtă.

— Credeți în povestea asta? întrebă Heather Brown.

Înainte de cină, Malko avusese o discuție lungă cu colonelul Chang în barul de la *Hilton*. Taiwanezul îi dezvăluise

„misiunea" pe care o avea Jou-Yi, dar fără să amintească de șantajul care o apăsa. Pomenise doar de un mic răgaz ca să o convingă să-l urmeze în SUA. Ce s-ar întâmpla dacă Chang s-ar hotărî să se întoarcă în Taiwan? Nu-l puteau împiedica, mai cu seamă aici, în Malaysia, unde SUA nu aveau nici un drept. Nu le rămânea decât să-l ia cu forța.

— Chiar nu știu, recunoscu Malko. După ce au dat greș cu alte mijloace, Serviciile taiwaneze au încercat probabil să-i atingă coarda sensibilă. Datorită sistemului de ascultare, au reușit să afle slăbiciunea colonelului Chang pentru această femeie.

— Dacă nu reușește să-l convingă? Vor încerca altă variantă?

— Se prea poate, mărturisi el.

Se întrerupse, căci șeful de sală se apropie de masa lor.

— *Mister* Linge?

— Da.

— Sunteți chemat la telefon.

Mirat, Malko se ridică. Numai Timothy Applegate știa unde este. Luă receptorul așezat pe o măsuță joasă.

— Cu cine vorbesc?

— M-ați uitat așa de repede? întrebă Mira Mafira cu voce zeflemitoare.

— Dar, cum ați...

— I-am telefonat domnului Applegate. El mi-a spus unde vă găsesc. Aș dori mult să vă văd.

— Când?

— Cu cât mai repede, cu-atât mai bine. Noi cinăm la *El Niño*. Veniți la cafea.

Malko închise. Dacă Mira voia să-l vadă de urgență, cu siguranță nu avea vești bune.

Capitolul XVIII

Cocotieri firavi și înalți înconjurau ghirlandele de neon verde de pe aleea întunecată dintre două rânduri de zgârie-nori, ca o insuliță din trecut, chiar în inima orașului modern, în spatele hotelului *Ming Court*... Malko căută mult până să găsească *El Niño*. Așezat vizavi de o parcare în aer liber, acest restaurant-discotecă malaiezian găzduia chinezoaice tinere pe post de târfe care se străduaiu să îmbine tangoul cu ritmurile afro-cubenze. Mira Mafira spusese că aici o surprinsese pe Shalima, *stringer*-ul de la CIA, în compania unui agent din Goangbu din Beijing...

Malko urcă scara ce ducea pe terasa care înconjura ringul de dans prorpriu-zis, în care dansatorii evoluau într-o atmosferă deocheată., Muzica latino părea depășită în açeastă ambianță asiatică.

Pe terasa care se afla deasupra străzii, erau aliniate vreo zece mese din lemn. Îndată ce Malko își făcu apariția, cineva îi făcu cu mâna de la masa cea mai îndepărtată. Era Mira Mafira. Ea se ridică și îl întâmpină pe Malko, legănându-și șoldurile și țuguindu-și buzele.

— Cât mă bucur că vă revăd! murmură ea lipindu-se de el atât cât îi permitea decența.

— E reciproc! o asigură Malko.

— Veniți, spuse ea și îl luă de mână. Sunt cu soțul meu și cu un prieten olandez.

Soțul Mirei îl primi pe Malko tot la fel de călduros. Pentru un milion de dolari, era cel mai neînsemnat lucru. Olandezul, care semăna cu o scrumbie sud-americană, își arătă dinții stricați într-un surâs ce se voia amabil. În frapieră trona o sticlă de Taittinger, iar Mira îl servi pe Malko. Discutară un timp despre islamism și despre metroul aerian care nu funcționa. Mira explică:

— Două dintre tronsoane trebuiau să se întâlnească la mijlocul bulevardului Jalan Bitok. Din păcate, inginerii nu au reușit să construiască decât unul subteran, iar altul aerian. Acum sunt față în față și au apărut deja probleme...

— Orașul s-a schimbat mult, observă Malko.

Soțul Mirei se băgă și el în vorbă:

— Malaiezienii vor să șteargă orice urmă a colonialismului și a prezenței chinezilor. Voiau chiar să radă și Chinatown de pe fața pământului! Au mai rămas doar câteva străduțe și casele rare de pe Kelly Hill care amintesc de vechiul stil colonial. Ceea ce construiesc acum este josnic. Majoritatea clădirilor sunt goale. Ați văzut turnurile din Petronas...

— Da, zise Malko, ai zice că este un oraș chinezesc.

Egipteanul zâmbi.

— Malaiezienii sunt foarte blânzi, respectă animalele și insectele. Însă, o dată la zece ani, se delectează cu un mic masacru printre chinezi. Este o cruzime... Acest lucru modifică echilibrul dintre chinezi și malaiezieni. Aceștia din urmă visează să ajungă să reprezinte un procent de sută la sută din populație.

În restaurantul-discotecă, tangoul fusese înlocuit de ritmurile languroase afro-cubenze. Deodată, Mira sări în picioare și îl apucă pe Malko de mână.

— Veniți, am un chef nebun să dansez!

Ringul era slab luminat, în afară de podiumul pe care se agita o mică orchestră de chinezoaice. Mira se lipi de Malko chiar de la primele măsuri.

— Ai fi putut să-ți iei la revedere, la Langkawi! îi reproșă ea tutuindu-l.

— Nu voiam să-mi anunț plecarea, zise el.

— Nici mie măcar? Totuși, ți-am făcut un serviciu...

— Plătit, îi aminti el.

„Mira-Ticăloasa" izbucni în râs.

— Așa este. Uite ce mi-am cumpărat cu o parte din banii tăi.

Îi flutură prin fața ochilor mâna ornată cu un smarald enorm și adăugă imediat:

— Restul de bani l-am plasat la Bursa din Singapore și am comandat prin Internet mobilier pentru salon Ruhlman de la decoratorul parizian Claude Dalle, pentru apartamentul meu din Londra.

— De ce ai vrut să mă vezi atât de urgent? o întrebă Malko care nu venise ca să schimbe vorbe de duh.

— I-am văzut din nou aici pe oamenii din Taiwan, îi șopti ea la ureche. Mai ales pe unul foarte bine plasat care știe că am „colaborat" cu ei, de aceea am putut să-i pun unele întrebări. După tot ceea ce s-a întâmplat la Langkawi, mi-am spus că stau ca pe jar.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă cu naivitate Malko.

Mira se lipi și mai strâns de el.

— Nu-ți bate joc de mine. Știu că ai plecat cu colonelul Chang după ce ai lichidat-o pe mama Shu.

— Eu n-am făcut nimic, se apără Malko, rușii au făcut-o.

Mira Mafira izbucni în râs.

— Dar tu i-ai ajutat puțin! Pentru că doamna Shu era clienta lor. M-a mirat faptul că i-a plătit ca s-o ucidă. Ce mai încolo și-ncoace, ați jucat tare... Cei doi ruși reținuți au fost eliberați de poliție și au plecat împreună cu delegația lor. Asigurările vor plăti daunele pentru bungaloul incendiat. Au trimis cenușa doamnei Shu în Taiwan. Cineva de aici s-a dus după ea.

— Ca să-mi spui toate astea m-ai...

— Nu, îi luă ea vorba din gură. Prietenul meu taiwanez mi-a mulțumit pentru colaborare.

— Că veni vorba, zise brusc Malko, te-au plătit și ei pentru șarpe și pentru mașina de tuns iarba?

— Abia i-am scos de la ei! se jură Mira. Dar nu știu că am colaborat și cu tine. Deci...

— Atunci, ce se întâmplă?

Mira Mafira se opri din dansat.

— Atunci, este ciudat că sunt așa de liniștiți după ce s-au chinuit atât. Pentru că eu m-am purtat ca o jigodie... Pentru tine, iubitule.

— Ce vrei să spui?

— L-am întrebat pe soțul meu dacă mai are nevoie de mine, iar el mi-a răspuns că situația este sub control...

— A vrut să salveze aparențele?

Mira scutură din cap.

— S-ar putea să mă înșel, dar nu cred. Nu cu mine.

— La ce concluzie ai ajuns?

— Au pregătit o lovitură. Dar nu știu care.

Malko rămase tăcut, asurzit de muzica chinezoaicelor de pe scenă. Ceea ce îi spusese Mira acum îi confirma teama lui

secretă. Taiwanezii nu se puteau baza numai pe puterea de convingere a lui Jou-Yi ca să-l determine pe colonel să se întoarcă la Taipei. Ce aveau de gând? Protecția strânsă a colonelului excludea o grămadă de lucruri. El nu credea într-un atentat de proporții, tip bombă sau mașină-capcană. Într-un mediu atât de ostil ca Malaysia, era imposibil. Putea să-și stoarcă mintea că nu vedea nici o soluție.

— Ai vreo idee? o întrebă el.

— Nu, recunoscu palestiniana. Am vrut doar să te previn. Sunt chinezi. Și sunt vicleni și hotărâți. Dacă Chang trece de partea cealaltă, pentru ei asta înseamnă o catastrofă politică. Eva Shu a fost o persoană foarte importantă. Ca să o trimită în focul luptei, înseamnă că au avut un motiv extrem de serios... Dacă poți, scoate-l cât mai repede din țară pe colonel.

Orchestra făcu o pauză, iar ei se întoarseră la masă. Malko își luă repede la revedere și plecă imediat. Holul de la *Hilton* era pustiu, iar barul la fel, în afară de o târfă solitară. Îi găsi pe Chris și pe Milton pe palierul de la etajul al paisprezecelea, mestecând triști câte un hamburger.

— Nu s-a întâmplat nimic, anunță Chris. S-au întors ținându-se de mână.

— Unde este Heather?

— Se odihnește. Îl înlocuiește pe Milton peste două ore. Vom fi aici toată noaptea.

— Curaj! îi ură Malko.

Când se întoarse în cameră, își turnă o votcă și se gândi la avertismentul Mirei. Ceva îi spunea că avea dreptate. Fiecare oră ce îl despărțea de adevărata plecare a colonelului avea să fie un calvar. Chiar de la început, această plecare îi păruse un miraj. Cu cât se apropia mai mult, cu atât i se părea că se îndepărtează... Telefonul îl făcu să tresară. Era Timothy Applegate.

— Sunt jos, la bar, zise șeful centralei. Mi-ar face plăcere să discutăm.

Malko coborî din nou și îl găsi pe american singur la bar. Împinse spre Malko o cutie destul de mare.

— Aveți aici patru telefoane mobile, începu el. Au acoperire de aici până la Kuala. Astfel, putem să comunicăm mai ușor. Numerele sunt în memorie.

— Mulțumesc, zise Malko. V-ați deranjat doar pentru atât? L-ați fi putut trimite pe George Li.

— În seara asta, am vorbit cu Langley. Tot nu înțeleg ce se întâmplă. „Case-officer" care se ocupă de colonelul Chang a făcut un raport extrem de favorabil despre el, felicitându-l pentru supunerea lui.

Lui Malko îi veni să-l strângă de gât.

— A pomenit de Jou-Yi în raport?

— Nu cred, zise laconic Timothy Applegate.

— Ce scăpare! observă Malko. *Adevăratul* motor este chiar ea, căci trebuie să-l convingă să se întoarcă, chiar dacă este dispus să aducă servicii Statelor Unite. Ne aflăm aici fiindcă acest aspect a fost neglijat.

— Cum a decurs revederea?

— Cu dragoste. Dar există un lup. Mi-a cerut un răgaz de patruzeci și opt de ore ca s-o convingă să vină cu el.

— Și dacă refuză?

Malko făcu un gest de neputință.

— Va trebui să facem față unei situații delicate, spuse el cu gravitate.

* * *

Colonelul Chang și Jou-Yi coborâră din ascensor ținându-se de mână, cu Chris și Milton în spatele lor. Așteptându-i în hol, Malko observă că taiwanezul era încordat și veni în întâmpinarea lor.

— Ați dormit bine?

— Foarte bine, răspunse taiwanezul. Am fost să ne plimbăm puțin. Jou-Yi a vrut să viziteze cartierul chinezesc.

Nu pomeniră nimic de fondul problemei. Malko făcu pe galantonul.

— Nici o problemă, Chevroletul este la dispoziția dumneavoastră. Suntem nevoiți să luăm anumite măsuri de prevedere. Pe curând.

Privi perechea urcându-se în Chevrolet împreună cu Chris și Milton și apoi coborând rampa. Heather Brown se apropie de Malko gânditoare.

— Avem o problemă! Ați văzut, pare foarte tensionat.

— Și dumneavoastră ați fi la fel dacă ați fi în locul lui, observă Malko. Oricum, nu are de ales. Ori se sinucide întorcându-se în Taiwan, ori vine cu noi. Nu o să stea o veșnicie în Kuala Lumpur.

Deși putea să ia legătura cu „gorilele" prin cele două telefoane mobile, Malko nu se simțea în apele lui. O lăsă pe Heather să supravegheze holul, iar el urcă în cameră ca să reflecteze. Mobilul sună după o oră.

— Suntem în Chinatown, îl anunță Chris Jones. Dar s-a ivit o problemă. Se despart!

— Cum adică se despart?

— El este obosit și vrea să se întoarcă la hotel cu mașina, iar ea are chef să se mai plimbe puțin. Ne-a spus că nu vrea să o însoțim. Ce facem? Dumnezeule! exclamă el cu vocea schimbată.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko alarmat.

— A fugit în timp ce vorbeam cu dumneavoastră. Acum n-o mai văd. Este aglomerație mare.

— Unde sunteți?

— Așteptați!

După câteva clipe, Chris Jones zise:

— Locul se numește Jalan Tuanku-Abdul-Raman. Are sens unic și e în sud. Chinezoaica a plecat spre nord.

Malko se năpusti la harta orașului. Strada indicată se întindea pe mai mulți kilometri.

— Spuneți-mi mai exact, îi ceru el.

— Suntem în fața cinematografului Coloseum, adăugă Chris Jones. Gata, colonelul a devenit isteric. Ce fac, aștept aici sau plec cu Milt?

— Rămâneți cu Milton și păziți-l pe colonel!

Malko se repezi la ascensor, apoi sări într-un taxi și dădu adresa cinematografului. Se întâmplă o minune: după douăzeci de minute, șoferul îl lăsă pe o stradă aglomerată, în fața a două clădiri vechi despărțite de o străduță îngustă. Cinematograful Coloseum și un bar-restaurant cu același nume. De cum pusese piciorul pe trotuar, își dădu seama că făcuse o prostie: Jou-Yi trebuie să fie departe acum. Cum să o găsească în furnicarul ăsta?

Aici erau puțini malaiezieni, în schimb, era plin de chinezi și de indieni... Taxiurile și mașinile vechi se târau pe Jalan Tuanku-Abdul-Raman, o arteră dreaptă și îngustă, mărginită cu nenumărate magazine și cu trotuare protejate de soare de arcade imense pe care stăteau o grămadă de vânzători ambulanți. Casele vechi cu un singur etaj, odinioară albe, erau înnegrite de umezeală și abia mai stăteau în picioare. La parter

erau numai dughene. Aceasta era Asia, cu furnicarul de oameni, cu miresmele și cu tumultul ei. Trotuarul era plin de saci cu mirodenii și cu negustori de toate felurile. Părea că nimic nu se schimbase de un secol încoace. Amintindu-și de indicațiile lui Chris Jones, Malko o luă spre nord, strecurându-se prin mulțimea compactă. Oare ce făcea Jou-Yi în acest cartier popular?

Mai bine căuta acul în carul cu fân. Crezu la început că găsește o explicație, când zări micile magazine de bijuterii aliniate unele lângă altele, toate arătând la fel și oferind modeste minunății. Poate că Jou-Yi venise la cumpărături... Malko începu să urce străduța inspectând pe rând magazinele de bijuterii. În primul, o indiancă sculpturală, înfășurată într-un sari portocaliu, cu bulina roșie în frunte, încerca niște brățări sub privirea lacomă a unui vânzător tânăr care îi ajungea până la mijloc...

Continuă tot așa, pe o distanță de aproape trei sute de metri. Se pregătea să se întoarcă, când în fața lui apăru o siluetă care se deosebea de mulțimea de pe trotuar. Nu o vedea decât din spate, însă părul lung și negru îi ajungea până la mijloc. Malko grăbi pasul și traversă în diagonală pe trotuarul de vizavi. Protejat de arcade, el ajunse în dreptul necunoscutei. Era chiar Jou-Yi.

Cerul făcuse o minune. Se plimba, oprindu-se aproape în fața tuturor vitrinelor. Când ajunse în fine în fața magazinelor, ea se întoarse și o luă în sens invers. De pe trotuarul de vizavi, Malko o urmări liniștit cu privirea. Pur și simplu avea chef de cumpărături. Ajunse în dreptul unui supermarket, așteptă la stop, apoi traversă pe trotuarul unde se afla Malko. Acesta încetini pașii și văzu că o luă pe străduța îngustă ce despărțea cinematograful Coloseum de restaurant. El grăbi pașii și ajunse pe străduță. Dar pulsul i se acceleră brusc: Jou-Yi dispăruse.

Capitolul XIX

Stupefiat, Malko traversă pasajul în fugă și ajunse pe o stradă paralelă cu bulevardul Tuanku-Abdul-Raman. Dar nu era nimeni nicăieri, nici în piața din față. Cu toate astea, Jou-Yi nu avusese timp să parcurgă mai mult de câțiva metri. Când se întoarse, el observă pe fațada clădirii cenușii o ușă cu geam care dădea pe una dintre străduțe. Dar îi era cu neputință să vadă ceva prin sticla murdară. Reveni la intrarea principală și o examină. Dacă ar fi intrat, Jou-Yi l-ar fi observat numaidecât, fiindcă era înalt. La câțiva metri mai departe, era ușa restaurantului. Rugându-se să fie despărțită de bar, Malko o deschise. Salonul foarte lung era pustiu. Mesele pătrate erau acoperite cu fețe de masă albe. Într-adevăr, era separată de bar printr-un zid cu o ușă joasă.

Malko înaintă cu băgare de seamă, aruncând o privire în bar. Un chinez bătrân ștergea de zor paharele în spatele tejghelei. Sala avea lambriuri închise la culoare și fotolii din piele cam roasă. Era goală, cu excepția a două persoane pe care Malko le vedea din profil: Jou-Yi, așezată sub un poster din anii '50 reprezentând o blondă care cânta la saxofon, iar în fața ei, un chinez între două vârste, îmbrăcat în costum și cravată, în ciuda căldurii înăbușitoare. Malko se dădu repede înapoi și ieși mulțumit că găsise ce căuta. Jou-Yi nu venise numai la cumpărături. Era clar că avea întâlnire cu acest bărbat. Dar ținea să fie discretă. Altminteri, ar fi intrat pe ușa dinspre Tuanku-Abdul-Raman. Dacă alesese ușa laterală, însemna că nu dorea să fie văzută. Dar cine era chinezul?

Malko traversă din nou bulevardul și se opri la pândă sub arcadele din fața cinematografului Coloseum, la ieșirea din supermarketul aglomerat. De acolo, putea să supravegheze cele două intrări ale restaurantului. Se scurse aproape o

jumătate de oră, apoi apăru Jou-Yi pe ușa care dădea spre străduță și se îndreptă către stația de taxiuri din piața din spatele clădirii. După câteva clipe, apăru și chinezul, dar pe ușa care dădea în bulevard. El plecă pe jos, trecând pe lângă Malko care putu să-l observe mai bine. Era foarte înalt, avea buze groase, păr grizonat și rar, ochelari cu rame aurii și șchiopăta. Se opri într-o stație și se urcă imediat într-un autobuz roșu. Malko căută un taxi. Toate care treceau pe lângă el erau pline. Când în fine găsi unul gol, autobuzul nu se mai vedea de mult. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la *Hilton*. Heather Brown era în hol.

— Ați văzut-o pe Jou-Yi? o întrebă Malko.

— Da, s-a întors acum zece minute.

Oare ce însemna această întâlnire misterioasă? Se uită la ceas: era douăsprezece și jumătate. Îl aștepta încă o zi lungă și tensionată.

* * *

— Ce-ai făcut? o întrebă cu tristețe colonelul Chang îndată ce Jou-Yi intră în cameră.

Tânăra se așeză pe pat, aprinse o țigară și îi zâmbi puțin forțat.

— I-am spus.

— Că nu te întorci la Taipei?

— Da.

Se năpusti asupra ei și o strânse în brațe cu toată puterea, murmurând șoapte de amor. Apoi se uită în ochii ei. Erau plini de lacrimi.

— Sper că nu mă faci să-mi părăsesc mama pentru totdeauna! șopti ea.

— Îți jur că nu! zise repede colonelul. Prietenii mei vor face presiuni ca să o lase să vină și ea. Nu vor putea rezista. E chestie de câteva săptămâni.

— Dumnezeu să te-audă! murmură Jou-Yi. Nu mă are decât pe mine.

Colonelul Chang sări în picioare.

— Mă duc să-i anunț imediat că plecăm cât mai repede posibil.

* * *

Colonelul Chang se duse direct la Malko, care discuta în hol cu Heather Brown.

— Am vești bune! îi anunță el. Jou-Yi s-a hotărât să meargă cu mine în Statele Unite. Vom pleca îndată ce se va aranja cu viza.

Lui Malko nu-i venea să-și creadă urechilor. Ce minune!... Jou-Yi plecă cu sfială privirea, mai sexy ca niciodată. Malko îl înțelegea pe colonelul Chang. Luă telefonul mobil și îl sună imediat pe șeful centralei ca să-i dea vestea cea bună. Timothy Applegate urlă de bucurie:

— Veniți la mine la prânz! Ne ocupăm imediat de viză.

Malko transmise celor doi invitația. Fără să se sfătuiască, taiwanezii acceptară numaidecât. După cinci minute, se îndreptau spre reședința șefului centralei. Pe drum, colonelul Chang îi luă lui Malko și ultima piatră de pe inimă:

— Jou-Yi s-a hotărât astă-noapte, dar nu a vrut să spună înainte să-i anunțe pe oamenii din Taiwan. Asta, din respect, fiindcă tatăl ei este unul dintre fondatorii regimului. A făcut-o adineauri. De aceea, a vrut să rămână singură.

— Cum au reacționat? întrebă Malko neputându-se abține.

— Le pare nespus de rău, zise Jou-Yi cu glasul ei modulat. Speră ca atitudinea colonelului Chang să nu dăuneze prea tare intereselor țării noastre.

— Au renunțat să-l omoare? întrebă Malko brusc.

O umbră trecu fulgerător pe chipul tinerei.

— Cred că a fost o neînțelegere la mijloc, explică ea. Ei cred că Chang i-a trădat în folosul Beijingului. Ceea ce este mult mai grav. Acum că s-au lămurit, situația s-a schimbat.

Malko se liniști și nu mai insistă. Ajunseseră în fața porții cu grilaj a reședinței. Santinela o deschise. Timothy Applegate îi întâmpină și strânse îndelung mâna colonelului, înclinându-se și sărutându-i-o pe a chinezoaicei, care păru mirată. Tradiția asiatică nu cunoștea acest obicei.

Apăru și soția americanului. Fuseseră puse și farfuriile de aperitiv. Masa era așezată în fața unei mici grădini zoologice. Majordomul cu mănuși albe aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs din 1994, iar șeful centralei ridică paharul:

— Pentru finalul fericit al aventurii dumneavoastră, colonele! De acum înainte, nu se mai poate întâmpla nimic!

Ciocniră paharele. Parcă ar fi venit la prima comuniune. Timothy Applegate radia de fericire. În sfârșit putea să iasă liniștit la pensie, cu o operațiune reușită. Când se așezară la masă, Malko observă o minunată rață glazurată și o ceată de servitori. Masa se desfășură într-o veselie generală. Chang nu o slăbea din ochi pe Jou-Yi și se simțea că nu avea decât un gând: să o ducă direct în pat. La sfârșit, americanul o întrebă pe taiwaneză:

— Vreți să-mi dați pașaportul? Vi-l înapoiez diseară cu viza pe termen nelimitat.

Când reveniră în fotoliile din piele albă, gazda le descrise fauna din parc, în timp ce gustau coniacul Otard XO care spori și mai mult euforia colonelului Chang. Chinezii erau înnebuniți după coniacul franțuzesc. Pe la trei și jumătate, se ridicară să plece. Malko își spuse că va primi medalia Congresului...

— Ne ducem să ne facem siesta! zise colonelul Chang cu vocea puțin denaturată.

Judecând după privirea umedă cu care o învăluia pe Jou-Yi, nu putea să fie vorba decât despre o siestă mai deocheată...

Malko îi conduse până la liftul hotelului *Hilton*. Mobilul sună peste trei minute.

— Sunteți singur? îl întrebă Timothy Applegate.

— Da, ei tocmai au urcat.

— Ne întâlnim la ambasadă, trebuie să vorbim.

După vocea lui tensionată, Malko simți că era ceva grav.

* * *

Lui Timothy Applegate îi dispăruse de tot veselia. Era nervos și își aprinse o țigară cu o brichetă Zippo cu însemnele CIA, apoi suflă fumul afară.

— Am primit niște informații îngrijorătoare.

Malko simți că pulsul o ia din loc.

— Adineauri?

— Da. Am primit un mesaj trimis de NSA. Au interceptat o telegramă codificată trimisă de Centrala taiwaneză din Kuala Lumpur Centralei din Taipei. Se pare că are legătură cu

colonelul Chang. În mesaj, Kuala Lumpur anunță că situația evoluează în mod favorabil.

— Favorabil?

— Mi-au jurat că traducerea este corectă. Ciudat, nu-i așa?

— Foarte ciudat, recunoscu Malko. Peste câteva ore, Chang și logodnica lui vor pleca din Kuala Lumpur cu un avion al Agenției...

— Așa este prevăzut. Dar această interceptare mă neliniștește.

— Și pe mine, zise Malko.

Își frământa creierii încercând să priceapă dincotro venea pericolul. Chang și Jou-Yi păreau că s-au înțeles. Protecția strânsă a „doicilor" era și ea eficientă... Dar firește că exista un risc cât de mic.

— Când ați prevăzut plecarea? întrebă el.

— Nu pot să obțin avionul până mâine seară. Vine de la Bangkok.

— Asta înseamnă douăzeci și patru de ore, calculă Malko. Voi încerca să anticipez ceva.

Imediat ce ieși din biroul americanului, o sună pe Mira Mafira pe mobil. Palestiniana răspunse imediat gâfâind.

— Eu sunt, zise Malko, trebuie să te văd.

Era curios că informația Mirei din ajun o confirma pe cea de la CIA.

— Tocmai îmi făceam exercițiile, zise ea. Diseară, dacă vrei. Am un dineu, dar scap repede. La unsprezece, la „Lady's Bar" din *Modesto's*, vizavi de hotelul *Nikko*. Este o discotecă. Vom fi liniștiți acolo.

* * *

O muzică de infern zguduia pereții discotecii *Modesto's*, un soi de catedrală a rockului, construită pe mai multe niveluri. La parter, câteva perechi se agitau în lumina amețitoare a stroboscopurilor de parcă toată podeaua ar fi fost pusă sub înaltă tensiune. Alți dansatori ocupaseră mezaninurile.

Malko zări o pancartă ce indica „Lady's Bar". Era un spațiu întunecat în care se înghesuiau oameni puțin mai în vârstă, așezați în jurul măsuțelor din fața barului. Malko o reperă imediat pe Mira. Îmbrăcată într-o rochie mai mult decât provocatoare, ce abia îi acoperea fesele, cu mijlocul strâns cu

o curea lată, stătea cocoțată pe un taburet. Era înconjurată de doi tipi.

Cu picioarele așezate unul peste altul și foarte bronzate, i se vedeau coapsele până la încheietură, cu pieptul greu strâns într-o rochie din mătase mov extrem de decoltată, cu ochii de cărbune și gura roșie ca macul, era exact „Mira-Ticăloasa". De altfel, cei doi indivizi instalați pe taburetele de alături se uitau la ea ca ursul la borcanul cu miere. Malko îi puse mâna pe șold, iar ea se întoarse. Pe buze îi înflori un zâmbet carnasier și gurmand. Se roti cu taburetul și alunecă cu un gest plin de grație, expunând un frumos slip din dantelă neagră în fața tipului din stânga. Malko nu se putu abține să nu admire sfârcurile lungi ale sânilor grei reliefate de mătasea mov.

— *Habibi*, era și timpul să apari! zise ea, tipii ăștia doi voiau să mă ducă sus... Dar prefer să merg cu tine.

Ea străbătu mulțimea până la o scară ce ajungea la mezanin. Atmosfera era demențială. Două negrese absolut minunate se dezlănțuiau pe scena de lângă ring. Mirosea a hașiș, a transpirație și a parfum ieftin. La primul nivel, vacarmul era la fel de înspăimântător și era foarte multă lume. Mira îl luă pe Malko de mână și îl târî pe o altă scară, la al doilea mezanin care era pustiu. Mai multe canapele adânci și joase erau aliniate lângă perete. Mira se trânti în prima întâlnită și suspină:

— M-a scârbit dineul ăla și am băut de-am stins! mărturisi ea pur și simplu. Acum am chef să mă regulez.

Cel puțin era sinceră. Malko se așeză lângă ea și își dădu seama că nu puteau fi văzuți de la mezaninul de jos. Se pregătea s-o întrebe ceva, când ea îi apăsă buzele cu gura ei roșie, în timp ce își strecura mâna direct la țintă.

În vreme ce îl mângâia, se ondula în ritmul muzicii. Făcu ce făcu și ajunse pe mochetă, înconjurând cu gura sexul lui Malko pe care tocmai îl eliberase. Lui îi vibrau timpanele, în timp ce Mira își vedea de treabă ca o adevărată vestală. Se întrerupse și se ridică în picioare, aruncând o privire avidă membrului rigid. Bine că nu era nimeni primprejur.

— Acum o să mi-o tragi, *habibi!* urlă ea ca să acopere muzica tehno.

Cu un gest demn de cavaleria de elită, ea îl încălecă pe Malko, își dădu jos slipul cu abilitate și se înfipse în el cu toată greutatea corpului. Își lipi imediat gura de urechea lui și spuse:

— Ca lumea! M-am înfipt bine! Lasă-mă pe mine, tu ține-mă strâns de șolduri.

Cu pieptul țeapăn, ochi în ochi cu Malko, începu să se frece de el dinainte înapoi, de să rămână fără partea cea mai sensibilă a sexului. După câteva minute de călărit îndrăcit, Malko văzu cum cască gura, cum se strâmbă și cum scoate un țipăt înăbușit de muzică, apoi se prăbuși peste el exact în momentul în care se golea în ea. Rămaseră înlănțuiți câtva timp, apoi Mira alunecă într-o parte cu privirea plină de recunoștință.

— M-am gândit la asta în timpul dineului! De aceea am fost atât de excitată. Păreai îngrijorat la telefon, ce s-a întâmplat?

— Știi cum arată tipii din Serviciile Secrete din Taipei care se află la Kuala Lumpur? îi țipă el în ureche.

— Îl știu pe reprezentantul MJIS. Contraspionajul... Îl cheamă Kaoh-Siung. De ce mă întrebi?

— Cum arată?

— Este înalt, cu părul grizonat, cu ochelari și merge șchiop.

Era chiar bărbatul cu care o văzuse pe Jou-Yi! Acest lucru nu făcea decât să-i confirme lui Malko ce știa deja, fiindcă Jou-Yi amintise de această întâlnire. Totuși, intuiția lui Malko îl împingea să sape mai adânc pe această pistă. De fapt, singura de până acum.

— Unde are baza?

— Pe Jalan Imbi, în clădirea Amoda. Toți taiwanezii se află acolo. El stă la etajul al zecelea, în zona turistică, împreună cu atașatul de la Apărare. De ce?

— Știi unde locuiește?

Mira Mafira îi aruncă o privire amuzată.

— Da, dar să nu spui nimănui. Am fost o dată la el. Are un apartament pe Jalan Ceylan la numărul 16. Stă la ultimul etaj, cred. Voia să mă aibă, dar eu nu am vrut. Totuși i-am supt-o. Are o chestie minusculă, dar e dur. Aveam impresia că o făceam cu un băiețel.

Iată cum se fac relațiile mondene.

— Știi cumva ce mașină are?

— Un BMW. De ce?

— O să-ți spun, îi promise Malko în timp ce se ridica de pe canapea. Mulțumesc pentru tot!

* * *

Jalan Ceylan era o străduță încântătoare, ce pleca din Changat-Bukit și ducea la una dintre ultimele insulițe de verdeață din Kuala Lumpur. Dădu peste o colină presărată cu case vechi din lemn, cam dărăpănate, înconjurate de zgârie-nori. Lăsând „doicile" să supravegheze cuplul taiwanez, Malko veni la opt dimineața să se posteze pe Jalan Bukit, o arteră îngustă care se înfunda chiar vizavi de clădirea albă în care stătea Kaoh-Siung.

La nouă fix, zări un BMW gri intrând pe poarta culisantă. La volan, era bărbatul cu care o văzuse pe Jou-Yi. Malko îl urmă, dar la distanță. Chinezul o luă pe Jalan Raja-Chulan și urcă după aceea spre nord. După o jumătate de oră, Malko văzu că oprește pe bulevardul Jalan Chow-Kit, unde majoritatea inscripțiilor erau în chineză.

Bărbatul se îndreptă pe jos mai întâi către un cinematograf în fața căruia stăteau mai mulți chinezi tineri, destul de jegoși. Discută ceva cu unul dintre ei, după aceea plecă înapoi. Malko se luă după el. Nefiind asiatic, se simțea prin locurile astea picat ca musca-n lapte. Se întoarseră pe Jalan Chow-Kit. Kaoh-Siung se afundă pe o străduță mărginită cu zeci de telefoane publice cu fisă care ajungea pe altă alee paralelă cu Chow-Kit. De la distanță, Malko îl văzu intrând într-o casă veche din lemn, cu scară exterioară. Trotuarele pline de gunoaie emanau un miros pestilențial. La capătul străzii, un camion descărca legume care păreau gata stricate. Casele negre de murdărie păreau pe punctul să se prăbușească.

Kaoh-Siung apăru din nou după zece minute, cu un pachet înfășurat în ziare sub braț, se duse pe strada înfundată și se opri în fața unui telefon public. După ce dădu un telefon scurt, se duse la mașină.

Mergând exact în spatele BMW-ului, Malko străbătu din nou orașul, traversând cartierul chinezesc, apoi o luă pe bulevardul larg Jalan Pudu mărginit de mici negustori chinezi. Kaoh-Siung mergea încet ca și cum și-ar fi dat seama că este urmărit și voia să fie sigur că nu scapă de Malko... Ajuns în capătul bulevardului Jalan Pudu, vira la stânga pe Jalan Imbi. Se ducea la birou. Cel puțin așa crezu Malko la început. Însă, când ajunse în dreptul clădirii, Kaoh-Siung opri, dar nu coborî, ci

scoase mobilul și începu să vorbească. Malko opri și se adăposti pe o alee. Intrigat, profită de acest mic răgaz și vorbi la telefon cu Milton. În această urmărire, era nevoie de două persoane, altfel, șeful Contraspionajului taiwanez în Malaysia putea să-l repereze. Îndată ce „gorila" răspunse, Malko îi explică situația și îi spuse cum să ajungă.

Când închise, taiwanezul mai vorbea încă la telefon. O chinezoaică ieși din clădirea Amoda și se urcă în mașina lui. Ea se mai afla încă acolo, când Milton Brabeck opri mașina pe cealaltă parte a bulevardului Jalan Iambi, lângă scheletul unei clădiri neterminate, vizavi de Amoda. Îi semnală imediat poziția lui Malko de care îl despărțeau două artere cu un refugiu la mijloc. Astfel că, în orice direcție ar fi luat-o Kaoh-Siung, unul dintre ei putea să-l urmărească.

Se scurseră câteva minute, apoi Kaoh-Siung și chinezoaica ce se urcase în BMW se despărțiră imediat. Ea intră în clădire, iar el o luă pe jos spre Jalan Pudu.

Malko abia avu timp să se ascundă într-una dintre clădiri. Taiwanezul trecu pe lângă el, mergând pe alee. Malko se luă după el la o distanță destul de mare.

— Ce trebuie să fac? îl întrebă Milton la telefon.

— Mergi în urma noastră, îi spuse Malko.

„Gorila" demară, rulând cu viteză mică spre intersecția cu bulevardul Jalan Pudu, intrând în fluxul traficului. Ajuns la stop, Kaoh-Siung vira la dreapta, coborând porțiunea de la Jalan Pudu mărginită de dughene chinezești. Mai merse astfel vreo două sute de metri, cu Malko pe urmele lui.

Întârziind la stop, Milton vira și el, apoi o luă pe bulevardul din partea opusă celui pe care mergeau cei doi bărbați. Kaoh-Siung nu se grăbea și nu se uita în urmă. O luă pe o străduță și dispăru din câmpul vizual al lui Malko. Acesta mări viteza ca să nu-l piardă.

* * *

Milton Brabeck cobora pe Jalan Pudu încet, năucit de claxoanele furioase ale șoferilor pe care îi încurca. Dar era singura modalitate de a nu-l pierde pe Malko din ochi. Acesta se afla la cincizeci de metri în fața lui, pe trotuarul de vizavi. Deodată, Milton crezu că visează. Din asfalt, chiar în spatele lui

Malko, apăru o siluetă. Era un chinez tânăr în tricou, cu jeanşi şi başcheţi, care apăruse dintr-un canal.

Începu să-l urmărească pe Malko. Concentrat în urmărirea lui şi ştiindu-se apărat de Milton, el nu îşi făcea griji în privinţa oamenilor din spatele lui. „Gorila" acceleră ca să-l ajungă şi să-l atenţioneze.

Chinezul se apropie la câţiva metri de Malko. Deodată, Milton zări un obiect care îi atârna în mâna dreaptă: un pumnal cu lama lungă şi ascuţită. Înmărmurit, claxonă violent, dar zgomotul se pierdu în vacarmul circulaţiei. Atunci se aplecă pe geam şi strigă:

— Malko! Atenţie!

Însă era prea departe şi Malko nu îl auzi. Milton ghici că tânărul se pregătea să-l înjunghie. Atunci, scoase Glock-ul de la curea, sprijini ţeava de marginea geamului lăsat, îl ochi pe chinez şi trase. Dar nu-l nimeri.

Însă împuşcătura îl făcu pe Malko să se întoarcă exact în momentul în care urmăritorul se năpustea asupra lui, cu pumnalul îndreptat spre el. Ţintuit pe trotuar, fără armă, Malko îşi încordă muşchii şi încercă cu mâinile goale să-l oprească pe ucigaş. Era o luptă disperată.

Capitolul XX

Într-o fracțiune de secundă, Milton Brabeck își dădu seama că Malko nu se putea descurca fără ajutorul lui. Călcă frâna, își ținu respirația și, ținând arma cu ambele mâini, încercă să-l ochească pe chinezul care îl ataca pe Malko. Deoarece conducea pe partea stângă, era despărțit de ținta lui doar de jumătate din bulevard. Apăsă pe trăgaci în momentul în care vehiculul din spate îl lovi, luat prin surprindere de oprirea lui bruscă. Însă avu timp să-l vadă pe chinez rostogolindu-se pe trotuar și oprindu-se acolo, cu mâna înțepenită pe pumnal.

„Gorila" îl văzu în oglinda retrovizoare pe șoferul de taxi din urma lui că țâșnește din mașină furios și avu prezența de spirit să arunce Gluck-ul pe podea. Malaiezianul se repezi la el cu *songkok*-ul [1] înfundat pe cap până la sprâncene. Liniștit în privința lui Malko, Milton îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— *No big deal, man!* [2] îl asigură el.

Coborî din mașină și se duse să inspecteze stricăciunile. Taxiul nu pățise nimic, dar aripa dreaptă din spate a mașinii lui Milton era puțin strâmbată. Șoferul de taxi îl ponegrea în malaiziană. Milton clătină din cap și îl bătu pe umăr:

— *OK! OK! No harm.* [3]

Apoi se sui liniștit în mașină, mulțumit că a scăpat doar cu atât. Șoferul de taxi făcu la fel și demară în trombă, îndreptându-se spre stația de autobuz. Puțin mai departe, Malko traversa bulevardul în goană. Se trânti în față, lângă american.

— *Himmel!* zise el, mi-ați salvat viața! Să plecăm de-aici.

---

1. Tichie neagră purtată de bărbați în Malaysia (n.a.)
2. Ce mare lucru, omule! (n.t.)
3. Nu-i grav. (n.a.)

Mai mulți gură-cască începuseră să se adune în jurul chinezului. Milton demară și coborî pe Jalan Pudu. Nimeni nu-l văzuse trăgând și nu putea fi acuzat că avea vreo legătură cu moartea agresorului lui Malko.

În timp ce se pierdeau în fluxul circulației, Malko încercă să înțeleagă de ce au vrut să-l omoare. Fiind blocați în trafic, avu timp să reflecteze... Bărbatul care îl atacase nu acționase din pură întâmplare. Știa precis că Malko va avea acest traseu și l-a așteptat ascuns într-un canal care se găsea sub trotuar, apoi ieși de acolo printr-o gură. Or, numai o singură persoană știa că Malko va trece pe acolo și aceasta era Kaoh-Siung. Erau de presupus două lucruri. Mai întâi, că și-a dat seama că este urmărit, iar apoi, că s-a hotărât să-l elimine pe Malko. Aici intervenea chestiunea de fond: de ce?

— Mergem la ambasadă, spuse Malko întrerupându-și gândurile.

Trebuia să-i povestească lui Timothy Applegate ce s-a întâmplat, deși Malko nu înțelegea de ce încercaseră să-l omoare.

Trebuie să existe un motiv serios, dacă Kaoh-Siung pregătise această ambuscadă într-un timp record. Iar Malko nu observase nimic compromițător în timpul urmăririi. Ori poate că nu și-a dat seama... Lucrul cel mai îngrijorător era că această tentativă de omor era strâns legată de afacerea Chang. Era al treilea indiciu care ducea în aceeași direcție. Mai întâi, informația Mirei Mafira, apoi interceptarea „tehnică" a celor din NSA, iar acum asta.

Rezultatul acestei șarade era cât se poate de clar: în ciuda optimismului colonelului Chang, Contraspionajul taiwanez nu renunțase, iar Malko descoperise ceva.

* * *

Timothy Applegate era alb ca varul. Povestea lui Malko îi zdruncina certitudinea în legătură cu finalul fericit al operațiunii „Phoenix". Malko voia să încerce să afle mai multe despre acest straniu incident.

— Ați putea trimite un agent operațional chinez să facă o anchetă în legătură cu acel ucigaș? întrebă el.

— Bineînțeles, George Li se va ocupa personal. Apoi va veni la *Hilton* să vă spună ce a aflat.

Malko plecă împreună cu Milton pe o ploaie torențială. Era aversa obișnuită pe care o aducea musonul. Heather se ridică din fotoliul din care supraveghea lifturile și veni la ei.

— Ce noutăți aveți? o întrebă Malko.

— Colonelul și Jou-Yi sunt în apartament.

— Bine, mă duc la ei.

La etajul al paisprezecelea, coridorul era liber. Nici urmă de Chris Jones. Malko ciocăni la ușa apartamentului 1404, iar colonelul Chang deschise. Avea o carte în mână. Era singur în „sitting-room". Malko se hotărâse să-l pună la curent cu ceea ce se întâmplase, dar, cuprins de o inspirație bruscă, îl întrebă mai întâi:

— Sunteți singur?

— Da, Jou-Yi s-a dus la cumpărături. Totul este în regulă?

— Da, îl asigură Malko. Vă las să vă odihniți.

Ieși perplex și se duse în camera „gorilelor". Ușa era deschisă, iar Chris Jones, întins pe pat, sforăia. Malko îl zgâlțâi și americanul se trezi tresărind, ridicându-se imediat în picioare.

— Iisuse! Ce s-a întâmplat?

— Ați văzut-o pe Jou-Yi plecând?

— Oh, nu, mărturisi Chris Jones. Dorm doar de o oră. Nu mai puteam de oboseală, iar Heather este în hol, cu siguranță că ea a văzut-o când a plecat.

Malko era deja în lift. Heather Brown nu se mișcase din loc. El îi spuse despre dispariția chinezoaicei.

— Este imposibil, zise „doica", nu m-am mișcat de aici. De aceea a putut să se odihnească puțin și bietul Chris.

Malko se repezi la recepție.

— Mai există și altă ieșire? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse funcționarul. Este o trecere în *lower lobby* care iese în clădirea de alături. Cu un etaj mai jos.

Malko se duse în *lower lobby*, descoperi pasajul și ajunse în clădirea Pernas, vecină cu *Hilton*. Apoi urcă și se duse la Heather ca să-i explice situația. După zece minute, mobilul sună.

— Fata s-a întors, anunță Chris Jones.

Malko și Heather nu o văzuseră trecând. Jou-Yi folosise același drum ca și la plecare. Chiar dacă Chris ar fi văzut-o coborând, în timp ce Heather nu o vedea ieșind, „doicile" ar fi bănuit că s-a oprit în galeria comercială de la primul etaj unde

erau magazinele și un salon de coafură. Dacă legau tentativa de omor de această escapadă, concluzia era evidentă: Jou-Yi avea întâlnire, iar aceasta trebuia să rămână absolut secretă.

Oare de ce această întâlnire era atât de importantă? Ce joc făcea logodnica colonelului Chang? Malko îi strigă lui Chris Jones:

— Jou-Yi avea pachete?

— Doar unul.

Malko aruncă o privire la ceas. Era aproape șapte. George Li nu avea să întârzie. Încercă să se convingă singur că temerile lui nu erau întemeiate. Mâine, colonelul Chang va zbura spre Statele Unite.

* * *

George Li semăna cu un malaiezian, dar era aranjat la patru ace, ca orice chinez care se respectă. Înainte să se așeze în fotoliul din holul hotelului *Hilton*, își aranjă cu grijă dunga pantalonilor. Avea în față un pahar de Defender fără gheață. Scoase un carnețel și îi raportă lui Malko ce aflase.

— Chinezul care a încercat să vă omoare este cunoscut în cartier, zise el. Îl cheamă Hoy Chan și are un mic garaj pe bulevardul Jalan Pudu, în apropiere de locul unde v-a pândit. Este cunoscut și ca membru al triadei 99, specializată în extorcarea negustorilor chinezi și indieni. A fost arestat deja o dată pentru tentativă de omor asupra unui comerciant recalcitrant. Cred că a fost atenționat că vă aflați prin zonă și a așteptat ascuns în gura de canal.

— Ce părere are poliția?

George Li zâmbi cu ironie.

— Ancheta nu va ajunge prea departe. Nimeni n-a văzut nimic. Poliția crede că este o reglare de conturi. Iar pentru ei, un chinez mai puțin, cu atât mai bine. Nici un martor nu a pomenit de prezența dumneavoastră acolo, nici pe a domnului Brabeck.

— Chinezul acela avea legături cu Taiwanul? insistă Malko.

George Li stătu pe gânduri.

— Nu direct. Însă această triadă este originară din Taiwan. Prin urmare, poate să aibă unele legături...

— Dar Kaoh-Siung?

— Am fost acolo când a venit să-și ia mașina. A coborât dintr-un taxi.

Deci omul Contraspionajului din Taiwan nu rămăsese în cartier. Absența lui coincidea cu lipsa lui Jou-Yi. Dacă Malko ar fi fost ucis, nimeni nu s-ar fi gândit la această coincidență...

— Mai doriți să aflați și altceva? îl întrebă George Li.

Peste o jumătate de oră, trebuiau să se ducă cu toții să cineze.

— Nu mulțumesc, spuse Malko. Unde am putea să-l ducem pe colonelul Chang să mănânce în seara asta? Are chef de mâncare chinezească.

— La *Sea-Food Garden*, în Bangsar, în piața din capătul bulevardului Jalan Talawiz. E simplu, dar e bun, îl sfătui George Li.

Malko tresări în sinea lui. Jalan Talawiz era chiar în locul unde se găsea magazinul de decorațiuni al Shalimei, agentul CIA care avea și legături cu Goangbu chinez... Malko spera să fie doar o coincidență, dar trebuia să se asigure.

* * *

Localul *Sea-Food Garden* era un fel de caravanserai zgomotos, în care aerul era răcorit de ventilatoare, situat în zona restaurantelor din Bangsar, cartierul vestic din Kuala Lumpur. Malko se așeză la masa lui Jou-Yi și a colonelului Chang. Făcuse discret un tur pe Jalan Talawiz, la cincizeci de metri de aici. Găsise foarte ușor magazinul de decorațiuni al Shalimei. Îi plăcuse o sufragerie din lemn încrustat cu sidef, în stil „Art deco", creație a lui Claude Dalle, care trona în vitrină, însă magazinul era închis, iar Shalima lipsea. Liniștit, el se întoarse la protejații lui.

Colonelul Chang comandase deja rață glazurată, iar Jou-Yi culegea cu bețișoarele diverse specialități cu gesturi de felină. De câte ori îi întâlnea privirea, ea zâmbea. În seara asta, purta o rochie albastră chinezească, la baza gâtului, mulată pe pieptul greu care, evident, îl fascina pe colonelul Chang. Sânii păreau grefați pe trupul ei firav.

Chris și Milton nu mâncau. Având în vedere dezgustul lor pentru mâncărurile exotice, nu îi supăra foarte tare. Patrulau în jurul restaurantului, în timp ce Heather Brown supraveghea bucătăria de la masa lui Malko, cu pistolul în geantă și cu un glonț pe țeavă.

Malko își sfărâmase creierii să afle de ce îi întinsese Contraspionajul taiwanez acea cursă. Cina se termină în liniște,

iar ei se întoarseră la hotel. La despărțire, Malko le aminti celor doi:

— Mâine la nouă plecăm. Să fiți gata.

Pentru ultima noapte, dispozitivul de pază rămăsese același. „Gorilele" se vor odihni în avion... Malko avusese o noapte îngrozitoare, căutând o rezolvare la problema lui. La ora șapte, era în picioare. I se aduse micul dejun împreună cu ziarul local pe care îl răsfoi rapid. Se pregătea să-l împăturească, când privirea îi fu atrasă de un articol: vameșii malaiezieni au găsit pe un vapor ce venea din Thailanda o importantă cantitate de heroină. Peste douăzeci de kilograme. Ziaristul sublinia că traficanții riscau pedeapsa cu moartea, amintind de aventura tinerei franțuzoaice implicate în traficul cu droguri, slavată la timp de la spânzurătoare...

În timp ce făcea duș, avu o străfulgerare. Dar putea să se convingă într-un minut. Se îmbrăcă numaidecât, apoi se repezi la telefon și o sună pe Mira Mafira. Dând peste mesageria vocală, el o rugă să-l sune de urgență. Nu prea avea speranțe, căci sigur dormea la ora asta.

Telefonul sună după trei sferturi de oră, în timp ce se pregătea să coboare. Cu voce somnoroasă, Mira îl întrebă:

— Ce te-a apucat să mă suni așa devreme?

— Voiam o informație. Ieri l-am urmărit pe Kaoh-Siung. S-a dus în cartierul Chow-Kit. Mai precis, pe o străduță din spatele bulevardului. Ce treabă avea acolo?

— De asta m-ai sunat cu noaptea-n cap! Habar nu am, este un cartier rău famat, plin de droguri. Poate că se droghează. Seara e și mai periculos, este împânzit de toxicomani care își injectează heroină.

— Poliția nu îi arestează? o întrebă Malko mirat. Credeam că în Malaysia traficul de droguri se pedepsește cu moartea.

— Traficul, dar nu și folosirea lor, sublinie palestiniana. În fiecare an sunt spânzurați câte doisprezece traficanți. Anul trecut, au spânzurat chiar și un neamț, în ciuda protestelor diplomatice. Bine, acum pot să mă culc la loc?

— Poți, spuse Malko.

— Nu uita că mă duc deseori la Londra și că ți-am dat numărul de telefon, zise ea cu voce languroasă, redevenind „Mira-Ticăloasa", apoi închise.

Malko lăsă aparatul simțind un ghem în stomac. Nu îi reproșase că se alesese cu un milion de dolari. Acum înțelegea

totul. Jou-Yi era o scorpie abjectă... Dacă taiwanezii o lăsaseră să plece, o făcuseră pentru că o „foloseau". Ea se întâlnise cu colonelul Chang ca să-și vadă de propriul interes în modul cel mai josnic. Malko era să-și piardă capul fiindcă Kaoh-Siung se dusese în Chow-Kit să procure drogul, apoi să i-l dea ei. Pe urmă, nu era mare greutate să-l strecoare în valiza colonelului Chang... Dacă era prins cu droguri la ieșirea din țară, nu schimba cu nimic gravitatea delictului său, judecând după legea malaieziană. Risca pedeapsa cu moartea pentru trafic de heroină...

Oare ce presiuni făcuseră asupra lui Jou-Yi? Se ivise încă o problemă. Primul reflex al lui Malko fu să dea fuga la colonelul Chang și să-i controleze bagajele... Dar se opri la timp. Dacă avea dreptate, acest lucru va provoca o dramă îngrozitoare. Lumea colonelului Chang se va nărui. Sau poate că Jou-Yi ar fi negat, fiind un pretext ca să nu mai plece cu el. Și iar o luau de la capăt...

Singura ripostă era viclenia. Oricum lui Malko îi rămânea puțin timp ca să ajungă la vamă. Iar Kaoh-Siung îi prevenise deja pe vameși. Își înghiți furia, ieși din cameră și se duse în apartamentul lui Chang. Colonelul îi deschise bucuros. Malko zări bagajele îngrămădite într-un colț. Jou-Yi ieși din baie. Lui Malko i se păru cam palidă, dar îi zâmbi totuși.

— Suntem gata, zise colonelul. Am chemat băiatul să ia bagajele.

— Perfect, zise Malko. Și noi suntem gata.

În acel moment apăru băiatul în uniformă roșie și începu să care valizele.

— Să le luați și pe ale mele, zise Malko. La camera 1436. Se întoarse spre colonel și adăugă: Duceți-vă, că vin și eu!

Se îndreptară cu toții spre lift. Pulsul lui Malko urcase la 150. Totul atârna de un fir de păr. Din fericire, liftul veni imediat, luându-i pe colonel și pe Jou-Yi. Băiatul ajunsese deja la ușa camerei lui Malko. Acum era un moment delicat. Malko îi adresă zâmbetul lui cel mai fermecător.

— Prietenul meu crede că a uitat ceva în cameră, poți să verifici dacă a rămas ceva?

Ca să-l stimuleze, îi întinse o bancnotă de douăzeci de ringiți, iar malaiezianul plecă iute. Abia se întoarse cu spatele, că Malko smulse din căruț valiza colonelului Chang și fugi în cameră. Un moment îl trecură fiorii: dacă era încuiată, planul lui se ducea de râpă. Dar nu era.

Ridică capacul și începu să scotocească repede. Nu terminase, când o voce în spatele lui îl făcu să tresară:

— Nu mai este nimic în cameră, domnule...

— Verific puțin valiza prietenului meu și vin, zise Malko.

Plin de respect, malaiezianul rămase în prag. Cu inima bătând nebunește, Malko scotocea cu frenezie prin lucrurile colonelului. Deodată, simți ceva gros și moale înfășurat într-o cămașă. O desfăcu și găsi un săculeț din plastic de vreo douăzeci de centimetri, învelit într-o hârtie maro. Îl strecură discret sub haină, închise valiza și se întoarse.

— În regulă! Cred că a uitat-o în altă parte. Poți să iei bagajele.

Se duse în baie și se încuie acolo. După ce desfăcu hârtia maro, descoperi niște litere chinezești și cifra 4 scrisă mare pe săculețul ce conținea o pulbere albă.

Era heroină nr. 4 „White China", provenind din Triunghiul de Aur. Aveau motive serioase să-l trimită pe colonelul Chang în streang... Rupse plasticul și vărsă praful în closet, apoi trase apa... Făcu același lucru și cu punga. După cinci minute, coborî liniștit, dar și scârbit totodată. În timp ce se îndreptau spre mașini, avu grijă să nu se uite în ochii lui Jou-Yi. Dispozitivul de pază al CIA era impresionant: erau cu toții vreo doisprezece oameni. Dacă Kaoh-Siung se afla prin împrejurimi, se prăpădea de râs...

* * *

Când îi văzu apropiindu-se de grupul lor pe cei doi vameși malaiezieni care, în mod normal nu controlau bagajele străinilor la ieșirea din țară, Malko știu că avusese dreptate. Fuseseră anunțați. Cerură politicoși pașapoartele și le examinară îndelung. Malko nu o slăbea din ochi pe Jou-Yi. Era albă ca varul la față. Își puse repede ochelarii de soare. Vameșii le înapoiară pașapoartele. Unul dintre ei arătă spre cele două valize: una a lui Malko, cealaltă, a colonelului Chang.

Malko simți imediat o teamă profundă. Oare și el fusese vizat? Nu se gândise să verifice. Oricum, era prea târziu. Cu stomacul făcut ghem, se uita la vameșul care îi cerceta lucrurile, dar pulsul nu ajunsese la normal decât după terminarea inspecției.

Cea a colonelului Chang dură mai mult. Vameșii cășunaseră pe el, examinând haină cu haină și punându-le

într-un teanc pe măsură ce le verificau. Când valiza fu goală, îi pipăiră toate cusăturile ca să se asigure că nu avea nimic ascuns sub căptușeală. Exasperat, Timothy Applegate arătă legitimația plin de nervi.

— Trebuie să decolăm repede, vreți să vă grăbiți? Vedeți bine că nu ați găsit nimic!

Cu părere de rău, vameșul puse lucrurile la loc, închise valiza și le făcu semn că puteau să treacă, urmărindu-i lung cu privirea. Se simțea frustrat.

Mută de uimire și dezamăgită, Jou-Yi se agăță de brațul colonelului Chang, care ținea strâns servieta. Străbătură sala Imigrărilor, apoi ajunseră în sala de plecare, unde îi aștepta un microbuz ca să-i ducă la Falconul 900 închiriat de CIA. Malko oftă ușurat după ce ușile avionului fuseseră închise.

Jou-Yi și colonelul se așezaseră în primul rând, iar el și cele trei „doici", în spatele lor. Aparatul prinse viteză și decolă. După câteva minute, zburau deasupra imensei plantații de cocotieri care se întindea până la mare.

Acum nu putea să li se mai întâmple nimic. Două aparate F 18 americane, care au decolat de pe un portavion aparținând Flotei a VII-a, îi aștepta la limita spațiului aerian malaiezian ca să-i escorteze până la viitoarea etapă de la Bangkok.

Imediat ce aparatul luă altitudine, Jou-Yi se ridică și se duse la toaletă. Colonelul Chang moțăia cu servieta pusă la picioare. Când trecuse prin dreptul lui, Malko o prinse de mână și o forță să se așeze lângă el. Îi scoase ochelarii de soare și văzu că avea ochii plini de lacrimi.

— De ce? o întrebă el în șoaptă.

Imediat, lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji, fără să le poată reține. Buzele îi tremurau.

— Nu puteam să fac altfel! murmură ea. Lăsați-mă în pace! Mama mea... Acum nu-o s-o mai văd niciodată. Va muri în curând. Singură. Of, Doamne!

Își luă capul în mâini. Malko o privea, simțind milă și scârbă în același timp. Cum putea să o judece? Își imagina la ce presiuni fusese supusă și zise încetișor:

— Liniștiți-vă, acum s-a terminat! Colonelul Chang nu va afla niciodată. Și oricum v-ar fi iertat. Vă iubește. În legătură cu mama dumneavoastră, vom face tot ce ne va sta în puteri.

Ea clătină din cap și spuse:

— Da, s-a terminat. Acum, lăsați-mă în pace.

Se ridică și se duse la toaletă. Prin hublou, Malko zări cele două avioane Hornet F 18 ale Marinei americane și își aminti de aparatele Suhoi de la Langkawi. Falconul 900 urca ușor printre nori. Epuizat psihic, el închise ochii. După un rimp, stewadul îl trezi ca să-l întrebe:

— Doriți puțină cafea, domnule?

Se aplecă peste spătar. Scaunul lui Jou-Yi era gol. Se uită la ceas: dormise patruzeci și cinci de minute.

Se ridică brusc și se repezi la toaletă. Ușa era încuiată. Strigă încetișor:

— Jou-Yi!

Dar nu îi răspunse nimeni. Ciocăni iar, dar fără rezultat. Când se uită în jos, văzu o pată închisă la culoare care se mărea pe mochetă. Pe sub ușă se prelingea un lichid. Se aplecă și luă pe degete, apoi îl examină. Era sânge.

Își aminti că Jou-Yi își luase geanta cu ea. Trebuie să fi avut un obiect cu care își tăiase venele. Cu un nod în gât și stomacul strâns, se uita fix la ușa încuiată. Chiar dacă o spărgea acum, era prea târziu pentru Jou-Yi. Trecuse prea mult timp. Ea era ultima victimă a operațiunii „Phoenix". Având sentimetele împărțite între mama ei și bărbatul pe care îl iubea, la un moment dat, cedase. Malko se duse la locul lui. Falconul 900 aluneca pe deasupra norilor, încadrat de cele două aparate F 18. Malko se întrebă dacă trebuia să-l anunțe pe colonelul Chang.

Adormit cu gura deschisă, visa că zboară spre rai, când de fapt, el se ducea în infern. Tulburat, Malko se hotărî să-l mai lase câteva ore liniștit.

Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Tiparul executat sub comanda nr. 161

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA